

CHUYÊN QUÁI DỊ Ồ TRƯỜNG HỌC

TRƯỜNG QUỐC ma quái

Phuocdong

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

Mưa to như trút nước.

I

II

III

IV

V

VI

Lớp sương mù thứ sáu

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

Lớp sương mù thứ bảy

I

II

III

IV

V

VI

Phần cuối

Mưa to như trút nước.

Sự thay đổi của thời tiết có thể diễn ra trong chớp mắt, trong khi vận mệnh của con người cũng giống như vậy. Cho dù đã bật ô nhưng Hứa Thiên Cát vẫn bị ướt hết cả người. Anh không biết con đường này dẫn đến bệnh viện bằng cách nào. Cảm giác như tâm hồn anh đang đi theo thân xác.

Anh đến muộn, nhưng dù sao sớm đến đâu cũng không thể kịp được. Bác sĩ nói với anh, Tiểu Phi trên đường tới bệnh viện thì tim đã ngừng đập.

Hứa Thiên Cát tận mắt trông thấy nhân viên y tá đẩy xác của Tiểu Phi đi qua người anh. Cái chết nhưng đang kéo một chiếc đuôi dài, đi theo tiếng gào thét.

Người con gái đáng yêu ấy giờ đã nằm ở một nơi lạnh lẽo, lạ lẫm. Hứa Thiên Cát muốn khóc nhưng nước mắt không rơi, đó là do mọi thứ diễn ra quá đột ngột.

Tiểu Phi...

Anh gọi khẽ, trên má còn chưa khô những giọt nước mưa, nó chảy qua đôi môi. Tuy nhiên, những giọt nước mưa này khác với tất cả, chúng mang theo vị hơi hơi mặn. Mấy chữ mà Tiểu Phi nói ra trước khi chết lúc nào cũng đè nén trong đầu anh. Rồi cuộc cô ấy không muốn mình nhận cái gì?

Trong không khí lan tỏa mùi phóc môn khiến Hứa Thiên Cát buồn nôn. Người xanh xao, bức tường xanh xao, hành lang xanh xao, cơ thể như mất đi trọng tâm, Hứa Thiên Cát đi về phía trước nhưng chẳng với mục đích gì.

Một mặt của hành lang có lắp chiếu gương rất lớn. Khi Hứa Thiên Cát đi qua, anh liền nhìn thấy chút ánh sáng của mình, trong gương đang có người nhìn anh chằm chằm.

Một cái rùng mình đã làm thức tỉnh Hứa Thiên Cát, việc hít thở mạnh đã kéo anh quay trở lại. Hứa Thiên Cát muốn nhìn gặp Tiểu Phi, anh rất muốn được như vậy. Có thể thông qua tấm gương này, anh được nói chuyện với người bạn gái đang ở một thế giới khác.

Không ngờ rằng khi vừa mới quay người, anh đã va phải một nữ y tá. Nữ y tá áo trắng mũ trắng, luôn cúi đầu. Cô ta đột nhiên xuất hiện chỉ khiến Hứa Thiên Cát liên tưởng đến một âm hồn xuất quỷ nhập thần.

Nữ y tá bị Hứa Thiên Cát va phải cũng chẳng ngẩng đầu lên. Cô ta đưa cho anh một tập dày bản báo cáo, rồi quay người bước đi.

Hành động này của cô khiến Hứa Thiên Cát không thể hiểu nổi. Đang định gọi cô ấy lại để hỏi cho kỹ, trong chớp mắt đã chẳng thấy bóng hình của y tá đó đâu, chỉ có một tập bản báo cáo chứng tỏ rằng cô ấy đã từng xuất hiện. Hứa Thiên Cát đưa tập báo cáo lên nhìn kỹ, đột nhiên anh hít vào một hơi khí lạnh.

“Chiếc gương chú hện?”

Trong tay anh cầm bây giờ không phải là bản báo cáo gì cả mà là một tập truyện viết bằng tay. “Tấm gương ma quái”, đây là truyện được viết làm bài cảnh cho “Bản chuyện kì quái trong trường học” của “Quán đêm” mà anh đã sáng tác ba năm trước. Ai lại có hơi sức đem chép lại nó cơ chứ?

Hứa Thiên Cát nhìn qua loại chữ viết trên giấy, nó ngay ngắn nhưng đẹp, giống chữ viết của một học sinh tiểu học vậy. Anh đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh u ám không tên. Anh nghĩ đến một

tên điên cuồng anh đã từng đọc trên tạp chí, hẳn có chỉ số IQ cao nhưng biên chất, trước khi gây án, hẳn gửi cho cảnh sát một tờ giấy thông báo, hẳn dùng chính loại chữ non nót này để viết.

Đó là một hiện tượng không thật. Có lúc, ma quỷ cũng có thể giả thành thiên sứ.

Đột nhiên cánh cửa nào đó trên hành lang kêu “két” một tiếng rồi tự động mở ra. Hứa Thiên Cát nhìn về phía sau, chẳng có cái gì cả. Anh hít thở sâu một hơi rồi xem kỹ truyện ngắn trong tay mình. Đó là một chút hồ i ức mà anh và Tiểu Phi đã có, là cô á y sai thiên sứ mặc áo trắng tới đưa cho anh sao?

Đáng buồn là ở chỗ, Hứa Thiên Cát không hề biết rằng, lúc này, thiên sứ đã rời xa anh, rất xa và rất xa. Bên cạnh anh chỉ có một lời chú hận sâu sắc đến nỗi không thể hóa giải được. Anh cúi đầu đọc một cách chăm chú câu chuyện, đồng thời, anh đang đưa mình vào trong cạm bẫy ma quỷ.

I

Chu Văn Xương đã nhảy lầu tự sát. Anh ta là người thứ ba nhảy lầu tự sát trong tháng này, và cũng giống như hai người trước, anh bay người từ tầng cao nhất của khu nhà dạy học lúc mười giờ tối. Không có người chứng kiến tận mắt, chỉ có người phát hiện ra xác chết. Mà lần này, người phát hiện ra xác chết là tôi. Hình dạng Chu Văn Xương chết thảm đã in dưới đáy tim tôi, bao nhiêu là máu màu đỏ thẫm, còn cả đôi mắt đã chuyển sang màu trắng dã khiến tôi không dám ra ngoài khi trời tối.

Tôi luôn nghĩ, nếu Chu Văn Chương không đứng trước chiếc gương tập luyện trong phòng võ đạo để cầu nguyện thì có lẽ anh ta sẽ không phải nhận sự trừng phạt đáng sợ đó. Nhưng không ai có thể thoát ra khỏi sự trừng phạt của chiếc gương cầu nguyện, chỉ cầu trong tim người đó có khát vọng, người đó nhất định sẽ nhận được lời mời của thần chết.

Sự việc phải nói từ một buổi tối cách đây một tuần...

Tôi cứ đi đường trước, vượt qua một cái hành lang tối tăm, tiếng bước chân trong đêm tối rất rõ ràng, khiến người ta cảm thấy bất an.

Phía trước chính là phòng võ đạo của ban Văn nghệ, ở đó có một chiếc gương tập luyện chiếu hắt một mặt tường. Nghe nói đó là chiếc gương đã bị trừng phạt. Đã từng có một nữ sinh học khiêu vũ hiện đại, mỗi tối đều một mình đến đây luyện tập, cho đến một hôm trời tối, nhìn vào chiếc gương cô thấy chính mình, động tác thực hiện khác nhưng diện mạo thì giống hệt.

Cô ta sợ quá muốn thoát ra khỏi phòng vũ đạo, nhưng cửa không làm thế nào mở ra được, chỉ có thể co người ngó i bên một góc tường và nhìn vào chiếc gương luyện tập, trong khi người giố ng cô ta kia vẫn đang nhảy múa không ngừng nghỉ.

Thế là cô ta đã thế` rã`ng, nếu mình có thể ra khỏi đây thì kể cả không được khiêu vũ nữa cũng chấp nhận. Cánh cửa đã mở ngay ra sau lời câ`u nguyện của cô ta. Cô chạy ra ngoài, nhưng ngày hôm sau cô gặp phải tai nạn, hai chân bị cưa đi, không thể khiêu vũ được nữa.

Từ đó trở đi, chiếc gương luyện tập trong phòng vũ đạo kia đã có truyền thuyết về` gương câ`u nguyện. Đương nhiên, đó chỉ là một trong số` rấ t nhiề u truyền thuyết.

Đế n trước cửa phòng vũ đạo, tôi dừng lại. Sau lưng tôi là hai đố i thủ cạnh tranh cho chức chủ tịch hội sinh viên: Hứa Thế` Cường và Chu Văn Xương, đây là hai con người tự đặ i. Lúc này họ đề u có một chút sợ hãi bất an, tôi quay đầ u lại cười với bọn họ và quay người đẩy cửa ra. Tiếng kêu cọt két của trục cánh cửa trong đêm tồ i đặc biệt yên tĩnh này vọng lại liên tục trong hành lang, dường như đang có vô số` quỷ thầ n đáp lại và chạy nhanh tới.

Nhìn xem, chính là cái gương này. Nghe nói đây là cái gương đã nhận phải lời nguyề n, nếu ai đứng trước gương này mà ước nguyện, thì việc gì muố n cũng sẽ thành công. Ha ha, tuy nhiên phải trả cái giá của nó đầ y.

Tôi quay người cười tươi rói và nói với Hứa Thế` Cường, Chu Văn Xương. Hai người họ vẫn có chút do dự, nhưng sau khi nhìn nhau, trong ánh mắ t họ chỉ còn lại sự tham lam điên cuồ ng. Hai người cùng lúc bước lên, đưa tay về` phía mặt gương tồ i om không chút ánh sáng.

Trong giây phút, tôi dường như đã nhìn thấy một ánh sáng xanh lướt qua mặt gương, mặt gương ánh lên bóng hình ba người chúng tôi. Ngoài ra còn có một bóng người mờ mờ, có chút gì đó mơ hồ không rõ ràng, giống như một phụ nữ mặc váy trắng, đứng giữa chúng tôi. Hai tay khoác lên hai vai của Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương, khuôn mặt hình như còn nở một nụ cười không thể hiểu nổi.

Trong lòng tôi bỗng sợ hãi, lẽ nào những truyện thuyết đó đề cập là thật? Suy nghĩ đó vừa mới xuất hiện thì đã nghe thấy tiếng người con gái thật kì ảo: Anh nghĩ thế nào? Sau đó là một loạt những tiếng cười như có như không. Tôi phút chốc sợ hãi. Quay người nhìn phía, phòng vũ đạo trống rỗng này chỉ có mỗi ba người đàn ông chúng tôi.

- Hứa Thiên Cát, cậu nhìn gì thế? Có phải còn giấu bí mật gì chưa nói với bọn tớ không?

Hứa Thế Cường nhìn ra sự khác lạ của tôi, quay đầu lại dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi chằm chằm. Chu Văn Xương cũng dừng lại nhưng bàn tay vẫn đặt trên chiếc gương. Hai bọn họ đột nhiên lại có lúc đoàn kết, đúng là một việc ngoài dự đoán.

- Làm gì có, lẽ nào các cậu sợ một người cạnh tranh trên danh nghĩa như mình? Ai chẳng biết các cậu có số phiếu bầu cộng lại được trên tám mươi phần trăm, của mình còn chưa đến mười sáu phần trăm. Chúc chủ tịch hội sinh viên khóa này chỉ có thể rơi vào hai cậu, mình chẳng có phần đâu. Chỉ hi vọng hai cậu cho dù ai được chọn, cũng nhớ để cho mình một vị trí, như thế mình đã cảm kích lắm rồi.

Chu Văn Xương nở nụ cười nhạt bên khóe môi, không nói câu nào. Hứa Thế Cường gật gật đầu, dùng một nghĩ khí bề trên để an ủi tôi:

- Đây là điề`u tâ`t yế`u, huô`ng chi mình luôn coi cậu là bạn.

Lời nói của Hứa Thê` Cường khiế`n Chu Văn Xương đứng bên cạnh phải cười nhạt. Hứa Thê` Cường cũng chẳng tức giận mà quay đầ`u lại đặt tay lên gương, nhắ`m mắ`t lại và câ`u nguyện.

Nhìn hai đố`i thủ đang câ`u nguyện, tôi nhẹ nhàng lùi lại một bước. Tuy lời nguyê`n của gương câ`u nguyện chỉ là truyề`n thuyế`t nhưng tôi không muố`n chề`t một cách kì lạ không rõ nguyên nhân. Đúng với sự nghi ngờ của Hứa Thê` Cường, thực ra tôi đang giá`u bọn họ một số` việc, ví dụ như tuy gương câ`u nguyện có thể làm thỏa mãn bất cứ nguyện vọng nào nhưng cái giá cho sự thỏa mãn nguyện vọng â`y lại là sinh mạng của chính người câ`u nguyện.

Vê` điể`m này, tôi cũng hôm nay mới biế`t, vẫn là Đới Hiểu Phương nói với tôi. Hai người nhảy lầ`u tự sát tuầ`n này, một nam một nữ đầ`u đã câ`u nguyện trước gương. Nguyện vọng của họ đầ`u đã được thực hiện, một người thi thành công nghiên cứu sinh, một người từ bảo vệ an ninh trường thăng chức lên trưởng phòng bảo vệ. Chỉ có điề`u chưa được vui về má`y ngày đã nhảy lầ`u một cách thầ`n bí.

Đới Hiểu Phương là trưởng ban ban Văn nghệ, là bông hoa của đại học Thiên Nam, là người đẹp nổi tiế`ng trong các trường đại học. Người theo đuổi Đới Hiểu Phương đầ`m không xuể. Hứa Thê` Cường và Chu Văn Xương cũng là hai trong số` đó, hơn nữa họ có sức cạnh tranh tương đố`i tô`t. Nhưng bọn họ đầ`u không biế`t rằ`ng, tôi cũng là một người theo đuổi Đới Hiểu Phương, và tôi đã thành công. Còn về` việc làm thế` nào tôi theo đuổi được Đới Hiểu Phương, trừ khi cô â`y tự nói ra, nế`u không mãi mãi sẽ chẳng có người biế`t được.

- Thiên Cát, cậu không că u nguyện à? - Hứa Thê Cường đột nhiên quay đầ u nói. Tôi cười ngại ngùng và lắ c đầ u.

Do không bật đèn nên phòng vũ đạo tồ i mờ không ánh sáng. ánh sáng xiêu vẹo của đèn đường bên ngoài chiế u vào bức tường đố i diện với chiế c gương luyện tập giố ng như một vế t nút, bóng cây lắ c lư giố ng như khúc xương khô không thịt đang vung vẫy.

Tôi nghĩ đê n việc có hai người từng ước nguyện tại đây, sau đó vào một ngày họ đột nhiên tự sát, vong linh của họ có lẽ đang nhìn chăm chú chúng tôi ở phía đố i diện của gương.

Nghĩ đê n đây, tôi run lên. Bản thân mình trong gương mờ ám lạ lẫm khiế n người ta phải sợ hãi.

- Được rồ i, chúng ta đi thôi. Mình nghĩ nơi này hơi lạnh, thực sự rắ t khác thường đắ y - Tôi nói một cách bắ t an. Chu Văn Xương cười lớn, anh dùng ánh mắ t coi thường liế c nhìn tôi. Tôi tránh ánh mắ t đó, vội vàng đi ra ngoài cửa.

II

Đới Hiểu Phương bí hiểm như một câu đố. Cô không những là bông hoa của trường mà còn có rất nhiều những lời đồn đại rất quái dị về cô. Cô là người can đảm, dám một mình đến bãi tha ma vào ban đêm, thỉnh thoảng còn giúp người ta xem phong thủy. Nếu buộc phải dùng một từ để hình dung cô ấy, tôi chỉ có thể nghĩ đến từ “yêu quái”.

Chúng tôi là bạn tiểu học, sau trung học không còn ở cùng một lớp. Tuy nhiên vẫn duy trì việc liên lạc, không gần gũi, cũng không xa cách, mãi đến đại học mới xác định quan hệ yêu đương. Nhưng Đới Hiểu Phương không cho tôi nói với mọi người, trong trường học cũng chưa bao giờ đi cùng với tôi, chẳng may gặp nhau cũng như hai người xa lạ. Chúng tôi chỉ thông qua tin nhắn điện thoại để nói chuyện tình cảm. Tôi không hiểu mục đích cô ấy làm như thế, nhưng cô ấy luôn có lý lẽ của riêng mình, yêu cô ấy thì nên tôn trọng cô ấy.

Đề Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương đến phòng vũ đạo ước nguyện là chủ ý của Đới Hiểu Phương. Cô ấy nói muốn xem xem lương tâm con người rốt cuộc có bao nhiêu tham lam, còn nói muốn biết khi hai ước vọng giống nhau, gương ước vọng sẽ đáp ứng nguyện vọng của ai.

Đới Hiểu Phương dùng một ngữ khí đùa cợt để nói, trong khi tôi lừa hai người bọn họ tới là có tính đến tư lợi. Nhiệm kỳ chủ tịch hội sinh viên khóa sau sẽ là tôi, trong khi ngày thay đổi nhiệm kỳ chính là ngày tôi và Đới Hiểu Phương công bố quan hệ. Thời khắc đó tôi đã đợi rất lâu rồi.

Khi Đới Hiểu Phương biết tôi thật sự có ý định đưa Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương đến phòng võ đạo để cầu nguyện thì sắc mặt cô có chút nặng nề u ám, cô dùng son môi vẽ một lá bùa và bảo tôi đeo trên người. Tôi chẳng biết cô ấy học vẽ bùa lúc nào, chỉ biết lá bùa đó khiến tôi cảm thấy bất an, ruột nóng như lửa đốt. Nghĩ một hồi lâu tôi mới đặt nó ở đầu giường kí túc.

Cuộc cạnh tranh chủ tịch hội sinh viên đại học Thiên Nam vô cùng kịch liệt, phân ra làm ba ban khác nhau. Những người ủng hộ cho bên Hứa Thế Cường phần lớn là nữ sinh, đối thủ tranh cử với anh ấy là Vương Chiêm Xuân; người ủng hộ cho Chu Văn Xương phần lớn là nam sinh, đối thủ cạnh tranh của anh ấy là Trương Phong; còn ủng hộ cho tôi chẳng có mấy người, đa số là những nữ sinh xấu đến mức không tìm được bạn trai. Đối thủ cạnh tranh của tôi là Lý Trường Khánh.

Khi họp hội sinh viên, Hứa Thế Cường đã từng chế giễu rằng người ủng hộ cho tôi đều là những người ái nam ái nữ. Tuy rằng lực lượng ủng hộ cho Hứa Thế Cường đông đảo, nhưng ban đầu là do từ phía người ủng hộ Chu Văn Xương chuyển sang. Tỷ lệ nam nữ sinh trường đại học Thiên Nam mất cân bằng nghiêm trọng nên tạm thời Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương vẫn còn đang nắm trong giai đoạn cân bằng.

Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương đều muốn kéo tôi về phe của bọn họ, trong khi Đới Hiểu Phương lại bảo tôi kéo họ lại với tôi để xem điều kiện ai đưa ra tốt đẹp hơn. Tôi làm theo yêu cầu của Đới Hiểu Phương, tôi cũng không vội vàng xem động thái của họ mà duy trì trạng thái hiện tại khó hiểu này.

Hôm nay, sau khi cầu nguyện trước gương trong phòng võ đạo xong, trên đường quay về kí túc, tôi gọi điện thoại cho Đới Hiểu Phương. Giọng cô ấy như tiếng chuông bạc vang lên một cách lạnh

nhạc, xung quanh có nhạc, dường như đang ở trong quán bar. Tôi có chút không vui, mỗi lần hẹn cô ra ngoài, cô luôn có lý do này lý do khác nhưng mỗi lần gọi điện thoại cho cô, cô lại luôn đang ở một nơi có nhạc. Hiển nhiên, những lý do thoái thác đó đều là miễn cưỡng duy trì với tôi.

- Chín giờ, anh đợi em ở nhà - Giọng tôi có chút mạnh mẽ. Đợi Hiểu Phương ngừng lại một lúc trong điện thoại rồi đồng ý miễn cưỡng.

Nhà của chúng tôi ở ngoài trường, một gian nằ m trong số các căn nhà dành cho sinh viên thuê. Tuy mỗi tháng chúng tôi chỉ ở có má y ngày, nhưng tôi đã trả tiề n thuê phòng cho cả một năm. Đợi Hiểu Phương thu dọn căn phòng thật sạch sẽ, ngăn nắ p và thoải mái, chúng tôi chỉ đế n vào buổi tồ i, sáng sớm ra đã rời đi để tránh bị người khác nhìn thắ y.

Tôi rắ t nhớ hương thơm toả ra từ người Đợi Hiểu Phương, chỉ có điề u thái độ của cô á y lúc nào cũng không rõ ràng, kể cả lúc ân ái cô á y cũng không chịu để lại một lời hứa.

Quá trình chờ đợi thật vô vị. Do chúng tôi rắ t ít đế n đây nên căn phòng này không hề lắ p điện. Tôi đế n vội vàng, cũng chẳng mang theo cuố n sách nào nên đành ngồ i không.

Gian nhà cách âm rắ t kém, lúc này âm thanh vô tuyế n ở gian bên mở to nhưng vẫn không lắ p hế t được tiề ng rên rỉ của một đôi nam nữ đang làm tình với nhau.

Người con gái cuố i cùng cũng đã nói lên một tiề ng. Trong phút chồ c, tôi chờ người lại. Giọng nói đó, lại là giọng của Đợi Hiểu Phương! Tôi phắ n nộ, tiện tay câ m một chai rượu định ra khỏi cửa nhưng chút lí trí còn lại bảo tôi dừng lại, nhớ đầ u người con gái đó không phải là Đợi Hiểu Phương thì lâ n này chẳng phải mình đã làm

một trò cười đó sao? Đặt chai rượu xuống, tôi đi lại hai vòng trong nhà rồi quyết định sẽ đi nhìn trộm xem sao.

Trong đêm tối, tôi sờ thấy cánh cửa sổ của phòng thuê bên cạnh, họ đã kéo rèm cửa nhưng vẫn còn để lại một khe hở. Cố gắng nhìn vào bên trong, tôi không cẩn thận nên để rơi một chiếc chai rỗng đặt trên bệ cửa sổ.

Âm thanh chói tai khiến người trong phòng có chút cảnh giác. Tôi định đứng dậy để chạy thì một cảnh tượng trước mắt làm tôi sững người lại. Tôi nhìn thấy người con trai đó lóa thể đi xuống giường, từ trong gương đi ra với hiện thực, nhưng hắn ta lại không có đầu!

Tôi run rẩy một cách mãnh liệt, trong khi người phụ nữ đó cũng ngơ ngác, đó đúng là Đới Hiểu Phương nhưng đầu lại được bê phía trước ngực!

Tôi kinh ngạc kêu lên một tiếng, ngã ngửa về phía sau. Tôi ngơ ngác lên một chiếc đùi mềm mại. Quay đầu lại nhìn, tôi thấy đúng một đôi mắt đang cúi xuống, mà cái đầu đó lại đang đặt trên đôi tay.

- Anh có muốn em không?

Khuôn mặt u ám của Đới Hiểu Phương mang theo nụ cười châm biếm. Tôi sợ đến mức hồn bay phách lạc, bò về phía sau và lại chạm phải một đôi mắt, ngừng đầu lên nhìn, một đôi vai không có cổ đang cúi người xuống, dường như đang nhìn tôi một cách tỉ mỉ, cứ như đang có đầu vậy.

Tôi kêu lên một cách sợ hãi tuyệt vọng và tỉnh dậy ngay tức khắc. Hóa ra đó chỉ là một cơn ác mộng.

Đới Hiểu Phương ngồ`i trước giường, đang mỉm cười nhìn tôi. Những thứ trang điểm trên mặt cô đã được rửa sạch sẽ, khuôn mặt mộc hướng lên trời lại càng để lộ ra nét đẹp làm xiêu lòng người.

- Em biế`t anh gặp ác mộng, anh mơ đế`n đâu rô`i? Sao lại sợ hãi đế`n mức này?

Đới Hiểu Phương đưa tay ra lau mồ` hôi cho tôi, tôi sợ hãi co người lại để tránh. Đới Hiểu Phương đờ người ra, cũng chẳng tức giận mà câ`m lấ`y tay tôi kéo về` phía ngực, nhịp đập của tim cô ấ`y bình tĩnh mà yên lặng, chỉ trong phút chố`c tôi đã không còn sợ hãi nữa.

- Cái lá bùa đấ`y anh có mang trên người không?

- Không, hôm nay dây quên mang theo rô`i.

- Mang theo đi, nế`u không anh sẽ gặp phải ác mộng đấ`y.

Tôi đáp lại một cách mơ hồ`, trong lòng vẫn không muố`n đeo, đó là do bản năng.

Đế`n đêm, đột nhiên tôi cảm thấ`y không hiểu gì về` tấ`t cả những việc mình đã làm. Cuộc số`ng thực ra rấ`t đơn giản, tại sao lại làm cho nó phức tạp lên? Suy nghĩ đó giồ`ng như một con quỷ không xua đi được. Cuố`i cùng, tôi vẫn không tìm được và lay tỉnh Đới Hiểu Phương.

- Em yêu, em nói anh làm tấ`t cả mọi việc là vì cái gì?

- Đương nhiên là vì em rô`i. Anh biế`t làm bạn trai của em tuyệt đố`i không thể là người bình thường được.

Ánh mắ`t của Đới Hiểu Phương trong đêm lóe sáng khiế`n tim tôi như bị đóng băng.

Sáng hôm sau, trời vừa mới sáng, chúng tôi đã dậy. Trước khi rời khỏi, Đới Hiểu Phương có dặn tôi, ngày mai Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương có thể sẽ tìm anh để bàn về điều kiện, đến lúc đó chỉ được thất bại không được thành công, còn những chuyện khác giao cho cô ấy là được. Tôi lại nghĩ tới cái truyện thuyết về chiếc gương cầu nguyệt, không dùng được sự tò mò, tôi hỏi cô ấy đây là thật hay giả. Đới Hiểu Phương chỉ cười một cách thần bí, nói là tôi sẽ nhanh chóng hiểu được thôi.

Tôi thực sự rất mong sớm hiểu được. Vào buổi chiều, câu chuyện chiếc gương luyện tập trong phòng võ đạo đã chịu lời nguyện được truyền đi khắp trường. Có người còn viết bài lên trang web của trường, kể lại tỉ mỉ cảnh hai người nhảy lầu tuần trước, còn cả di chúc của họ nữa. Trong di chúc đều nhắc đến rằng họ đã từng cầu nguyệt trước chiếc gương tập luyện trong phòng võ đạo. Không nghi ngờ gì, chuyện này là do Đới Hiểu Phương làm. Đến tối, trong phòng tự học đã có người bàn luận chuyện liên quan tới truyện thuyết về chiếc gương cầu nguyệt rồi.

Tôi không biết nên hình dung tâm trạng của mình thế nào. Việc làm lần này dường như đã tính cả tôi vào trong đó. Hứa Thế Cường và Chu Văn Xương khi nhìn thấy tôi cũng đều có chút phẫn nộ. Người bạn trên lợi ích sợ rằng không thể được nữa, nói chỉ đến việc bàn điều kiện hợp tác.

Vậy, lời nguyện của chiếc gương cầu nguyệt có thật hay không?

III

Buổi trưa hôm sau, Chu Văn Xương tới tìm tôi trước. Anh kéo tôi đến một quán ăn nhỏ ngoài trường để uống rượu. Anh ấy đề nghị tôi làm bạn cạnh tranh của anh ấy, điều kiện là phó chủ tịch hội sinh viên, còn để lại cho người bạn gái của tôi sau này một vị trí nữa.

Quả nhiên Đới Hiểu Phương đã tính đến chuyện này.

Thái độ dứt khoát của Chu Văn Xương khiến tôi ngạc nhiên. Ban đầu tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ chèn ép tôi vì chuyện cậu bạn. Hôm qua khi gặp anh ta ở khu nhà kí túc, chút xíu nữa chúng tôi còn cãi nhau. Hứa Thế Cường cũng vậy, anh ta còn kiên quyết hơn, buổi chiều khi qua khu kí túc nữ, tôi đã bị những bạn nữ ủng hộ anh hắt nước rửa chân vào người.

Từ trong lòng tôi muốn gửi lời hỏi thăm tới những người trong nhà hai người bạn họ. Thật chẳng ngờ qua một đêm, Chu Văn Xương lại thay mặt, anh ta lợi dụng mâu thuẫn giữa tôi và Hứa Thế Cường để kéo tôi về.

Nhất định Trương Phong là đối thủ cạnh tranh của Chu Văn Xương, chỉ có anh ta mới có thể ý thức được đây là cơ hội.

- Thế nào? Không cần suy nghĩ nữa chứ?

- Cậu... không hận tớ à?

- Hận cậu gì chứ? Ha ha, cậu có cái gì để tôi hận? Đúng rồi, nghe nói cậu và Đới Hiểu Phương là bạn học tiểu học, thật không thế? Có cái ảnh nào hồ i tiểu học của cô ấy không?

Chu Văn Xương khi nhắ c đế n Đới Hiểu Phương khuôn mặt đầ y tình cảm khiế n cho tôi tận đáy lòng hận anh ta tới ngừ cả chân răng, nhưng khuôn mặt tôi vẫn giữ đượ sự bình tĩnh.

- Có chứ, tuy vậy mình không định cho cậu, cũng không định làm đố i thủ cạnh tranh của cậu đâu, vì mình còn chưa biế t điề u kiện của Hứa Thế Cường là gì, không chừng điề u kiện của anh ta còn tốt hơn ấy chứ.

Tôi cố gắ ng dùng ngữ khí thương xót để nói, nó khiế n cho Chu Văn Xương tức tím cả mặt, nhưng anh ta vẫn nhẫn nại. Anh ta không muố n giờ mặt với tôi lúc này. Tôi cười nhạt, trong lòng đắ c ý, Chu Văn Xương với chút lợi vật ấy làm sao đầ u lại đượ với tôi? Còn cả Hứa Thế Cường nữa, không biế t anh ta sẽ đư a ra điề u kiện thế nào đây.

Rời khỏi quán ăn, đúng lúc gặp phải Hứa Thế Cường và Đới Hiểu Phương, hai người vừa nói vừa cười sánh vai nhau đi tới. Hơn thế lại tay trong tay nữa!

Một ngọn lửa không tên đang định bắ c lên thì đột nhiên tôi nhìn thấy bên cạnh Hứa Thế Cường có một chiếc bóng lóe lên, rõ i rụt về phía sau lưng anh ta. Tuy đó chỉ là chuyện trong chố c lát nhưng tôi vẫn nhìn thấy rõ, đó chính là người phụ nữ mặc váy trắng đứng trước gương luyện tập!

Vào lúc tôi cho rằng mình đang tưởng tượng thì cô ta thò đầ u ra. Từ bên vai trái của Hứa Thế Cường, cái khuôn mặt không cắ t ra giọt máu, đôi mắ t không có con ngươi nhìn chắ m chắ m về tôi. Dường như một cơn gió lạnh thổi qua, tôi như rơi vào một hầ m đá lạnh, đứng đờ người giữa buổi trưa nắ ng chiế u đỉnh đầ u.

Đới Hiểu Phương khi đi qua đã nhìn tôi bắ ng một ánh mắ t quở trách. Chắ c cô ấy nghĩ là tôi đang mắ t cân bắ ng vì ghen. Tôi cố

gắ ng chớp chớp mắ t, khi quay người lại, sau lưng Hứa Thê ́ Cường chẳng có gì nữa.

- Cái thắ ng háo sắ c! Ngay cả người con gái trong trắ ng như Hiều Phương mà hắ n cũng không tha, câ m thú cũng chẳng bắ ng!

Chu Văn Xương đột nhiên nghiê ́ n rằng nghiê ́ n lợi nói bên tai tôi. Tôi định thắ n lại, khi quay người lại nhìn đã phát hiện Hứa Thê ́ Cường và Đới Hiều Phương đi vào trong quán ăn nhỏ. Ngọn lửa ghen trong tim tôi như có gai góc thối qua, nhưng sau cùng tôi vẫn không làm gì, chỉ cười nhạt một cái.

- Người ta là sát thủ phụ nữ, một hoàng tử cười bạch mã, chúng ta không sánh nổi đâu.

- Sẽ có một ngày hắ n phải bẽ mặt!

Chu Văn Xương cười một cách hận thù, tôi mừng thắ m trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn để lộ ra sự bắ t an.

- Bô ́ anh ta là một nhà doanh nghiệp lớn, đừng nên chọc tức thì tô ́ t hơn.

- Hừ! Bô ́ mình còn là Bộ trưởng Bộ Giáo dục cơ!

Tôi chẳng nói gì nữa, đi theo sau anh ta, khóe miệng không dừng được nụ cười nhạt.

Khi chia tay trước giảng đường, Chu Văn Xương khuyên tôi chân thành rắ ng hãy suy nghĩ lại, còn ám chỉ có thể sắ p xế p cho tôi vào đội bóng rổ của trường. Tôi cũng là cán bộ của hội sinh viên, tôi sẽ vì một cái tên trong đội bóng rổ mà bỏ đi sự cạnh tranh chức chủ tịch hội sinh viên sao? Thật đáng cười!

Đúng lúc Chu Văn Xương thở dài để ra đi, khước mắt tôi giật lên, kinh hoàng nhìn thấy trên vai Chu Văn Xương đặt một bàn tay! Đó chỉ là một bàn tay nhỏ trắng bệch không chút máu, mà ngay sau đó, khuôn mặt của người con gái đã xuất hiện trong chiếc gương và phía sau Hứa Thế Cường lại xuất hiện một lần nữa.

Toàn thân tôi cứng đờ, đứng yên không thể động đậy. Chu Văn Xương vẫy vẫy tay một cách tự nhiên và đi về phía khu kí túc. Trong khi người con gái đó lại ôm ngay lấy eo anh ta, phần đầu đặt trên vai, nhìn chằm chằm vào tôi, từ từ đưa cánh tay trắng xanh lên vẫy vẫy. Dường như có tiếng rung lạo xạo của ống tay áo, ẩn hiện còn có tiếng đọt xương lách cách. Mồ hôi lạnh trong phút chốc túa ra, chỉ trong một phút ngắn ngủi thôi, chiếc áo sơ mi của tôi đã ướt đẫm.

Là ảo giác chăng? Tôi nói với mình, cái thế giới này làm gì có quỷ? Nhất định là ảo giác rồi.

Buổi tối trong phòng tự học lớn, Hứa Thế Cường nhờ người gọi tôi đến, xem ra đồ thủ cạnh tranh Vương Chiêm Xuân của anh ta cũng không ngốc. Tất cả đều như những gì Đới Hiểu Phương đã dự đoán, anh ta đến tìm tôi là để bàn về điều kiện. Tuy nhiên anh ta không vào hẳn chủ đề mà là hỏi tôi về truyền thuyết chiếc gương luyện tập trong phòng võ đạo.

Truyền thuyết về chiếc gương luyện tập có rất nhiều. Tôi vừa vào nhập trường đã nghe người ta nói đến rồi. Hai mươi năm trước có một thiên tài về võ đạo, hàng ngày đều nhảy múa trước chiếc gương luyện tập, mọi người đều cho rằng sau này cô ấy sẽ trở thành người nổi tiếng, chính cô ấy cũng chắc chắn là như vậy, bởi vì cô ấy quá xinh đẹp. Nhưng điều này đã mang đến cho cô ấy tai nạn. Cái chết của cô ấy vô cùng bất ngờ, người bị đâm sáu nhát

dao, nhất nào cũng chí mạng, hơn nữa xác chết còn bị hiếp dâm tại trước chính chiếc gương này.

Sau khi cô ấy chết, phòng vũ đạo đã không còn xảy ra chuyện kì quái nữa. Nhưng nếu có người cău nguyện trước gương, cô ấy sẽ lại xuất hiện, tuy nhiên không thể rời khỏi trường học. Từ đó trở đi truyền thuyết về hồn ma của chiếc gương cău nguyện đã được đồn đi, hết khóa này sang khóa khác.

Hứa Thế Cường tất nhiên bị truyền thuyết này làm cho sợ hãi. Sắc mặt xanh xao, bàn tay kẹp điếu thuốc lá không ngừng run lên.

- Cậu sợ cái gì chứ? Trên thế giới này làm gì có quỷ, trừ khi trong lòng cậu có quỷ.

Nhìn thầy Hứa Thế Cường sợ hãi bất an như vậy, tôi nói một cách vui vẻ. Hứa Thế Cường nuốt nước bọt rồi hít hai hơi thuốc, anh ta định thần trở lại.

- Nói ra cậu cũng chẳng tin. Mình đã thấy quỷ rồi... thôi bỏ qua đi, không nói chuyện này nữa. Mình đến là để xin lỗi. Chiều hôm qua có người hắt nước vào cậu, đó là các anh của mình làm đấy, nhưng lúc đấy mình không biết, thật đấy.

- Ô, chuyện đấy à, không có gì, coi như là đi tắm đi, ha ha! - Tôi nói ngoài miệng vậy nhưng trong lòng lại thầm cười nhạt. Các anh? Là các chị em mới đúng chứ? Hứa Thế Cường cười một cách ngại ngùng. Anh ta kéo tôi xuống đi dưới ánh đèn phía sau giảng đường.

Sau giảng đường là một cái hồ, chu vi khoảng 200 mét. Trên hồ có bắc một cây cầu được đặt rất phù hợp. Các đôi sinh viên yêu nhau thích nhất là được đi qua cây cầu này, nhưng sau khi trời tối ở đây là đất cấm. Bởi theo truyền thuyết, ở đây có con quỷ nước

là một hồ`n ma, mỗi năm đề`u có một người ché`t một cách khó hiểu. Lúc này Hứa Thê` Cường đang kéo tôi đề`n đầ`y, tự nhiên tôi lại có chút tim đập chân run.

Người ché`t năm ngoái tôi biế`t. Đó là vị trưởng ban Giáo dục. Nghe nói anh ta bị loại khỏi đội ngũ của tỉnh nên nhấ`t thời nghĩ quản đã nhảy xuô`ng hồ`. Nhưng trên thực tề` hôm anh ta ché`t, tôi có đi với anh ta, anh ta còn nói đội ngũ cán bộ của trường có là gì, anh ta muô`n vào đội ngũ cán bộ của nhà nước cơ. Một người lạc quan như vậy cũng tự sát? Khi tôi chuẩn bị quay về` phòng dạy học, anh á`y còn muô`n ở lại hồ` một lát. Tôi cười hỏi anh ta có phải đợi bạn gái không, anh ta nói rấ`t thật thà: Đúng vậy, gầ`n đây ngày nào cũng hẹn ở đây.

Tôi thường xuyên ngắ`m hồ` từ hành lang của giảng đường, và thường xuyên nhìn thấ`y anh ta ở trên câ`u, lúc nói, lúc cười. Liên tưởng tới việc quý tìm người thê` thân, tôi đột nhiên run bắ`n người. Tôi nói với anh chuyện thực tề` mà tôi đã gặp, anh cau mày, nói rằ`ng hôm nay muô`n hỏi cho rõ ràng. Ké`t quả là hôm đó anh ta không quay lại, ché`t tại hồ` biển.

Mà năm nay, hồ` vẫn chưa cướp đi sinh mạng của một sinh viên nào.

- Á`y, cậu làm sao thê`? Chắ`c không phải sợ những tin đồn nhảm về` quý nước đầ`y chứ? Ha ha! - Hứa Thê` Cường cười lớn. Khuôn mặt tuấ`n tú của anh ta dưới ánh đèn đường có chút méo mó.

- Ha ha, đương nhiên không phải rồ`i. Nói đi, mình biế`t hôm nay cậu đề`n tìm mình không phải là để xin lỗi, có điề`u kiện gì đưa ra mình xem nào? Chu Văn Xương nói sẽ để lại cho mình chức phó, còn nói để cho bạn gái sau này của mình một vị trí nữa. Cậu có điề`u kiện gì tồ`t hơn không?

Nụ cười trên mặt Hứa Thế Cường tắt ngóm. Tôi đoán điều kiện mà anh ta dự tính cũng tương tự như vậy. Nhưng Chu Văn Xương đưa điều kiện trước, chính vì thế anh ta phải nghĩ ra điều kiện tốt hơn. Tôi nhìn chằm chằm mặt của Hứa Thế Cường, anh ta đang do dự. Điều này khiến tôi có chút tò mò, còn có điều kiện gì tốt hơn của Chu Văn Xương đây? Tuy nhiên ở vị trí là chủ tịch hội sinh viên, anh ta chắc sẽ không dùng tiền để lôi kéo tôi đâu chứ?

Điều khiến tôi không nghĩ tới là, Hứa Thế Cường đã đưa ra một điều kiện thế này:

- Ngoài những điều kiện mà anh ta đưa ra, tôi thêm vào một điều kiện nữa. Bạn gái hiện tại của tôi, Triệu Lệ Na, hoa khôi khoa tiếng Trung, nếu cậu đồng ý về bên tôi, cô ấy là của cậu.

Tôi sửng người ra. Hứa Thế Cường hình như điên rồi.

Nói thêm một lúc nữa, do gió thổi lạnh lẽo nên tôi và Hứa Thế Cường đi về. Từ xa tôi nhìn thấy Chu Văn Xương và Đới Hiểu Phương đang đứng nói chuyện với nhau ở khu kí túc nữ. Hai người vừa nói vừa cười. Hứa Thế Cường sắc mặt xám lại, bước thật nhanh về phía đó. Tôi theo sát anh ta, sắc mặt chặc chặc cũng chẳng ra làm sao cả.

Chu Văn Xương liếc nhìn thấy chúng tôi, cố ý kéo tay Đới Hiểu Phương quay người lại, để lưng cô ấy đối diện với chúng tôi. Hành vi đó của Chu Văn Xương khiến Hứa Thế Cường tức điên lên. Anh ta định xông tới làm gì đó, nhưng may sao tôi nhanh mắt nhanh tay đã kéo được lại. Thế là trận tranh cãi lớn đã diễn ra.

- Nhìn cái tên tiêu nhân kia đả c chí kìa, đúng là hã n đã coi mình thành nhân vật quan trọng rồi đấy!

- Ừ, đúng là chẳng tốt đẹp gì cả!

- Đới Hiểu Phương cũng thế. Loại người đê tiện thế mà cũng đê ý, đúng là hiểu nhau quá rồi!

- Đủ rồi đủ rồi, đừng xúc động quá, chúng là ma quỷ đấy!

- Ủ, xem như nể mặt Hiểu Phương đi, hôm nay không tính sổ với hă n nữa. Đúng rồi, điê u kiện của mình thế nào? Mình biế t cậu cũng đang theo đuôi Hiểu Phương, có điê u Triệu Lệ Na cũng chẳng kém gì cô ấy đâu, hợp với cậu lắm đấy.

Tôi như nuô t phải một con nhặng, chỉ muô n nôn ra. Tuy tôi chẳng phải là một chính nhân quân tử gì, nhưng cũng không đê n mức tồ i tệ như Hứa Thế Cường được. Anh ta dám lấy bạn gái ra để làm vật trao đổi, đúng là thấ y lợi mà tồ i mắ t. Anh ta đã thử hỏi Triệu Lệ Na có đờ ng ý không chưa? Kể cả Triệu Lệ Na đờ ng ý, tôi cũng chẳng đờ ng ý! Kể cả người đẹp như tiên trên trời, tôi cũng chẳng dám quay lưng lại với Đới Hiểu Phương.

Tuy nhiên tôi cũng phải giả vờ do dự một lúc, từ từ mở chức năng ghi âm của điện thoại ra, sau đó mới làm ra vẻ oai phong lẫm liệt.

- Mình thích Đới Hiểu Phương là chuyện của mình, cô ấy có đờ ng ý hay không là chuyện của cô ấy, huớ ng hồ mọi người đê u cạnh tranh công bằ ng, cậu lại lấy bạn gái của mình ra làm quả cân cạnh tranh để tặng cho mình. Thực sự là quá đáng quá rồi. Nế u cậu được bầ u làm chủ tịch hội sinh viên, mình nghĩ mình sẽ phải chịu trách nhiệm đớ i với các sinh viên, đó là nỗi đau của trường đại học Thiên Nam!

Hứa Thế Cường nhìn tôi một cách ngạc nhiên, mặt anh ta dầ n dầ n trở nên độc ác đáng sợ. Tôi lùi lại một bước theo bản năng, anh ta lại bước theo một bước.

- Cậu cho rằng mình là cái thứ gì chứ? Còn dám dạy mình nữa? Cậu và cái thằng họ Chu kia đều là những tên diễn viên phụ trong vở kịch nhỏ thôi, tin hay không tôi cũng sẽ tìm người làm việc với các cậu!

Cái tôi đợi là câu nói này của Hứa Thế Cường. Trong lòng muốn cười nhưng khuôn mặt vẫn ra vẻ oai phong lắm.

- Chú ý cách ăn nói của mình. Cậu cũng là một đảng viên đấy, lẽ nào chưa được học tám đề u vinh, tám đề u nhục sao?

- Được, coi như cậu có học! Đi đi cho khuất mắt!

Nhìn theo phía sau của Hứa Thế Cường, tôi cười không thành tiếng. Nhưng nụ cười đã bị chặn lại rất nhanh, bởi tôi lại nhìn thấy người phụ nữ mặc váy trắng đó. Cô ta lung kê vào lưng của Hứa Thế Cường, giống như chiếc bóng dính vào sau lưng vậy. Hứa Thế Cường đi một bước, mái tóc dài xõa trước ngực lay động sang trái sang phải theo, còn cả cánh tay dường như không có xương cũng chuyển động không ngừng.

Cô ta ngừng đầu lên, nhìn tôi ử ử, khi chân tay tôi cứng đờ lại, đột nhiên cô ta cười. Bên tai tôi dường như nghe thấy tiếng cười ấy, từ bốn phương truyền tới, lại giống như được truyền tới từ sâu thẳm trong tâm hồn.

Đây là ảo giác ư? Làm gì có ảo giác nào chân thực đến thế? Tôi muốn gọi Hứa Thế Cường lại nhưng không từ nào thoát ra khỏi miệng cả.

Khi về đến kí túc, chân tôi vẫn còn run, đến mức mà Lưu Cao ở giường trên còn hỏi xem có phải tôi bị động kinh không. Tôi hỏi Lưu Cao lá bùa đầu giường tôi đâu rồi, anh ấy nói đã đốt rồi, còn giải thích lá bùa phải đốt mới có hiệu quả. Tôi định nói anh ta ngớ ngẩn

thì điện thoại rung. Đó là Đới Hiểu Phương gọi. Tôi hít thở vài lần thật sâu mới trấn tĩnh trở lại, cầm điện thoại lên, đi ra ngoài để nghe.

- Sao rồi? Em nhìn thầy bọn anh rồi, anh ta nói thế nào?

- Anh đã ghi âm một đoạn, một lát nữa gửi cho em nghe, chỉ có một từ có thể hình dung: Man rợ!

- Ha ha, một tên ngốc không biết đường tính, gửi nhanh em nghe xem nào. Em đang trong phòng vệ sinh, phải tắt máy đây, có người đến rồi.

Sau khi tôi gửi đi xong, chẳng bao lâu nhận được tin nhắn của Đới Hiểu Phương, chỉ có mỗi ba chữ: Vô liêm sỉ!

IV

Chỉ còn một ngày nữa là tới ngày tranh cử, Chu Văn Xương đã nhảy lầ̀u tự sát.

Sáng sớm hôm đó, tôi và Đới Hiểu Phương chia tay nhau ở nhà trọ. Cô ấy về kí túc còn tôi đến giảng đường để lầ̀y vở ghi hai hôm trước. Khi đi qua một khu rừng toàn cây nhỏ, đột nhiên tôi cảm thấy trước mắt tôi ì om lại, ngẩng đầ̀u lên thì phát hiện ra đâu đâu cũng có quạ. Cánh của chúng chạm vào nhau kêu sột soạt, lại chẳng có con nào kêu cả, cái kiểu trầ̀m lầ̀ng đó khiến người ta cảm thấy bất an.

Tôi đi qua rừng một cách cẩn thận. Khi đến cửa bên của giảng đường, tôi đã nhìn thấy ngay Chu Văn Xương nằ̀m trên vũng máu. Mặt anh ta ngẩng lên trời, khuôn mặt sợ hãi, mắt đã trắ̀ng dã, mồm mở rộng như còn muố̀n hét gọi gì đó.

Suy nghĩ đầ̀u tiên của tôi chính là Chu Văn Xương phải chịu lời nguyền của chiếc gương ma quái kia. Nhưng sau khi nghĩ lại, anh ấy vẫn chưa giành được vị trí chủ tịch hội sinh viên, vậy anh ấy đã cầu nguyện điề̀u gì? Tôi đến gần quan sát tỉ mỉ, cổ tay của Chu Văn Xương có bị thương, vết thương rắ̀t sâu nhưng dường như chưa chạm đến động mạch.

Có vẻ như não sau anh ấy chạm đầ̀t trước, do vậy cả khuôn mặt trông có chút biế̀n hình. Máu có lẽ chảy từ động mạch cổ ra. Tôi nhìn và không tìm được đầ̀ tự sờ vào não sau và động mạch cổ của mình, toàn thân tôi phát lạnh.

Sau khi báo với cảnh sát của trường, không lâu sau đội trưởng đội bảo vệ mới nhận chức Trang Gia cùng vài người bảo vệ khác đã tới.

Trang Gia là một người to béo, trung tuổi, cao gần 2 mét. Anh ấy đứng trước mặt ai cũng giống như một bức tường, ngay cả tôi cũng chẳng phải ngoại lệ. Nghe nói anh ấy là họ hàng thân thiết của vợ hiệu trưởng, một người dựa vào cặp váy phụ nữ để xây dựng sự nghiệp. Làm đội phó đội bảo vệ trong trường hơn hai mươi năm, đến gần đây anh ta mới được lên chức.

Điều này có vài phần giống với tôi, tôi đứng bên xác Chu Văn Xương và tự chế giễu mình. Không khí sặc mùi máu, còn cả mùi thối chỉ có ở nội tạng. Nếu đó là gia súc, có thể tôi sẽ nói nó rất tươi, nhưng hiện tại lại là người, do vậy trong dạ dày không cảm thấy thoải mái.

- Là anh phát hiện?

- Vâng, là tôi phát hiện.

Trang Gia hỏi dò như một cảnh sát, ánh mắt như có điện. Điều này khiến tôi thay đổi cách nghĩ về anh ta. Nói không chừng người này thực sự có tài.

- Cậu biết người chết không?

- Có, em biết. Đó là đối thủ cạnh tranh cho chức chủ tịch hội sinh viên.

- Hả? Thế giữa hai cậu có mâu thuẫn gì không?

Tôi cảm giác như anh Trang Gia này hơi khó đối phó, nhưng vẫn thành thực trả lời:

- Mâu thuẫn không thể nói không có, rốt cuộc đều đang tranh chức chủ tịch hội sinh viên mà. Nhưng em không phải là đối thủ cạnh tranh chính của anh ta.

- Ừ, hai người cậu trông cái xác, đừng để cho sinh viên đến gần. Cậu, lên trên theo tôi xem... à, không đúng, là bảo vệ hiện trường.

Trang Gia nói muốn cùng một nhân viên bảo vệ lên gác, tôi gọi gặp anh ta, hỏi xem mình có thể lên đó xem được không. Trang Gia nghiêm túc từ chối thỉnh cầu của tôi. Đồng thời gọi một nhân viên cao tuổi mời tôi lên phòng bảo vệ, đợi cảnh sát đến tra hỏi rồi mới được phép đi.

Người bảo vệ già đưa tôi qua đường chính để đến phòng bảo vệ. Chưa đi được bao xa thì phía sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng kêu ầm ĩ của bọn quạ. Quay đầu lại nhìn, trong rừng bọn quạ bay lên che kín cả trời đất, chúng gào thét và bay về phía tây.

Tôi còn chú ý đến cả một việc khác. Một cửa sổ trên giảng đường có người, đó là người con gái mặc váy trắng. Tôi cảm nhận được một trận gió lạnh ảm đạm và rùng mình. Người bảo vệ đi bên cạnh thở dài một tiếng, nói một câu: Quạ bay về hướng tây, hoang sơ nghìn dặm, giống hệt như hai mươi năm trước vậy. Tôi hỏi ông ấy có ý gì, người bảo vệ đó chỉ lắc lắc đầu.

Khi ở phòng bảo vệ đợi cảnh sát đến, những bảo vệ ban đầu cùng Trang Gia lên gác bảo vệ hiện trường đã quay lại, họ đang bàn tán sôi nổi ở một phía. Điều khiến tôi không thể hiểu nổi là, di chúc của người chết lại là trò cười cho những người bảo vệ. Họ đang cười, trong khi sắc mặt tôi lại chuyển dần sang màu xám.

Di chúc của Chu Văn Xương có viết, anh ấy đã cầu nguyện trước gương là có thể đạt được tình yêu của nữ thần trong trái tim mình. Nào ngờ chỉ một đêm, anh ta đã có được cô ấy. Chỉ là do Chu Văn Xương có quan niệm nghiêm ngặt về trình tiết. Khi anh ta phát hiện ra nữ thần của mình không phải là gái trinh, tinh thần anh ta

đã sụp đổ. Anh ta cảm giác như sô'ng trên đời cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, thế' là anh ta đã để lại di chúc và nhảy lầ'u.

Nữ thầ'n của Chu Văn Xương? Là đang nói đế'n Đới Hiểu Phương đây, tôi lại bị cắ'm sừng cơ đấ'y! Tuy Chu Văn Xương đã ché't nhưng tôi vẫn cảm thấ'y phần nộ không thể chịu nổi. Tôi đá'lật đồ chiế'c bàn làm việc trong phòng bảo vệ. Những bảo vệ trong phòng đê'u sững người ra, chính tôi cũng phải sững người. Nhưng may mà tôi nhanh trí lập tức đã nghĩ ra cách.

- Không cho phép mọi người nói... nói về' bạn học cùng tôi như thế'! Huô'ng hồ' anh á'y đã ché't, mạng người là chuyện lớn, lẽ nào các anh không có một chút thương cảm sao?!

Nhân viên bảo vệ không còn cười nói nữa, họ nghiêm túc thu dọn lại các thứ rồ'i để tôi lại một mình trong phòng.

Đợi đế'n khi cảnh sát Ngô Minh Thiên đế'n tra hỏi tình hình, tôi đã chỉnh sửa lại biểu cảm trên khuôn mặt. Tôi tỏ ra đau xót, thậm chí còn nhỏ vài giọt nước mắ't. Cách tra hỏi của Ngô Minh Thiên chẳng khác gì so với Trang Gia, chẳng qua tường tận hơn. Anh còn hỏi tôi đêm qua ở đâu, có ai chứng kiế'n không.

Mô' hôi lạnh đột nhiên chảy ra. Nế'u nói theo sự thật, tôi sẽ để lộ ra Đới Hiểu Phương mắ't. Mà trong di chúc của Chu Văn Xương cũng đã nhắ'c đế'n nữ thầ'n của anh ta, chỉ câ'n điề'u tra một chút là có thể biế't đó là chi Đới Hiểu Phương. Tình hình như vậy sẽ phát triển theo hướng không có lợi cho chúng tôi.

- Chẳng ai làm chứng cả. Hôm qua hơn chín giờ khi trường học đóng cửa tôi mới đi ra ngoài, hơn năm giờ sáng đã dậy rồ'i. Tôi đi lại một lúc bên bờ hồ' rồ'i quay về' trường.

Ngô Minh Thiên nhìn tôi với ý sâu xa rồi tiếp tục ghi chép trên cuốn sổ.

- Thế cậu có biết Đới Hiểu Phương không?

- Biết, không rõ lắm. Cô ấy là trưởng ban Văn nghệ. Tôi ở ban Đời sống. Khi nào họp thường gặp mặt.

Ngô Minh Thiên trước khi tra hỏi tôi chắc hẳn đã dò hỏi những người bạn học khác. Điều tra ra nữ thân của Chu Văn Xương là ai không phải chuyện khó. Sau lưng tôi đã ướt đầm, mọi chuyện bắt đầu trở nên có chút mất thăng bằng. Có lẽ còn có thể kéo lại được. Tôi sờ được chiếc điện thoại di động, nghĩ đến đoạn đời thoại mấy hôm trước, đủ để đẩy Hứa Thế Cường vào chỗ chết. Nhưng suy đi nghĩ lại, có lẽ là không nên lấy ra. Đây là bạn cùng học, lại chẳng có hận thù gì sâu sắc, cần gì phải làm thế.

Cuộc tra hỏi kết thúc. Tôi hỏi cảnh sát rằng Chu Văn Xương có thật là tự sát không, tại sao nét mặt của xác chết lại sợ hãi đến vậy, còn cả vết thương nữa? Ngô Minh Thiên nghĩ một lúc, không trả lời tôi và rời khỏi.

Hôm nay tôi chỉ có một tiết học, đã để lỡ rồi, đành về thẳng kí túc.

Các anh em trong kí túc đều bàn tán chuyện cái chết của Chu Văn Xương. Bây giờ mọi người càng cho rằng lời nguyện của chiếc gương ở phòng luyện tập là có thật, thực ra ngay cả tôi cũng bắt đầu có chút tin tưởng.

Mọi người đều hỏi về hiện trạng cái chết của Chu Văn Xương, thậm chí người lớp khác, khóa khác cũng chạy đến hỏi, điều này khiến tôi thấy phiền toái. Tuy rằng khi dẫn bọn họ đến phòng

vũ đạo để cả u nguyện tôi cũng đã nghĩ đến hậu quả, nhưng đó chỉ là muốn mượn cơ này để dọa bọn họ sợ, ai ngờ lại làm chết người thật.

Điều càng làm tôi phiền lòng là ở chỗ, nếu Chu Văn Xương không phải tự sát, vậy tôi và Hứa Thế Cường bị liệt vào danh sách kẻ tình nghi, từ đó mất đi tư cách tham gia cạnh tranh chức chủ tịch hội sinh viên, điều đó thực sự làm tôi buồn. Hiện tại việc làm tôi cảm thấy hối hận nhất là câu hỏi mà tôi đã hỏi Ngô Minh Thiên trước khi anh ta rời khỏi đó, nó hoàn toàn thừa, hi vọng bên cảnh sát sớm công bố Chu Văn Xương chết là do tự sát.

Buổi chiều tôi vẫn ở kí túc ôn tập bài, tôi nằm trên giường đọc sách môn chuyên ngành. Lưu Cao ở giường trên đột nhiên chạy từ ngoài về, kéo tôi dậy và lôi đi.

- Làm gì thế? Tớ còn hai câu vẫn chưa làm xong...

- Còn làm gì nữa, mau đi cùng mình, cảnh sát đã giải tán khỏi hiện trường rồi, bây giờ chẳng còn ai cả, chúng ta đi tìm hiểu xem sao.

- Cậu nghiên cứu xong rồi về báo lại là được rồi, kéo theo tớ đi làm gì?

Tôi chỉ nói ngoài miệng vậy thôi nhưng trong lòng lại muốn lên tầng thượng thật nhanh để xem xem thế nào. Lưu Cao cười và không trả lời câu hỏi của tôi, khuôn mặt anh ta trở nên thần bí khó lường. Không hiểu tại sao hôm nay Lưu Cao lại khác thường đến vậy. Tuy không nói rõ ra được khác chỗ nào nhưng đã có chút khác lạ với Lưu Cao hàng ngày.

Cảnh sát quả thật đã giải tán khỏi tầng thượng của tòa nhà, hiện trường chẳng còn lưu lại gì. Lưu Cao đi lên phía ven tầng thượng và cúi đầu nhìn, hơn nửa người anh ta thò ra ngoài. Nếu lúc này tôi tiến đến và đẩy một cái, thậm chí hét lớn một tiếng, anh ấy sẽ

có thể ngã và chết theo kiểu của Chu Văn Xương. Cái suy nghĩ đó đuổi không chịu đi trong đầu tôi, như bị hồn ma nhập vào cơ thể vậy.

Ngay lúc đó, tôi đột nhiên cảm thấy run rẩy, dường như có một đôi mắt đang nhìn tôi chằm chằm. Quay đầu lại nhìn, tầng thượng trống không. Tháp nước với lớp sơn màu trắng đã bị tróc vỏ hơn nửa, lộ ra một vật hình hộp màu nâu đỏ, phần bị gỉ nước chảy vào hình thành một vết giống như từng con mắt, chúng nhìn lại đây nhưng vô hồn. Đang định chuyển tầm mắt thì đột nhiên tôi nhìn thấy chỗ giá đỡ tháp nước lộ ra một vật vấy đang chuyển động, bóng một người con gái đã xuất hiện chỗ đó. Cô ta từ từ quay người về phía tôi, trước ngực lại bị cắm một con dao.

Tôi kinh hoàng lùi lại bảy tám bước, đột nhiên nghĩ tới người con gái trong chiếc gương của phòng vũ đạo, nghĩ tới người mà tôi nhìn thấy trên tầm cao sau khi Chu Văn Xương nhảy lầu tự tử, đề u là người phụ nữ xuất hiện trong không khí này chăng?

- Cô... cô là ai?

Cô ta không trả lời mà vừa cười vừa đi lại phía tôi. Tôi hét lên và quay người lại, tôi phát hiện ra không thấy Lưu Cao đâu nữa, phía ven của tầng thượng chỉ còn để lại một chiếc giày, nó là của Lưu Cao.

Lưu Cao nhảy lầu rồi? Tôi khó mà tin nổi.

- Cậu cũng nhảy xuống đi, họ đang đợi cậu đây.

Người con gái phía sau đột nhiên mở miệng, khi tôi quay người lại đã thấy cô ta đang đứng trước mặt tôi, dường như đầu mũi chạm vào tôi. Nỗi sợ hãi càng tăng lên nhiều lần. Một mùi thối của máu xông vào mặt tôi, bao bọc tôi lại trong đó.

- Những người đàn ông như các người chẳng có thắ`ng nào tồ`t cả, chắ`t hắ`t đi, đừng sớ`ng nữa.

Đột nhiên tôi sững người lại, câu nói này dường như tôi đã nghe thắ`y ở đâu đó rồ`i. Đúng lúc đang nghĩ thật kĩ, đột nhiên người con gái trước mặt đã đẩy tôi, cơ thể tôi trượt ngã ra bên ngoài và rơi xuố`ng không ngừng. Tiế`ng gió gào thét bên tai, trong khi cô` gắ`ng hét lên, sinh mạng sắ`p kắ`t thúc, tôi vẫn không nghĩ mình sẽ chắ`t thắ` này.

- Hứa Thiên Cát? Tỉnh lại đi, mơ gì thắ`? Sao hét to thắ`?

Tôi ngồ`i bật dậy, thở dồ`c, hóa ra đó chỉ là một giắ`c mơ. Da trời bên ngoài đã tồ`i sắ`m, đã khoảng bảy giờ hơn rồ`i, tôi đã ngủ một giắ`c đắ`n gắ`n tồ`i. Tôi vừa định cười thì đột nhiên nghĩ ra câu nói đó là do ai đã từng nói, liề`n rơi vào trong khủng hoảng bắ`t an. Nhớ lại một cách kĩ lưỡng, tôi mới phát hiện ra, người con gái trong chiế`c gương tập luyện trong phòng vũ đạo và bên cạnh thác nước trên tâ`ng thượng tòa nhà, còn cả người con gái đứng bên Hứa Thắ` Cường và Chu Văn Xương, bọn họ đắ`u rắ`t giố`ng một người: Đới Hiểu Phương!

Mồ` hôi lạnh toát ra, tôi ngồ`i run rẩy bên giường. Lưu Cao nhìn tôi khó hiểu, sau đó lắ`c đắ`u thở dài và đi khỏi, vừa đi vừa lâ`m rắ`m: Văn Xương tự tử, Thắ` Cường điên, Thiên Cát đắ`n độn, chức chủ tịch hội sinh viên khóa này mình làm được rồ`i. Trong đắ`u vụt lên một ánh sáng, tôi lập tức tỉnh lại.

- Đới đã, cậu nói Hứa Thắ` Cường điên rồ`i? Thắ` là thắ` nào?

- Ha ha, mình biế`t ngay cậu đắ`n độn rồ`i mà!

Lưu Cao đi đắ`n cửa rồ`i quay người lại cười đùa, khuôn mặt hơn hờ vui mừng.

Lưu Cao là người thích đi nghe ngóng chuyện của người khác, thông tin bí mật của trường đại học Thiên Nam không tin nào là anh ta không biết. Đặc biệt là ai đã nói yêu ai, ai đã đá ai, ai đã cùng ai đến quán bar bên ngoài trường, đặc biệt trong trường có bao nhiêu học sinh nghèo khó thật sự, có bao nhiêu người có tiền mà không nộp học phí, anh ta đều biết rõ.

- Nói mau nói mau, đừng treo mõm mình thế chứ.

- Ừ, chuyện là thế này. Hôm nay vừa sáng ra mình đã bị dẫn đến phòng bảo vệ, do vậy có một số chuyện cậu không biết. Cảnh sát đến điều tra tình hình, đầu tiên là hỏi đồ i thủ cạnh tranh của Chu Văn Xương, Trương Phong cung cấp tên của Hứa Thế Cường, đồng thời khẳng định là chuyện này có liên quan tới anh ta. Trương Phong đầy nghĩa khí, nghe nói trước khi chết Chu Văn Xương đã khóc cả một ngày. Cảnh sát đã tìm đến hỏi Hứa Thế Cường, cậu đoán thế nào, Hứa Thế Cường nói tối hôm qua anh ta đã ở với đồ i thủ cạnh tranh Vương Chiêm Xuân, kết quả là khi cảnh sát hỏi đến Vương Chiêm Xuân, anh ta nói đêm qua anh ta ở với bạn gái. Hứa Thế Cường lần này đã vu khống rồi, anh ta đã bị coi là kẻ tình nghi.

Tôi yên lặng lắng nghe, không ngờ lại xảy ra chuyện này. Chỉ có điều không hiểu sao Hứa Thế Cường lại nói đồ i, lẽ nào anh ta có chuyện gì không thể nói ra?

- Phim hay còn ở phần kết! Tớ nghe nói buổi chiều Hứa Thế Cường đã nhận tội. Tối qua anh ta còn ở trong giảng đường cùng với một cô gái không quen biết, hơn nữa lại ở chính lối thông an toàn với tầng thượng. Nghe những người bảo vệ nói, thời gian xảy ra cái chết của Chu Văn Xương vào khoảng bảy tám giờ, cũng chính là thời gian anh ta tự sát. Hứa Thế Cường đáng lẽ sẽ nhìn thấy hoặc ngăn lại, nhưng anh ta không làm thế, anh ta có trách nhiệm gián tiếp.

Tim tôi run lên, đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

- Thế có khi nào, Chu Văn Xương nhìn thấy người con gái mà mình yêu ở với Hứa Thế Cường nên tự sát không?

Lưu Cao kinh ngạc nhìn tôi, sau đó đập bàn, anh ta khiến tôi suy nghĩ nửa ngã tư trên giường xuống.

- Không sai, mình nghe cảnh sát khi đó cũng hỏi thế! Hứa Thế Cường nói anh ta cũng không biết, anh ta không biết người con gái đó, cô ta hình như ở ngoài trường, ăn mặc rất nhà quê nhưng rất xinh. Sau khi anh ta tự học buổi tối xong, chuẩn bị quay về kí túc thì gặp, sau đó họ cùng nhau lên tầng thượng kín đáo gặp gỡ. Hứa Thế Cường nói tầng thượng khóa cửa, do vậy mới qua đêm ở hành lang tòa nhà. Cậu nói xem, Chu Văn Xương muốn nhảy lầu tự sát, có thể nào không đi qua đường thông an toàn của tầng thượng không? Do vậy nghi ngờ về Hứa Thế Cường mỗi lúc một nhiều.

- Thế tại sao anh ấy điên?

- Đừng vội, nghe mình kể dần dần. Cảnh sát đưa Hứa Thế Cường tới hiện trường, kết quả là tìm thấy một chiếc dao dính máu, Hứa Thế Cường nói không còn rõ tiếng nữa. Cảnh sát khi đó tức điên lên, hỏi anh ta có chuyện gì. Hứa Thế Cường điên luôn lúc đó. Anh ta hỏi người phụ nữ mặc váy trắng bên cạnh: cảnh sát là ai? Còn liên tục gào thét rằng không phải anh ta làm, đừng đẩy anh ta xuống. Cậu nói xem, anh ta hét cái gì còn được, lại hét là đừng đẩy anh ta xuống, cậu nói xem cảnh sát có làm như vậy không? Ngay lúc đó họ đã khóa tay anh ta, có điên nữa cũng chẳng làm gì được, họ đã đưa anh ta về đồn rồi.

Lưu Cao còn nói thao thao bất tuyệt trong khi tôi đã bị nỗi sợ hãi vây kín. Hứa Thế Cường cũng nhìn thấy người con gái đó, lẽ nào đó không phải là ảo giác?

- Còn một thông tin cực kỳ quan trọng nữa là, qua sự cực khổ điề`u tra của mình, mình đã điề`u tra ra đội trưởng đội bảo vệ nhảy lầ`u tạt sát và án giết người cưỡng dâm trong phòng vũ đạo hai mươi năm trước có liên quan tới nhau, hơn nữa nữ nghiên cứu sinh nhảy lầ`u tạt sát và Chu Văn Xương, bố` của họ cũng đầ`u là người tình nghi trong vụ án này. Còn một người tình nghi nữa, cậu đoán xem là bố` của ai? - Mặt Lưu Cao thầ`n bí, nụ cười âm u.

- Đợi một lúc nữa rô`i nói, mình đi vệ sinh đã.

Tôi đột nhiên cảm thầ`y buồ`n đi tiều, bởi vì tôi nhớ ra bố` mình cũng tốt nghiệp trường đại học Thiên Nam, tôi sợ Lưu Cao nói người bị tình nghi thứ tư chính là bố` tôi. Tôi đứng dậy chuẩn bị đi vệ sinh thì liế`c nhìn thầ`y trong bóng đêm, bên ngoài cửa sổ có một thứ gì đó động đậy, liề`n quay đầ`u lại nhìn, trong phút chố`c tôi sợ đầ`n hô`n xiêu phách lạc, người phụ nữ mặc váy trắng đó đang đứng ngoài cửa sổ vẫy tay về` phía tôi, khuôn mặt lạnh lùng để lộ ra nụ cười u ám.

Tôi đã gặp quý thật rô`i!

V

Người con gái đó rất giống Đới Hiểu Phương nhưng không phải là Đới Hiểu Phương.

Tôi chạy ra ngoài kí túc thì va phải một người và ngã nhào xuống đất. Khi định thằn trở lại mới phát hiện ra, người cùng ngã nhào xuống đất giống tôi lại là Hứa Thế Cường! Mới chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi không gặp, anh ấy đã tiêu tụy chẳng ra người nữa rồi, một khuôn mặt tuấn tú như thế mà đã điểm lên nét tang thương và kinh hãi.

- Sao cậu được ra đây?

Tôi không hiểu gì và hỏi, sau đó lại nghĩ tại sao Hứa Thế Cường lại đến trước cửa kí túc của tôi? Lẽ nào là để tìm tôi?

- Vừa mới về xong, mình muốn tìm cậu bàn chút chuyện.

Hứa Thế Cường chà chà chỗ đau bị tôi đâm vào, và đưa tay ra kéo tôi lên. Anh ấy thay đổi trong phút chốc khiến tôi có chút gì đó không thích ứng được, huống hồ tôi còn đang lo bên ngoài kia có ma nữ. Nhưng khi tôi quay đầu lại thì cửa kí túc chỉ còn một màn đêm vô tận, cả tiếng ve kêu liên miên. Ma nữ không còn thấy nữa, tôi đang do dự có nên về kí túc ngủ không thì Hứa Thế Cường lại lặn nữa mời tôi ra ngoài.

- Đi đi, chỉ hai chúng ta thôi, bàn chút chuyện, tôi không làm mất thời gian của cậu đâu.

Tôi không do dự thêm, lập tức đi ra ngoài cùng Hứa Thế Cường.

Vậy là trong một tháng chế t liên ba người, đề u là nhảy lầ u cả, hơn nữa đề u từng câ u nguyện trước gương luyện tập trong phòng vũ đạo. Dường như đúng là họ đã phải chịu lời nguyền, do vậy nỗi sợ hãi lan tràn khắp trường học, buổi tối chưa đến mười giờ đã có rất nhiều phòng kí túc tắt đèn đi ngủ.

Chúng tôi đi đến một rừng cây nhỏ trong khu kí túc, ánh đèn xuyên qua lá cây màu xanh chiếu u sáng, in bóng đan xen nhau lên mặt đường lát đá. Những cái bóng giông như một cái gì đó thật sự tồn tại đang vắ t ngang tại đây. Nó khiến người ta không dám bước chân lên, nếu không có thể sẽ giông như những chiếc lá khô bị giẫm nát, phát ra âm thanh rào rào.

Tôi đang lơ đãng thì Hứa Thế Cường cất giọng:

- Tôi hi vọng cậu rút khỏi cuộc cạnh tranh, điề u kiện tùy cậu. Nếu muốn tiến thì nói số lượng, trong vòng một trăm triệu mình sẽ đưa tiến mặt cho cậu ngay lập tức.

Hứa Thế Cường dừng bước, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía tôi. Tôi hơi sửng người, có chút khó hiểu về ý kiến của anh ta. Thế là Hứa Thế Cường nhắc lại một lần nữa, lần này coi như tôi đã hiểu ý anh ta, lấy tiến mua chức.

- Cậu mắc bệnh à, kể cả Chu Văn Xương có chế t mình cũng chẳng cạnh tranh được đâu...

Vừa nói đến đây tôi đột nhiên ý thức được một chuyện, Chu Văn Xương chế t rồi, mà Hứa Thế Cường lại bị nghi ngờ đã gây án, người ủng hộ cho Chu Văn Xương chắc chắn sẽ bất bình thậm chí là căm hận Hứa Thế Cường, như thế bọn họ tuyệt đối sẽ không ủng hộ cho Hứa Thế Cường, mà chuyển qua ủng hộ cho tôi.

- Tuy nhiên hiện tại có vẻ như người của tôi nhiều hơn của cậu, cậu lấy cái gì ra tranh vị trí chủ tịch hội sinh viên với tôi?

Mặt tôi không còn giữ được nụ cười. Nếu Hứa Thế Cường không nói ra, tôi thật sự không ý thức được điều này. Từ buổi sáng sau khi phát hiện ra xác chết của Chu Văn Xương, đầu tôi chỉ nằm trong trạng thái sợ hãi và hỗn loạn, dường như không thể suy nghĩ. Bây giờ một tin tốt lành đến khiến tôi cảm thấy được an ủi đôi phần. Nhìn những bóng đêm đu đưa xung quanh, tôi không cảm thấy sợ như trước nữa.

Hứa Thế Cường tức đỏ mắt nhìn trừng trừng vào tôi. Lúc này anh ta nhất định sẽ thấy khó khăn vạn phần rồi. Tuy nhiên, tôi cảm thấy có chút bất ngờ về việc anh ta có thể ra khỏi đồn cảnh sát nhanh như thế. Anh ta vẫn là một đối thủ cạnh tranh đáng gờm.

- Đừng tráo trở như thế! Nếu không phải Vương Chiêm Xuân khuyên tôi đến đây nói chuyện với cậu, cậu cho rằng mình có cơ hội đứng đây nói chuyện với tôi sao? Cậu động não nghĩ thử xem, cảnh sát chẳng có cách nào giữ tôi lại, thì cậu, một tên nhỏ bé lấy gì mà tranh với tôi? Cậu chán sống rồi sao?

Nhà Hứa Thế Cường có tiền, có tiền có thể làm rất nhiều việc, nhưng có những việc không thể cứ có tiền là làm được. Ví dụ như tư cách tham gia ứng cử của tôi, nếu tôi không đồng ý rút, anh ta cũng chẳng làm gì được tôi cả. Tôi không quen nhìn loại con nhà quyền quý như Hứa Thế Cường, đặc biệt anh ta còn nói với tôi bằng cái giọng hung hăng bất nạt ấy nữa.

- Con dao phát hiện ở hiện trường không có dấu vân tay của cậu ư? Nếu có, cậu làm sao được thả ra nhanh thế? Còn nữa, cậu trốn mắt gì với tôi chứ, có bản lĩnh thì lôi kéo hết người ủng hộ Chu Văn

Xương sang bên cậu đi. Thôi được rồi, mình chẳng có gì để nói với cậu nữa. Trời tối rồi, mình phải về ngủ đây.

Hứa Thế Cường đột nhiên tiến lên phía trước kéo cổ áo tôi lại, ánh mắt hung tợn:

- Hôm nay cậu không đồng ý, cậu có tin mình sẽ cho cậu không thể tốt nghiệp được không?

Tôi không vội vàng lấy điện thoại ra. Dưới ánh mắt khác lạ của Hứa Thế Cường, tôi tìm đoạn ghi âm tôi hôm trước, sau đó mở ra. Khi Hứa Thế Cường nói to trong điện thoại di động rằng muốn tìm người giết tôi và Chu Văn Xương thì Hứa Thế Cường như một quả bóng xịt hơi, ánh mắt đờ đẫn, hất buông tay ra, đứng sững ở đó. Tôi sửa lại cổ áo đã bị làm nhàu một cách hài lòng và tắt điện thoại đi.

- Mình còn giữ vài đoạn nữa, nếu mình có chuyện gì xảy ra, đoạn ghi âm này đâu đâu cũng sẽ có. Đừng ép mình làm vậy, rốt cuộc mọi người đều là bạn cùng học, việc gì phải làm đến cùng như vậy.

Nói xong tôi để mặc Hứa Thế Cường trong rừng cây nhỏ, đi một mình về kí túc.

Khi về kí túc, Lưu Cao đang chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, những người khác đều đã ngủ hết rồi. Tôi nay không mở lớp tự học, giảng đường đã đóng cửa, lại có người chuyên trông coi. Những sinh viên thuê phòng bên ngoài không ngủ ở kí túc, trong khi những sinh viên ở trong kí túc tôi nay đều đi ngủ đúng giờ. Mười rưỡi, hầu như tất cả các ánh đèn đều tắt hết. Khi rửa ráy xong, tôi cũng chuẩn bị ngủ sớm hơn một chút thì Đới Hiểu Phương gọi điện tới. Tôi lên giường chui vào dưới chăn len để nghe.

Từ đầu tuần trước, người trong đội vũ đạo đều không dám đi tập múa nữa. Là trưởng ban Văn nghệ, áp lực của Đới Hiểu Phương rất lớn. Đặc biệt là hôm nay, máy nữ sinh đã từng cầu nguyện trước gương luyện tập đều sợ hãi, cô ấy phải an ủi từng người một, tuy rằng bản thân cũng rất sợ.

Đới Hiểu Phương lúc này rất phù hợp với hình tượng của cô, là một người con gái mềm yếu, cô làm nũng với tôi trên điện thoại. Sau khi nói chuyện được một lúc, Đới Hiểu Phương đột nhiên hỏi bạn này sao tôi không nghe điện thoại. Tôi sửng người, chẳng nhớ ra hôm nay cô ấy đã từng gọi điện thoại. Đới Hiểu Phương nói mười phút trước gọi điện thoại cho tôi nhưng không thấy ai nghe.

Sau khi ngắt điện thoại, tôi kiểm tra lại các cuộc gọi nhỡ, đúng là có một cuộc gọi không nghe. Tính toán thời gian thì vào khoảng lúc tôi và Hứa Thế Cường đang nói chuyện. Kể cả tôi và Hứa Thế Cường nói chuyện quên cả thời gian thì cũng chẳng thể không nghe được tiếng chuông điện thoại chứ? Thế là thế nào?

Nửa đêm tỉnh dậy, tôi phát hiện ra những người trong kí túc đều không ngủ. Ai nấy ngồi giường mình hút thuốc bàn chuyện. Họ nói về chuyện cái chết của Chu Văn Xương, còn cả chuyện của Hứa Thế Cường nữa. Nhìn thấy tôi tỉnh dậy, họ cũng không tránh đi, vẫn tiếp tục nói.

Lưu Cao từ trên giường đi xuống, ngồi ở bên giường đối diện với tôi, đang kể tin tức mới nhất của anh ta.

- Bố của Chu Văn Xương hóa ra chẳng phải là Bộ trưởng Bộ Giáo dục gì cả mà chẳng qua chỉ là trưởng khoa hậu cần thuộc Bộ Giáo dục mà thôi. Trong khi bố của Hứa Thế Cường lại là một nhà doanh nghiệp, hàng thật, giá thật, mỗi năm còn tặng cho Bộ Giáo dục số tiền lên tới hàng triệu đồng nhân dân tệ. Hứa Thế Cường có hậu

thuần mạnh như thế chẳng trách từ tiểu học tới đại học đều làm cán bộ lớp cả.

Câu chuyện ngày hôm nay, nghe nói trên con dao phát hiện tại hiện trường có dấu vân tay, qua xác nhận đó là của chính Chu Văn Xương. Lưu Cao phân tích rằng anh ta đã tự đâm mình trước sau đó mới nhảy lầu. Còn về Hứa Thế Cường, anh ta chắc chắn là nói dối. Tôi hôm qua anh ta không ở trong giảng đường cùng cô gái lạ mặt. Nhưng tại sao anh ta lại thêu dệt như vậy, chỉ chính anh ta mới biết.

Tuy nhiên, mình vừa nghe trộm được một tin. Người nữ nghiên cứu sinh nhảy lầu tự sát trong tháng này ấy, rất thảm nhé. Mẹ cô ta khó đẻ nên đã chết, bố cô ta bị bệnh qua đời năm cô ta mười sáu tuổi, khó khăn lắm mới học sắp hết được đại học thì bị Hứa Thế Cường lôi kéo. Hình như vì anh ta mà cô ấy lựa chọn ở lại trường học nghiên cứu sinh, nhưng Hứa Thế Cường lại mê mẩn cô hoa khôi trường Đới Hiểu Phương, người con gái này nghĩ quân nên mới nhảy lầu tự sát. Tôi qua vừa đúng là sinh nhật của mẹ cô ấy, mình đoán Hứa Thế Cường chắc là trong lòng có chút áy náy do vậy tôi qua mới đột t giá y ở gần giảng đường. Ai ngờ Chu Văn Xương lại chọn nhảy lầu vào đúng lúc ấy, tất cả đều là ngoài dự đoán cả.

- Thế rốt cuộc có ma nữ trong gương báo thù không? - Có người hỏi, Lưu Cao hít sâu một hơi thuốc và thở ra một chuỗi những vòng khói. Dưới ánh trăng xuyên vào nó có chút nghi hoặc.

- Có thể có, có thể không, chuyện này khó nói. Nếu trong lòng người không có quỷ, thế giới này lấy đâu ra quỷ?

Tôi đột nhiên run bật người, nghĩ đến một điều gì đó. Đúng vậy, nếu mình không làm chuyện gì xấu thì có sợ thế giới này có quỷ không? Trong khi bao nhiêu năm nay tôi đều ở trong trạng thái sợ

hãi bất an, tất cả đều do chuyện đó. Tôi càng nghĩ càng sợ, thậm chí nghĩ tới người đàn ông không đầu trong cơn ác mộng, trên xương bả vai của anh ta dường như có một vết đốm, mà sau lưng tôi cũng có một vết đốm, đó chính là kết quả do tiếm thức của tôi nghiệm ra đây!

Kí túc mỗi lúc một lạnh, tôi không chịu được phải vùi người vào trong chăn len.

Lưu Cao thấy khó hiểu cho phản ứng của tôi, cậu ta cứ ngơ i trên giường nhìn chằm chằm tôi.

Tôi co người vào trong chăn nhưng không dám chớp mắt, cũng không dám thò đầu ra ngoài nhìn. Mọi người có lẽ cảm thấy vấn đề này có chút nhạt nhẽo nên đề u quyết định đi ngủ. Tôi không thể ngủ được đành lấy hết dũng khí xuống giường để tìm thuốc ngủ, uống xong một viên mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Nhưng sự thay đổi lại xảy ra trong phút chốc khi thân kinh tôi đang thả lỏng, con ma nữ mặc váy trắng đột nhiên xuất hiện trước giường tôi, không có điềm báo gì trước.

- Cậu sợ chưa?

Ma nữ cong người nói với tôi qua chiếc chăn len, sau đó khẽ cười. Nụ cười của nó đâm thẳng vào đầu tôi, không ngừng vọng lại.

Không khí trong kí túc dường như chuyển sang lạnh. Tôi thu mình vào trong chăn len và tự nói với mình rằng mình đã gặp quỷ thật rồi. Tại sao cô ta lại nhìn tôi chằm chằm không chịu rời vậy? Lẽ nào người bị tình nghi thứ tư là bố tôi?

- Tại sao trong tim cậu có quỷ?

Ma nữ hỏi lại lần nữa, tôi run như một chiếc lá cuối cùng của mùa thu vậy.

Cũng chẳng biết bao lâu sau phía bên ngoài hình như không còn âm thanh gì nữa. Nhưng mỗi lần kéo một góc chăn lên đều nhìn thấy chiếc váy dài màu trắng.

Mọi người trong phòng kí túc đã ngủ cả, Lưu Cao trước khi ngủ còn nói hôm nay tại sao lại lạnh thế, cứ như mùa thu vậy. Mùa thu thì chưa đến, chẳng qua có một ma nữ đứng phía trước giường, mà anh ta không may lại nằm giường phía trên tôi.

Tôi gửi tin nhắn cho Đới Hiểu Phương, nói rằng tôi gặp ma rồi. Cô ấy nhắn tin lại nói rằng đáng đời, làm chuyện xấu nhiều nên gặp ma là chuyện thường. Tôi nhắn tin lại nói là tôi không đùa, tôi gặp ma thật, lại còn là ma nữ, có thể là con ma báo thù trong gương của phòng vũ đạo. Tin nhắn của Đới Hiểu Phương lần này nói: “Vậy anh có thể cưỡng hiếp cô ấy, chinh phục cô ấy, sợ gì? Tiến lên đi, em ủng hộ anh”.

Tôi vừa tức vừa sợ, trong chăn tôi run cầm cập. Cuối cùng tôi gọi thẳng điện thoại cho Đới Hiểu Phương, cô ấy tức và nói rằng tôi không quan tâm tới cô ấy, không yêu cô ấy nữa.

- Đầu giường anh có một con ma nữ, thật đáng sợ, không đùa đâu. Anh rất sợ...

- Anh mà cũng có lúc sợ, đáng đời!

Đới Hiểu Phương tắt điện thoại một cách vô tình, để mặc tôi một mình trong nỗi sợ hãi vô biên.

Là ảo giác, nhất định là ảo giác, nếu không tại sao trong kí túc chỉ một mình tôi nhìn thấy?

Tôi như vậy, nhưng lại không có dũng khí để nhìn ra ngoài. Tại sao cô ta lại theo tôi? Chu Văn Xương chết rồi, lúc này đáng ra cô ta phải theo Hứa Thế Cường chứ, lẽ nào Hứa Thế Cường cũng chết rồi? Tôi là người tiếp theo? Nhưng tôi không hề căm u nguyện trước gương mà! Hay là như tôi đã nói với Hứa Thế Cường, đó là do trong lòng có ma?

Đêm dài lê thê, bất cứ một âm thanh nào trong phòng đều giày vò tâm hồn tôi.

VI

Hứa Thế Cường cũng đã chết, chết trong hồ đã ng sau giảng đường. Theo phân tích của cảnh sát, Hứa Thế Cường nhảy từ đỉnh của tòa nhà xuống. Cũng giống như cái chết của Chu Văn Xương, đó là do tự sát.

Hiện trường có hai người chứng kiến, đó là bảo vệ của trường đang trông đêm ở gác thượng, Trang Gia và nhân viên bảo vệ già đó. Theo như lời họ, lúc đó có một cô gái đi lên gác thượng cùng Hứa Thế Cường, hai người sắc mặt đều hắc ám, giống như cái xác đã chết từ lâu. Hứa Thế Cường sau khi tìm một viên gạch để chèn di chúc lại đã nhảy lầu.

Trang Gia và nhân viên bảo vệ già đó muốn tiến về phía trước để ngăn cản, nhưng cơ thể lại không động đậy được, họ đành phải đứng nhìn Hứa Thế Cường nhảy xuống. Sau khi tiếng kêu thảm thiết cắt vào màn đêm, hai người bọn họ mới hồ i phục lại được khả năng hoạt động. Nhưng lúc này, người con gái kia toàn thân phát ra ánh sáng, trong phút chốc đã tan biến không nhìn thấy nữa.

Trong di chúc để lại của Hứa Thế Cường có nói, anh ấy đã thất bại. Làn tranh cử chức chủ tịch hội sinh viên này anh ta đã không có khả năng giành phần thắng. Anh ta không chịu được vì mình đã thua một thằng tiểu nhân, càng không chịu được khi người con gái mình yêu lại là bạn gái của thằng tiểu nhân đó, còn người bạn gái yêu mình đã vì mình mà nhảy lầu tự sát. Anh ấy cảm thấy thế giới một màu đen tối, không nhìn thấy hi vọng nữa.

Hai đô i thủ cạnh tranh cho chức chủ tịch hội sinh viên đều đã chết, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, tôi đã trúng tuyển. Nhưng khi công

bố kết quả tranh cử, hiệu trưởng lại trao cho Hứa Thế Cường danh dự của chức chủ tịch hội sinh viên để biểu dương những công hiến của anh ta với trường học. Đương nhiên, đó là để chỉ việc đóng góp của bố mẹ Hứa Thế Cường cho trường.

Tôi nghĩ rất nhiều đến tính khả năng của kết cục, nhưng chỉ có một kết cục không thể nghĩ ra được: Người bị nghi ngờ thứ tư chính là bố của Hứa Thế Cường!

Cảnh sát Ngô Minh Thiên một lần nữa đến trường lấy chứng cứ, một bản án oan thê thảm bị chìm lắng hơn hai mươi năm trước cuối cùng đã được tiết lộ. Người bị tình nghi thứ tư trong vụ giết người và hiếp dâm tại phòng vũ đạo, ngoài một người nhảy lầu tự sát, một người bị bệnh qua đời ra, hai người còn lại đã sa lưới pháp luật. Mà hai đứa con trai của hai tội phạm đã rơi vào lưới áy, Chu Văn Xương và Hứa Thế Cường đều chết trong trường học.

Gương cậu nguyện tụy đã thỏa mãn ước nguyện của người cậu xin nó song nó lại chiếu ra cái ác trong nhân tính của bọn họ. Là bọn họ đã phóng thích cho ma nữ kia báo thù, họ chết trong sự tham lam của mình.

Đới Hiểu Phương đồng ý công bố quan hệ của chúng tôi, không còn lén lút nữa. Hiện tại chúng tôi đi với nhau một cách quang minh chính đại. Nhìn ánh mắt Đới Hiểu Phương mỗi khi hạnh phúc, tôi đột nhiên cảm thấy xấu hổ với chính mình.

Tôi luôn nghi ngờ cô ấy sẽ hạ thủ tôi trong bóng tối, bởi vì vào một ngày mùa hè lớp 12, trong lúc đi chơi ở vùng ngoại ô tôi đã cưỡng hiếp cô ấy. Tuy cô ấy không báo cáo nhưng cuộc sống của tôi luôn nằm trong sợ hãi, sợ cô ấy sẽ báo thù, thậm chí khi mới biết sẽ cùng học với cô ấy ở một trường đại học, tôi từng có xuất hiện một ảo giác nghiêm trọng: Một cô gái luôn lượn lờ xung quanh tôi,

ánh mắt trông rỗng biều thị sự cảm hờn. Bây giờ nghĩ lại, đó là do lòng tôi có ma, trong khi Đới Hiểu Phương yêu tôi thật sự, không hề giữ lại gì cho mình.

Còn về cái chết của Chu Văn Xương và Hứa Thế Cường, cảnh sát cảm thấy có chút không hiểu. Hai người này đều không có lý do phải chết, nhưng bọn họ đều đã chết, chết một cách lạ thường.

Sau khi chuyện này kết thúc, tôi hỏi Đới Hiểu Phương đã nghe qua di chúc của Chu Văn Xương chưa, cô ấy nói nghe nói rồi, nhưng cô ấy thấy rất kì lạ, Chu Văn Xương và cô chưa bao giờ quan hệ với nhau, có thể là nữ thân của anh ta là một người khác. Hoặc có thể là, quan hệ với cô gái không phải là người, mà là ma nữ báo thù trong gương cầu nguyệt.

Gương luyện tập trong phòng võ đạo vào đêm Hứa Thế Cường chết đột nhiên vỡ ra, các mảnh vỡ rơi đầy nền. Trường học tìm công nhân để tháo khung của chiếc gương ra, còn phòng đó được chuyển thành nhà kho, dùng để chứa bàn ghế không dùng đến.

Tất cả những truyền thuyết về câu chuyện ma quỷ đều tan thành mây khói, ai đúng ai sai cũng không người nào nhớ nổi nữa.

Đọc hết cả câu chuyện, Hứa Thiên Cát thở một hơi nặng nề. Nếu có thể giống được như anh ta viết, có một chiếc gương cầu nguyệt thì anh ta sẽ xin được gặp Tiểu Phi một lần, dù phải trả bất cứ giá nào.

Anh nhặt chiếc ô lên, quay lại trước chiếc gương ở hành lang, đập một nhát đầu hận thù. Anh không gặp được Tiểu Phi! Đó là vì sao? Một người tốt như thế tại sao đột nhiên lại bị tai nạn xe?

Câu hỏi còn chưa được xóa bỏ thì khi Hứa Thiên Cát ngẩng đầu lên, anh phát hiện ra một chuyện kì lạ. Anh nhìn chính mình trong gương, chỉ thấy phần mặt méo mó đến đáng sợ. Mà trong gương, có một người con gái đang đi từ từ về phía anh, tóc dài che hết cả phần sọ, cô ta từng bước bước lại gần, trên người mang theo vẻ oán hận sâu xa.

Cảnh tượng này khiến Hứa Thiên Cát nghĩ ngay tới một người: Trình Tử!

Anh điên cuồng động đậy người, muốn rời khỏi đó, nhưng cơ thể và cánh tay lại bị dính chặt vào mặt gương, không thể động đậy được. Người con gái trong gương từ từ ngẩng đầu, Hứa Thiên Cát phát hiện ra ngay cả sức để nhắm mắt lại không nhìn cũng chẳng có nữa. Thế là anh đành mở to mắt nhìn vào cô ta với khuôn mặt không ra khuôn mặt, nó từ từ lộ ra sau mái tóc dài.

Đó là một khuôn mặt không có mắt mũi miệng, giống như một khuôn mặt đã bị vò nát. Cho dù con quái vật đó không có miệng, nhưng Hứa Thiên Cát vẫn cảm nhận thấy có âm thanh tồn tại. Cô ấy vẫy anh đi vào, là đi vào trong gương!

Âm thanh đó giống như đang mê hoặc, Hứa Thiên Cát cảm thấy mình đang cố sức lê đôi chân. Anh cố gắng chống chọi với yêu ma, nhưng sức cùng lực kiệt. Vào lúc mà một chân sắp bước vào trong gương, chiếc ô cán dài bên chân đột nhiên rơi xuống đất, ngăn đường đi của Hứa Thiên Cát.

Đó là chiếc ô ghi lại biết bao nhiêu là kí ức giữa anh và Tiểu Phi, nó rất to rất chắc. Họ thường xuyên dùng nó để che ánh mắt của người đi đường, trốn dưới chiếc ô để hôn nhau tùy hứng.

Tiểu Phi, là Tiểu Phi đã cứu anh!

Hứa Thiên Cát giật mình kinh hãi, như một người đột nhiên bừng tỉnh sau giấc ngủ dài. Anh nắ m chắ c lắ y chiế c ô và lù i về ` phía sau. Sức mạnh kì lạ dính trên người anh đã được gỡ bỏ. Người con gái không có mặt trong gương cũng biế n mắ t theo đó.

Tiểu Phi, em ở đâu?

Hứa Thiên Cát đi đế n bên cửa sổ và hét vào không trung. Đáp lại anh, chỉ có sự lặng lẽ của một vệt ánh mặt trời đỏ tươi. Anh tuyệt vọng quay người lại, phát hiện ra tiế ng ô ` n của mình đang thu hút không ít người.

Một bác sĩ mặc chiế c áo dài màu trắ ng đi tới nhặt những bản báo cáo bị rơi dưới đấ t và đi về ` phía Hứa Thiên Cát:

- Anh là anh Hứa à? Tuầ n trước anh kiểm tra ở đây đã có kế t quả rồ i, tôi khuyên anh nên nhập viện ngay, sau đó làm hóa nghiệm kĩ càng hơn.

Kí ức vụn vặt đã được chắ p nồ i trở lại. Hứa Thiên Cát nhớ ra gầ n đây anh luôn cảm thắ y không được dễ chịu, Tiểu Phi đã dẫn anh tới bệnh viện này để kiểm tra. Anh câ m tập giấ y lẽ ra là những bản báo cáo viế t đầ y truyện, nhưng khi nhìn lại, anh ngạc nhiên phát hiện ra, nó đã trở thành một tờ kế t quả kiểm tra bình thường.

Điề u khiế n Hứa Thiên Cát cảm thắ y kinh ngạc nhắ t vẫn không phải là những cái này. Trên bề mặt của tờ kế t quả kiểm tra đó, anh đột nhiên phát hiện, dạ dày của mình mọc một khố i u cực lớn!

Hứa Thiên Cát thông qua QQ của Tiểu Phi đã liên lạc được với Tầ n Quan. Tin tức anh đem đế n cho Tầ n Quan lại khiế n cho tâm trạng của Tầ n Quan rơi xuô ng tận đáy vực thăm: Tiểu Phi chế t

rô`i, dạ dày của Hứa Thiên Cát mọc khô`i u, là u lành hay u ác vẫn còn phải hóa nghiệm một lâ`n nữa.

Trong vườn hoa bệnh viện, cuộc gặp mặt của hai người đàn ông thấ`m đắm sự đau thương. Hứa Thiên Cát lúc này vô cùng gầ`y gò, có lẽ là do bệnh tật giày vò, hoặc cũng có thể là do sự xa cách mãi mãi, trong tim chấ`t chứa tâm tư tạo nên. Tầ`n Quan không muố`n nói đế`n Tiểu Phi, sợ chạm vào nỗi đau của anh ta. Anh bèn hỏi thăm bệnh tình của Hứa Thiên Cát:

- Hóa nghiệm khi nào có kế`t quả?

Hứa Thiên Cát không nói gì, dường như không giữ được chuyện gì trong lòng, ánh mắ`t anh dừng lại phía đố`i phương, nói:

- Nguyệt Quang, Tiểu Phi, tôi đê`u nhận được những câu chuyện mà mình viế`t. Những người khác thì sao? Có thoát được không?

- Tớ đang liên lạc với Đào Tử nhưng điện thoại của cô á`y không gọi được.

Nói đế`n đây, Tầ`n Quan vội tiế`p tục:

- Cậu có cách liên lạc với Tô`ng Lương Ngâm không? Buộc phải thông báo sớm cho cô á`y.

Hứa Thiên Cát cười nhạt:

- Có tác dụng gì không? Nói không chừng bọn họ đã gặp họa rô`i, chẳng ai may mắ`n tránh được đâu! - Câu nói có sức lay động lớn khiế`n Tầ`n Quan đột nhiên run lên.

Không ai may mắ`n tránh được!

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Anh ta nhất định không để cho Nguyệt Quang biết chuyện này, cho dù phải đối mặt với một sức mạnh đáng sợ còn chưa biết!

Sau khi thăm Hứa Thiên Cát, Tân Quan quay về nhà. Do không muốn rước thêm phiền muộn về cho bố mẹ nên anh đã tự lực cánh sinh từ rất sớm. Cái gọi là nhà chỉ là một căn phòng kiểu cũ anh thuê, tồi tàn nhưng rất sạch sẽ.

Gọi mãi cho Đào Tử không được khiến Tân Quan không thể yên tâm được nữa. Cuối cùng anh quyết định gọi điện cho ban biên tập tờ “Thân báo”. Nhân viên nghe điện thoại đầu bên kia còn tức tối hơn anh nhiều lần. Vừa nghe thấy bảo tìm Đào Tử, anh ta đã hét lớn:

- Đào Tử? Bao nhiêu ngày nay cô ấy không đi làm rồi? Nếu anh có gặp cô ấy bảo cô ấy liên lạc ngay với tòa soạn.

Đào Tử không đi làm?

Điều này khiến Tân Quan nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu được. Trong trí nhớ, cô ấy là một phóng viên coi công việc như cuộc sống, mà cũng rất yêu nghề, sao lại bỏ làm không lý do chứ?

Tân Quan lờ mờ cảm thấy bất an. Nhưng anh chẳng có thời gian để nghĩ nhiều, làm cơm một cách vội vàng và chuẩn bị chuyển đến cho Nguyệt Quang. Mấy ngày nay đều là do anh chăm sóc Nguyệt Quang, gửi cơm đến nhà cô, nhìn cô ngoan ngoãn ăn, bản thân anh mới có thể an tâm.

Bếp của phòng thuê là dùng chung. Mỗi lần làm cơm đều rất đông người. Do điều kiện không có nên ở đây vẫn dùng ga. Khi bật bếp lên, Tân Quan phát hiện không thể lên lửa được, anh vội vàng gọi điện thoại cho công nhân đến thay ga.

Đợi lúc ga được chuyển tới, Tân Quan chạy vào trong phòng, lấy ra hai cuốn sách chuẩn bị đem đến cho Nguyệt Quang, để cô ấy ở nhà có thể đọc cho đỡ buồn.

Khi quay lại gian bếp, hình như có một người đang đứng ở cửa bếp. Tân Quan rất tự nhiên cho rằng đó là công nhân đến thay ga. Anh không quay đầu lại mà nói trực tiếp:

- Bác à, bác đặt xuống đi. ở đây cháu có bình đổi cho bác. - Nói rồi Tân Quan vặn bình ga đã hết ra. Trong lúc định ngừng đầu lên, anh đã ý thức được có điều gì đó bất thường.

Từ đầu đến cuối, người đứng ở cửa kia đầu không chú ý tới anh. Nếu không phải là người đổi ga thì là ai chứ?

Cảm giác rợn tóc gáy chạy lên xương sống của Tân Quan. Anh cúi đầu, từ từ chuyển người. Anh kinh ngạc phát hiện dưới mặt đất phía trước mặt, loang loang lổ lổ, dường như là vết tích của từng giọt từng giọt máu một.

Không còn đường để lùi lại, Tân Quan đứng thẳng người lên và nhìn thẳng. Người đứng đối diện với anh, lại chính là Đào Tử!

Lớp sương mù thứ sáu

Tinh Không xã

Gã n tô i, mặt trời đỏ rực đế n chói mắ t.

Tầ n Quan theo lệ mang com đế n nhà Nguyệt Quang. Khi đế n cửa, anh phát hiện ra cửa phòng Nguyệt Quang đóng hờ, không hê khóa. Điê u này làm Tầ n Quan lo lắ ng, anh vội vàng chạy vào trong.

May mà khi vào trong nhìn thắ y Nguyệt Quang nắ m yên tĩnh trên giường, Tầ n Quan mới yên tâm trở lại. Anh ngô ì xuố ng bên giường và nói rắ ng:

- Nguyệt Quang, mau dậy anh xem nào.

Nghe thắ y tiế ng của Tầ n Quan, Nguyệt Quang vội vàng chui đầ u vào trong chăn len, cơ thể đang co quắ p của cô không ngừng run rắ y. Nhìn thắ y cô thế này, Tầ n Quan ý thức ngay đã có chuyện xảy ra. Anh nhẹ nhàng đi đế n bên chỗ chăn mà Nguyệt Quang trùm lên mặt, anh nói khê:

- Đừng sợ, để anh xem nào.

Nguyệt Quang lắ c đầ u liên tục, cô vùi đầ u vào sâu hơn. Tầ n Quan chỉ còn cách khuyên giải:

- Đã bao nhiêu ngày qua rô i em còn không tin anh? Nế u anh sợ nhìn thắ y mặt em, anh đã không mỗi ngày đế n đưa com cho em rô i.

Câu nói này chân thật mà thành khẩn, dường như nó đã mở được khóa lòng của Nguyệt Quang. Cô nói khẽ trong chần:

- Anh nghe em, đừng có bỏ chạy, đừng để em một mình rồi bỏ chạy.

Một Nguyệt Quang yếu đuối hiện ra không che đậy gì trước mặt mình, điều này thậm chí khiến Tân Quan có đôi chút cảm động. Anh im lặng khoảng hai giây mới nói:

- Tất nhiên anh sẽ không đi đâu.

Chần len từ từ được bỏ ra, để lộ ra trước mặt Tân Quan vẫn là một khuôn mặt gầy gò xanh xao. Nhưng anh phát hiện ra Nguyệt Quang đã dựng cổ áo lên, bao chặt lấy phần cổ. Từ đầu cô trở xuống, ở phần da ẩn hiện không được che kín, những vết rằn cấn ghê người xem ra đã mọc cả lên phần dưới cổ.

- Em rất xấu phải không? - Nhìn vào mắt Tân Quan, Nguyệt Quang hỏi vậy.

- Sao lại thế được?

Khuôn mặt của Nguyệt Quang vẫn còn chưa bị găm nhám, cô ấy vẫn rất xinh đẹp. Tân Quan không nói ra những lời trái với lòng mình nhưng anh vẫn quay người đi. Bởi vì, anh không muốn để Nguyệt Quang nhìn thấy nỗi buồn đau trong đáy mắt anh.

Ba ngày trôi qua, hoặc là một khoảng thời gian ngắn hơn thế, người con gái trước mặt anh có lẽ không còn xinh đẹp nữa. Nhưng Tân Quan có thể không để ý đến dung mạo của cô nhưng anh không thể không lo cho sinh mạng của cô được.

Vết rằn trên người cô không ngừng tăng lên, nó đang tiêu hao dần sức khỏe của cô. Nguyệt Quang gầy đi từng ngày một. Tân

Quan đã má y lầ n khuyên cô đi tìm bác sĩ nhưng cô kiên quyế t không chịu. Đó là vì cô đã sáng tác ra “Tên Bạch Nha cắ n người”. Những vế t cắ n thuộc về` lời nguyề n thê` này, cô biế t y học hiện đạ i không thể chữa nôi.

- Nhấ t địn h là anh đang lừa em. Hình dạng em lúc này chắ c chắ n giồ ng quái vật lắ m.

Nguyệt Quang cứ không buông tha như thê` khiế n Tầ n Quan cảm thấ y khó chịu. Anh không muố n bây giờ lại nói đê` n cái tin Tiểu Phi đã chế t để làm tăng nỗi sợ hãi của cô. Đột nhiên, anh nắ m lắ y tay cô và nói:

- Đi, anh đưa em ra ngoài đi dạo. Chắ c chắ n không ai nói em xấ u đầ u.

Sợ vế t thương của Nguyệt Quang bị dính gió nên trước khi ra khỏi nhà, Tầ n Quan bảo Nguyệt Quang khoác một chiế c áo gió dài, cả người được bọc một cách kín đáo. Họ cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau bước chậm chạp ra tới đầ u phố y như một đôi tình nhân thực thụ vậy.

Chuông trên quảng trường Thời đạ i đã đổ mười chín tiế ng. Nhìn những thanh niên nam nữ ăn mặc thật đẹp đi qua mình, Nguyệt Quang đã phấ n khởi lên đôi chút. Đã lâu rồ i cô không được ra ngoài chơi vui thê` này. Trong đám người, bước đi của cô dầ n dầ n không theo kịp Tầ n Quan đang đi phía trước nữa.

Tầ n Quan quay đầ u lại:

- Em yên tâm đi, anh không để em một mình rồ i chạy đầ u - Nói rồ i anh cúi xỏ m người xuồ ng, ý là sẽ cõng Nguyệt Quang và tiế p tục đi.

Lúc đó, Nguyệt Quang đã do dự. Tiếp đó cô mỉm cười thoải mái và đặt tay lên vai Tân Quan.

Dưới ánh đèn nê ông, Tân Quan bước đi rất vội. Mái tóc dài của Nguyệt Quang rủ xuống trước vai anh. Tân Quan khẽ nói:

- Nguyệt Quang, anh biết em bao lâu rồi?

Người được cõng trên lưng khẽ đáp:

- Hơn ba năm.

- Là bốn năm bảy tháng.

Tân Quan sửa lại, anh cười nhạt và nói:

- Đương nhiên, ban đầu là anh biết em, em không biết anh. Có một chuyện, anh đã giấu từ rất lâu, hôm nay muốn nói với em...

- Chuyện gì vậy?

Giọng Nguyệt Quang có đôi chút lo lắng, Tân Quan hít một hơi rồi nói:

- Thực ra, lần đó những lời anh nói đều xuất phát từ trong lòng. Anh thực sự thích em, từ khi chưa nhìn thấy em anh đã thích. Bởi vì thích truyện của em nên anh mới gia nhập “Quán đêm”. Anh viết truyện, anh sáng tác phần lớn là để thu hút sự chú ý của em. “Quán đêm” tan rã, anh nghĩ mình nên rút ra khỏi những lời yêu đương dõng dạc trên mạng, anh đã cho mình thời gian ba năm, nhưng không có ích gì...

Đằng sau lưng anh không thấy nói gì, chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ. Tân Quan cảm nhận được một điểm thật tế nhị, đó là bàn tay

của Nguyệt Quang khoác vào vai anh, dường như cô đang khoác chặt hơn. Thế là, Tân Quan tiếp tục nói tiếp:

- Anh biết tất cả những tác giả viết bối cảnh cho “Bàn chuyện kì quái trong trường học” đều sẽ bị nhận lời nguyền. Trên người em có vết răng cắn, anh không sợ. Anh đã nói từ trước, anh thích em! Nguyệt Quang, tại sao em lại không tin anh?

Một tiếng ho từ phía sau lưng truyền lại, Tân Quan dừng bước. Anh nghe thấy tiếng Nguyệt Quang nói:

- Anh có thể thả em xuống được không?

Đặt Nguyệt Quang xuống một cách cẩn thận, nhìn vào những giọt nước mắt như những giọt sương của cô, Tân Quan cảm thấy mình có chút thất thản. Nguyệt Quang cười khẽ, nói nhỏ:

- Ban đầu, em chẳng tin cái gì cả. Anh có nguyện đi với em nốt quãng đời còn lại không?

Trong phút chốc, người của cô rơi vào trong lòng anh, hai người ôm nhau thật chặt. Gió khẽ thổi nhẹ, làm tung bay mái tóc dài của Nguyệt Quang, nó quấn vào vai của Tân Quan. Người đi đường đi qua vội vàng, không một ai làm phiền đôi tình nhân đang yêu nhau cả.

Cái ôm đó, Tân Quan đã mong đợi từ rất lâu. Do vậy anh không chịu buông tay, sợ buông ra Nguyệt Quang sẽ biến mất. Lâu lâu sau, Tân Quan mới vuốt nhẹ những sợi tóc đang bay kia, anh khẽ nói, giọng của anh không rõ ràng. Thoạt nghe thấy giọng tiếng khác.

- Tại sao cô lại dỗi tôi?

Sáu chữ đó như sấm nổ bên trong tim Nguyệt Quang. Cô không hiểu gì, còn chưa kịp hỏi đã nghe thấy Tân Quan nói rằng:

- Tôi thật sự rất yêu Nguyệt Quang nhưng tôi rất sợ. Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nói lời yêu cả. Tại sao cô lại đóng giả Nguyệt Quang?

Lúc này, người cô bị đẩy ra khỏi lòng anh. Mắt cô ngay lập tức tràn đầy nước. Nhìn Tân Quan mắt cũng đỏ au trước mắt mình, cô hoang mang không biết làm sao.

Trong lúc sóng đôi, điện thoại di động của Tân Quan bỗng rung lên. Anh mở ra, lập tức khuôn mặt biến sắc. Đó là một tin nhắn rất dài từ “Quán đêm” gửi tới, cái tin còn có tên là “Tình không xã”. Đó chính là truyện ngắn mà anh viết cho “Những chuyện kì quái trong trường học” để làm bối cảnh!

Đến rồi, cuối cùng đã đến rồi...

Tân Quan cười đau khổ, ngón tay cái định ấn vào nút chọn.

- Dừng!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Nguyệt Quang đẩy mạnh tay Tân Quan, ngăn cho anh đừng đọc tin nhắn. Cô cúi đầu khóc:

- Dừng đọc... phải cố sống cho tôi!

- Em có biết bí mật đằng sau những lời nguyện liên tiếp không?

Tân Quan nhìn chằm chằm Nguyệt Quang và hỏi, nhìn thấy cô khóc to mà không nói gì, anh nói nhẹ nhàng:

- Ké t thúc của “Tinh không xã”, anh rấ t rõ ràng. Đó là một ké t thúc tồ t đẹp. Anh sẽ không sao đâu.

Anh nhẹ nhàng nắ m lấ y tay Nguyệt Quang, Tầ n Quan nhìn vào chiế c di động, mở tập tin tức, â n vào nút đọc.

I

Đỉnh tòa nhà thí nghiệm đang rời khỏi tôi một cách nhanh chóng, một cảm giác lạ lùng vì không có nơi nào để bám lại khiến tim tôi thối lại. Chuyện gì thế này? Tại sao lại thế này? Tính mạng của tôi kể từ lúc thế này sao?

Vài tháng trước, tôi ôm giấc mộng vô tận hướng về một cuộc sống mới để bước vào trường đại học này. Tất cả ở đây đều là mới mẻ đối với tôi. Trường học rất lớn, tất cả mọi người đều là những khuôn mặt mới, điều này khiến tôi có một chút bất an. Tuy nhiên tôi đã quen với môi trường mới rất nhanh. Dần dần, tôi đã kể thành một khối với những bạn trong lớp.

Tôi học ngành điện tử, tuy con gái rất ít khi học chuyên ngành này, nhưng tình trạng lớp tôi lại quá đáng tới mức không có một sinh viên nữ nào, tất cả đều là những lão già ngốc nghếch. Rất nhiều sinh viên cùng lớp cảm thấy bức xúc vì chuyện này. Tuy nhiên đối với một đứa chưa bao giờ có hứng thú với con gái như tôi, đó chẳng thành vấn đề.

Rất nhiều đoàn thể trong trường cũng nhận cơ hội mới vào học để thu hút thêm những thành viên mới, tôi cũng rất muốn tìm việc có hứng thú để làm sau mỗi giờ học. Trong số những trang web quảng cáo về các đoàn thể, tôi đã bị bức tranh về cảnh vũ trụ tươi đẹp của “Tinh không xã” thu hút, từ nhỏ tôi đã có hứng thú đặc biệt với thiên văn. Thế là tôi quyết định tham gia vào lần hoạt động đầu tiên của tổ chức Tinh không xã. Thời gian vào tôi thứ năm hàng tuần lúc tám rưỡi, địa điểm là tòa nhà thực nghiệm.

Vừa sáng sớm thứ năm trời đã âm u. Đói với việc nghiên cứu thiên văn mà nói, đây không phải là thời tiết đẹp, trong tim tôi chỉ mong tôi nay thời tiết sẽ chuyển sang đẹp. Khó khăn lắm mới đến chiều tôi, trời dường như càng âm u hơn. Sau khi ăn xong, tôi vừa đi dạo vừa tiến về phía tòa nhà thực nghiệm. Nhìn vào điện thoại di động, vừa đúng tám giờ. Thời gian vẫn sớm.

Buổi tối đầu thu, thời tiết mùa hè vẫn còn đọng lại. Thêm vào thời tiết âm u càng khiến người ta thấy tức ngực. Trong trường đâu đâu cũng có sinh viên ra hóng mát vui đùa sau khi ăn tối xong. Sinh viên hoặc đứng hoặc nằm trên thảm cỏ bên hồ nhỏ trong trường, người đặc biệt đông. Lúc qua đường, một luồng gió mát thổi đến mặt, thảo nào người nhiều như vậy, ở đây người ta thực sự cảm thấy mát mẻ.

Trong ao đây là sen tàn, lá úa. Những chiếc đài sen lớn dày đặc, gió nhẹ thổi qua khiến chúng không ngừng lay động. Khu rừng đói diện với ao truyền đến tiếng ve mùa thu khiến người ta cảm thấy nóng nóng bất an, nó hợp thành một với tiếng ếch trong ao, trong đêm tối mùa thu phiêu muộn càng trở nên huyền ảo hơn. Âm thanh màu sắc đều làm buồn lòng người. Tôi không muốn chơi ở đây lâu nên đã đẩy nhanh nhịp chân bước đi.

Tòa nhà thực nghiệm là một tòa kiến trúc to lớn màu trắng, xem ra mới xây chưa được lâu. Trên đỉnh tòa nhà có một đài quan sát thiên văn hình tròn, tôi nghĩ đó chắc chắn là địa điểm hoạt động của “Tinh không xã”.

Lấy chiếc điện thoại di động ra xem giờ, đã tám giờ hai mươi phút rồi. Tòa nhà thực nghiệm chỉ có vài căn phòng để điện sáng. Ngẩng đầu nhìn trời, có cảm giác như mây đen sắp nén xuống đến đỉnh tòa nhà.

Tôi bước nhanh vào bên trong cửa lớn. Vừa vào đến cửa, một cơn gió lạnh thổi từ bên trong ra. Những giọt mồ hôi lập tức biến thành những mụn da gà truyền đi khắp cơ thể. Mồ hôi phía sau lưng làm ướt hết chiếc áo sơ mi lúc này đã dính một cách mát lạnh lên người, một cảm giác khó chịu vô cùng.

Đại sảnh của tòa nhà thí nghiệm có điện sáng, không một hạt bụi, vô cùng thoáng đãng. ở đây như cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, sau khi bước vào, nóng nực cùng với âm thanh ồn ào đã không còn tồn tại, một không khí đặc biệt u ám và thanh tịnh.

Lần đầu tiên bước vào tòa nhà thí nghiệm, tôi phát hiện ra dường như ở đây không có cầu thang máy, ít nhất là ở đại sảnh tầng một không tìm thấy. Chẳng còn cách nào, tôi đành trèo cầu thang lên. Cầu thang ở đây vô cùng rộng, ánh sáng của hành lang được điều khiển bằng âm thanh. Leo một hồi lâu mà vẫn cảm giác trong tòa nhà này chỉ có mỗi mình tôi vậy. Không nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào, chỉ có tiếng bước chân của tôi đang vọng lại. Có một tầng đèn hình như bị hỏng, dù cố gắng đạp chân thế nào, đèn cũng không sáng. Khi đi đến tầng đó, tôi nhìn về hai phía của hành lang, một màu tối om, dường như không có tận cùng. Cảm giác u ám càng trở nên mãnh liệt. Tôi không dám dừng lại lâu, đi thật nhanh lên tầng trên.

Cuối cùng đã đến được tầng cao nhất. Dần dần cũng nghe thấy tiếng người. Đi theo tiếng nói ấy tôi đến được trước cửa phòng 1015, nó treo một tấm biển nhỏ phía trước: “Tĩnh không xã”. Mở cửa bước vào, khoảng gần ba mươi sinh viên đang vui vẻ nói cười với nhau.

Tôi tìm một chỗ ở hàng cuối cùng và ngồi xuống. Sau khi ngồi, tôi quan sát bốn phía của căn phòng. Phía bên mặt tường có cửa sổ đặt vài chiếc kính thiên văn loại phản xạ đơn ống kính. Phía

sau lưng là câ`u thang xoay tròn, có lẽ nó thông với phòng quan sát thiên văn ở tâ`ng trên cùng. Phía chính giữa tường có treo một bức hình mây sao có màu sắ`c, phía dưới tâ`m hình viế`t một câu nói cổ: “Có một vật hỗn độn mà hình thành trước cả trời đấ`t. Nó tĩnh lặng, vô hình, đứng một mình mà không thay đổi, vận hành khắ`p vũ trụ không ngừng, nó chính là mẹ của muôn vật.”

Đồ`ng hồ` trên tường đã chỉ đế`n tám giờ ba mươi lăm phút. Lúc này giữa đám sinh viên đang nói chuyện, một sinh viên nam to cao đứng lên. Anh ta bước dài lên phía trước bục giảng:

- Mọi người im lặng đi ạ... Mình xin giới thiệu, mình là Tư Mã Văn, sinh viên năm thứ ba khoa điện tử, cũng là người phụ trách hội này của chúng ta. Có lẽ bây giờ mọi người đã đế`n đông đủ, hoạt động của chúng ta hôm nay bắ`t đầ`u nhé!

Không ngờ rắ`ng chủ tịch hội lại là người cùng khoa mình. Tôi nhìn kĩ anh khóa trên phía trước mắ`t. Anh là một sinh viên mặt mũi thanh tú, khí chấ`t nho nhã, cử chỉ đễ` lại cho người khác cảm giác đễ` gần. Tiế`p theo đó Tư Mã Văn biểu thị sự hoan nghênh đố`i với những hội viên mới, đồ`ng thời đễ` mọi người được tự giới thiệu mình.

Đúng lúc này, cửa phòng được đẩy khẽ ra. Bước vào trong là một bạn nữ mặc chiế`c váy liề`n màu đen. Lúc nhìn thấ`y bạn nữ này, tôi đã sững người ra. Từ trước tới nay, chưa bao giờ tôi nhìn thấ`y người con gái nào đẹp đế`n thế`. Cô á`y trông dịu dàng ngoan ngoãn, tóc dài xõa ngang vai, bô`ng bề`nh như tiên vậy. Tư Mã Văn cũng phải dừng bài diễn văn lại trước sự xuấ`t hiện của cô gái.

Cô gái đó thấ`y cả phòng đang nhìn chắ`m chắ`m về` phía mình bèn cười tỏ ý xin lỗi với Tư Mã Văn. Cô cúi đầ`u bước nhanh xuố`ng hàng ghế` dưới cùng, ngò`i xuố`ng nhẹ nhàng bên cạnh tôi.

Tôi cảm nhận được một mùi hương nhẹ nhàng bay tới, khiến tim tôi rộn ràng. Từ khi cô gái đó bước vào, ánh mắt của tôi chưa rời khỏi cô ấy. Cho đến khi cô ấy bị tôi nhìn đến nỗi cúi đầu xuống, đồng thời ho nhẹ một cái, lúc đó tôi mới tỉnh lại sau cơn mơ và chuyển ánh mắt đi nơi khác. Tôi hối hận vì ban nãy đã quá thất lễ.

Không biết vì sao tôi lại mê cô ấy đến vậy. Nói tóm lại là trên người cô gái này có một mùi gì đó mê hồn thu hút tôi mạnh mẽ. Những gì Tư Mã Văn nói sau đó tôi hoàn toàn không nghe thấy, chỉ có cảm giác thất p thom không yên đối với người con gái ngồi bên cạnh mình.

Không biết bao lâu sau, khi đó tôi nghe thấy Tư Mã Văn nói:

- Thật là không may vì hội chúng ta ăn cơm nhờ trời, hôm nay lại đúng là hôm trời âm u. Kế hoạch của chúng ta coi như hỏng rồi. đành để đến sau này sắp xếp lại hoạt động vậy. Nếu bạn nào muốn mượn máy móc và tài liệu, đến luôn lớp tôi tìm tôi là được. Hôm nay dừng ở đây thôi, mọi người về nhà nghỉ ngơi nhé.

Mọi người rút về trong tiếng ồn ào, chỉ có người con gái bên cạnh tôi vẫn ngồi yên ở chỗ đó, tôi cũng ngờ nghệch ngồi bên cạnh. Tư Mã Văn mỉm cười bước lại, anh ta đi đến bên cạnh người con gái đó:

- Bạn này, bạn cũng đến tham gia “Tinh không xã à”?...

Lúc này tôi bỗng nhiên phát hiện ra trong phòng chỉ còn lại ba người. Tôi hơi xấu hổ, vội vàng đứng dậy rời khỏi đó. Lẽ ra, tôi rất muốn biết về lai lịch của cô gái, tôi đang nghĩ xem nên bắt chuyện với cô ta thế nào. Thế mà Tư Mã Thiên đã bắt đầu nói chuyện với cô ấy rồi. Hai người họ nói chuyện với nhau, tôi ở bên cạnh thật sự không hay lắm. Dù sao tôi cũng đã gia nhập “Tinh

không xã” rồ`i, ngày rộng thánđ dái, sau này cơ hội gặp mặt còn nhiề`u lắ`m.

Không quyế`n luyế`n gì nữa, tôi đi xuố`ng đái sánđ tầ`ng một. Không biế`t từ lúc nào, ngoài trời đã mưa như trút nước. Tôi lắ`y điện thoại ra xem giờ, đã hơn mười giờ rồ`i. Nước mưa rơi từng mảng, từng mảng một dưới ánh đèn đườđ. Mặt đấ`t đã tích rắ`t nhiề`u nước, nước mưa lộ ra trên mặt đấ`t càng dày đặ`c hơn.

Chạy một mạch về`? Trước đây cũng đã từng làm thề` rồ`i, chẳng có gì lớn lao cả. Nhưng tôi vẫn đứđ im trước cửa lớn. Có mưa cản trở, lý do tồ`t biế`t bao! Vừa đời đượ`c cô ấ`y, lại còn có thể gặp riêng mình cô ấ`y.

Trong đái sánđ thật yên ấ`ng, dường như nó với bên ngoài cửa là hai thề` giới vậy. Tôi đứđ một cách vô vị ở cửa phòng thực nghiệm, nhìn mưa trút nước xuố`ng phía bên ngoài cửa. Sân vận độnđ nhìn từ xa là một khoảng lò` mờ. Khi tôi đàng đứđ đờ người ra trước mưa đêm, bầ`u trời độnđ nhiên xuấ`t hiện một vạch sáng điện xet qua, tiế`p ngay sau đó là một âm thanh cực lớn bên tai. Âm thanh chấ`n độnđ cả tai, cảm giác như cả người mình đề`u bị âm thanh xuyên qua vậy. Cửa sổ bằ`ng kính của tòa nhà thực nghiệm cũng lách cách kêu theo. Đứđ là sắ`m nhanh không kịp bịt tai. “Thích thật!”, tôi reo lên.

Dư âm của sắ`m lớn vẫn chưa biế`n mắ`t. Từ chỗ sâu trong hành lang độnđ nhiên truyề`n đề`n vài âm thanh đừ đừđ của hồ` quang điện. Cùng lúc đó, ánh đèn phía bên trong cửa sánđ cũng nhắ`p nháy theo tiế`ng hồ` quang điện. Sau một lầ`n lóe điện mạnh, trong tòa nhà trở thành một màu đen tồ`i. Trong sánđ chỉ có đèn đườđ chiế`u lại, trên mặt đấ`t chiế`u lên bóng tôi dài dài.

Tòa nhà thực nghiệm trong bóng đêm dường như càng yên tĩnh hơn. Tôi cảm giác đượ`c cái cơn gió khi tôi bước vào đây lại bắ`t đầ`u

thổi từ phía bóng đêm ấy. Tôi run lên một cái. Đứng ở ranh giới giữa hai thế giới, tôi không biết nên tiến lên hay lùi lại.

Người con gái đó còn chưa đi ra, có nên tiếp tục đợi không? Tôi bắt đầu do dự. Nhìn vào điện thoại di động, đã sắp mười một giờ rồi. Mưa bên ngoài vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ nhỏ đi. Tôi bắt đầu cảm thấy lạnh và quyết định sẽ đợi mưa chạy về phòng ngủ. Mưa to thế này, nhất định phải lấy hết can đảm mới được. Tôi tắt nguồn điện của điện thoại di động, chuẩn bị xông vào trong mưa.

II

- Bạn ơi, bạn không mang ô à?

Tôi đang định chạy thì tiếng một người con gái đột nhiên truyền đến từ phía sau. Tôi không chuẩn bị tâm lý là sẽ có người xuất hiện nên trong lòng hơi căng thẳng. Vội vàng quay đầu lại, tôi phát hiện ra một khuôn mặt trắng muốt xuất hiện sau lưng mình, chiếc váy liền màu đen, mái tóc dài để xõa ngang vai, một ánh mắt đem theo đôi chút lo lắng nhìn chăm chú vào tôi.

Là cô ấy, người mình đợi mãi cuối cùng đã xuất hiện. Tôi lúc này bắt đầu căng thẳng:

- Mình... ừ, mưa to quá - Vừa mới nói xong, tôi phát hiện ra không khí mình thở ra lại kết tụ thành một đám sương mù màu trắng. Chẳng trách tôi lại cảm thấy lạnh đến thế, hóa ra nhiệt độ đã hạ thấp như vậy.

Cô ấy vẫn nhìn chằm chằm vào tôi, sắc thái lo lắng thể hiện ở phần trên trán đã khiến tôi mê mẩn. Cái cảm giác đó là cảm giác có khoảng cách, lạnh lùng, không dễ gần. Chiếc váy dài màu đen mỏng rộng của cô ấy bị gió thổi, trong mơ hồ làm bộ những đường nét làm động lòng người. Cô ấy như nàng tiên trong bức họa vậy! Tôi không nén được nên hỏi cô:

- Cậu lạnh không?

Vẫn tốt, mình cũng hôm nay mới gia nhập hội thôi. Vì có chút chuyện nên đến muộn. Mình tên là Mạnh Phi, sinh viên mới khoa tiếng Trung. Cậu tên gì? Xem ra chúng ta phải đứng đây đợi thêm rồi, mình cũng không mang ô.

- Tã`n Quan, khoa điệ`n tử.

Sau khi giới thiệu về` nhau xong, chúng tôi bắt đầ`u đứng về` hai phía của cửa phòng thực nghiệm. Tôi tức mình tại sao có cơ hội tốt thế` này mà không nói đượ`c gì.

Một hồ`i lâu sau.

- Cậu nghe thấ`y tiế`ng gì không? - Cô á`y đột nhiên cất tiế`ng nói một cách lạ kì.

Đang lúc căm giận mình và định nói một câu gì đó thì nghe cô á`y hỏi, trong lòng tôi nở hoa ngay. Nhưng mặt cô á`y lại thể hiện ra nỗi sợ hãi.

- Nghe thấ`y cái gì? Chỉ có tiế`ng mưa rơi thôi!

- Bên trong hình như còn có tiế`ng người đang khóc.

Nói xong cô á`y bước tới sát vào tôi.

- Á, lại đẽ`n rô`i, đúng là có người đang khóc!

Hai tay cô á`y bỗng nhiên bám chặt lấ`y cánh tay tôi. Tôi chỉ cảm thấ`y tay cô á`y đang lạnh đẽ`n thấ`u xương, đò`ng thời run lên. Theo bản năng tôi sẽ giật ra, nhưng cảm thấ`y thế` không nên, đành bắt mình phải chịu đượ`c. Xem ra cô á`y đang rấ`t sợ.

Tôi cố` gắ`ng tỏ ra bình tĩnh để` vỗ vào bàn tay lạnh cóng của cô á`y:

- Không sao đâu. Sao mình chẳng nghe thấ`y tiế`ng gì nhỉ? Có lẽ là tiế`ng mèo kêu đấ`y! Đừng sợ.

- Mình thực sự rấ`t sợ. Cậu thật sự chưa nghe gì về` chuyện của trường mình sao?

- Không biết. Chuyện gì thế?

- Nghe nói tòa nhà thực nghiệm này ban đầu là một khu nhà ở, năm kia bị một trận lửa thiêu trụi hết. Do lửa cháy vào ban đêm nên đã thiêu cháy rất nhiều người. Sau đó ở đây mới xây dựng tòa nhà thực nghiệm này. Mình nghe những người ở khóa trên nói, ở đây từ khi xây dựng thành nhà thực nghiệm, buổi tối lúc nào cũng có thể nhìn thấy thứ gì đó mờ mờ ảo ảo. Ban này thực sự mình nghe thấy tiếng người khóc, sợ lắm! Cậu không nghe thấy thật sao?

Nghe cô ấy nói vậy tôi dựng hết tóc gáy lên. Đang lúc nửa đêm lại mưa to thế này, tôi gắng sức nín thở định thần để lắng tai nghe, càng nghe không thấy gì tôi càng sợ hãi. Nhưng lúc này mà chạy trốn thì mất mặt quá. Trước mặt một cô gái yêu đương thì thế nào cũng phải tỏ ra là một người đàn ông cứng rắn chứ.

- Thật sự không nghe thấy gì, đợi mưa nhỏ lại mình đưa cậu về. Đã biết tòa nhà này kì quái, tại sao cậu vẫn tham gia vào “Tinh không xã”? Mọi hoạt động lại đều diễn ra vào buổi tối nữa.

- Vì mình thích nhìn sao. Hơn nữa nhiều người thì không sợ. Không ngờ hôm nay chỉ còn lại có một mình. May mà có cậu, nếu không một mình mình không biết phải làm sao nữa.

Tôi dần dần cảm thấy rằng mình đang run rẩy. Vừa vào thu, không ngờ vừa mới mưa đã lạnh thế này. Hơn nữa tay của cô ấy lạnh quá, cô ấy như không có ý bỏ tay ra thì phải.

Tôi giả vờ buộc lại dây giày, thừa cơ hội đó để thoát khỏi đôi tay lạnh cóng của cô ấy đang bám vào cánh tay tôi. Lần đầu tiên được chạm vào da thịt người con gái trong lòng mình mà cảm giác lại không tốt đến thế.

- Cậu mau nghe xem, có cái gì đó đến rồi!

Vừa mới đứng dậy, tôi đã không may lại bị Mạnh Phi bám lấy.

Lần này thì tôi cũng nghe thấy, đó là tiếng bước chân. Trong hành lang đèn tối nó vang từ xa lại gần. Tôi cũng bắt đầu thấy căng thẳng, lúc này chẳng còn cần gì để ý đến cứng cõi hay không nữa, tôi cũng nắm lấy bàn tay nhỏ của Mạnh Phi.

Một bóng người trong đêm tối cũng mờ mờ ảo ảo, từ từ tiến lại gần. Tim tôi sắp bắn lên tận cổ họng rồi, tôi chỉ muốn kéo tay Mạnh Phi đợi mưa mà chạy thôi.

- Tên Quan, Mạnh Phi, là hai người à?

Trong bóng tối truyền đến giọng nói của Tư Mã Văn.

Tôi thở dài một hơi:

- Là bọn em, bọn em đang tránh mưa.

Cùng lúc đó tôi bỏ tay của mình đang đặt trên tay Mạnh Phi ra.

Dưới ánh đèn tối mờ, Tư Mã Văn tay cầm chiếc ô đi tới:

- Có thể ban nãy sét đã đánh hỏng mạch đường điện trong tòa nhà rồi. Hai em không mang theo ô à?

Mạnh Phi bỏ tay đang bám trên tay tôi ra:

- Vâng, anh Tư Mã, em đang vội quá đây.

Bàn tay ban nãy mà tôi cố gắng thoát ra khỏi đột nhiên bỏ ra, trong lòng tôi có một cảm giác trống rỗng khác lạ. Tôi chỉ muốn cố nắm lấy tay một lần nữa.

Tư Mã Văn cười và nói với tôi:

- Thế thì mình sẽ đưa Mạnh Phi về trước, sau đó đến đón cậu.

Trong lòng tôi rấ t không vui, tôi ngấ m ngầ m nghĩ rằ ng Tư Mã Văn đáng ra không nên xuấ t hiện vào lúc này nhưng lại không tiện nói gì cả, chỉ đành cười ngượng ngập:

- Không câ n đâu. Em chỉ lo cô â y sợ nên đứng ở đây cùng cô â y một lúc. Nế u không em đã chạy về` từ sớm rô`i, mưa nhỏ thế` này có là gì đâu - Nói xong tôi không quay đầ u lại mà chạy luôn vào trong mưa.

- Tầ n Quan, cậu đợi đã...

Sau lưng tôi truyề n đế n tiế ng gọi lớn của Mạnh Phi. Tôi không dừng lại mà còn chạy nhanh hơn. Tôi chạy một mạch về` đế n phòng ngủ.

Phòng ngủ đã tắ t đèn từ lâu. Kim Mẫn Cát nằ m ở giường dưới ngái ngủ tỉnh dậy. Nhìn thấ y bộ dạng của tôi, anh cười nói:

- Anh bạn, sao cậu trông như vừa bị móc từ dưới nước lên thế`? Sao không nhấ n tin để mình ra đón?

Anh chàng này là người đầ u tiên tôi quen sau khi vào trường. Anh â y người thô, tính tình hào phóng, thẳng thắ n, là một người đàn ông điển hình vùng Đông Bắ c. Trong phòng, quan hệ giữa hai đứ a chúng tôi là tồ t nhấ t.

- Muộn quá rô`i, sợ ảnh hưởng tới giờ nghỉ ngơi của cậu.

Anh ta đâu biế t tôi cô` ý tránh mưa đâu.

- Thế` thì lau khô tóc rô`i đi ngủ đi, đừng đơ người ra đầ y nữa.

Nằ m trong chăn, tôi không thể nào ngủ đượ c. Tôi chỉ nghĩ đế n cảnh Mạnh Phi đang ở trong lòng của Tư Mã Văn, lãng mạn dạo bước trong vườn trường không một bóng người dưới một chiế c ô. Cái tên

Tư Mã Văn này đúng là chúa chuyên làm chuyện xấu, nhiều lần
rồi... Cũng không biết nghĩ được bao lâu, đầu óc tôi mê muội rồi
đi vào giấc ngủ.

III

Buổi sáng, Kim Mẫn Cát đánh thức tôi dậy:

- Người anh em, đi ăn sáng đi.

Tôi cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cơ thể rã rời, tôi đáp lại lời anh. Khi đó tôi phát hiện ra mình nói cũng rất khó khăn, cổ họng sưng lên. Kim Mẫn Cát đưa tay lên sờ vào đầu tôi, anh giật mình:

- Oái, nóng thế này. Anh bạn, cậu sốt rồi, hôm nay không đi học nữa, mình đi lấy cơm cho.

Nói rồi anh ta rót một cốc nước đưa cho tôi uống, sau đó tìm ô rô i vôi vàng đi ra.

Kim Mẫn Cát mang về bao nhiêu là thuốc từ trạm xá của trường. Tôi uống một ít thuốc rồi lại mơ màng ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy tôi thấy trong phòng ngủ chỉ còn một mình mình. Tôi lại nhớ đến Mạnh Phi, nhớ đến đôi mắt lo lắng của cô ấy, đôi tay lạnh giá, mái tóc dài bồng bềnh... cứ như thế, một ngày đã trôi qua, chỉ cần tỉnh dậy là đầu tôi lại chỉ nghĩ đến mỗi cô ấy.

Năm như vậy hai ngày, tôi đã cảm giác cơ thể mình dần dần khỏe lại. Tôi cảm thấy rất lạ, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ muốn lại gần một cô gái nào, nhưng tại sao khi Mạnh Phi vừa mới xuất hiện tôi đã thích ngay cô ấy? Hơn nữa vì chuyện này mà không ngủ mấy ngày. Đó gọi là tiếng sét ái tình sao? Cũng không biết cô ấy có cảm thấy tôi đang thích cô ấy không?

Buổi tối Kim Mẫn Cát nói chuyện với tôi về “Tình không xã”.
Khi biết Tư Mã Văn là chủ tịch hội, anh ấy cười lớn:

- Lão già đấy hóa ra lại là chủ tịch hội của các cậu à!

- Cậu biết rõ về anh ta à?

Tôi thấy rất lạ.

- Mình chẳng biết anh ta, chẳng qua hâm mộ danh tiếng đã lâu,
tiếng tăm lòng lẫy, tiếng tăm lòng lẫy lắm!

- Vì học lực và phẩm chất của anh ta tốt ư?

- Tốt hay không mình chẳng biết, chỉ nghe nói anh ta là một tên
trắng hoa nổi tiếng của trường. Những cô gái bị anh ta đá không
biết là bao nhiêu, cũng chẳng biết anh ta có thủ đoạn gì mà chỉ cần
anh ta thích, chắc chắn sẽ không ai thoát khỏi móng vuốt quỷ dữ
đâu.

Tôi giật mình trong lòng. Những người con gái ngây thơ khác tôi
không biết, họ bị mắc lừa không phải việc của tôi. Nhưng Mạnh Phi
không thể bị Tư Mã Văn thích được, như thế thì hỏng hết cơm canh
à. Tôi vội vàng hỏi:

- Thế cậu biết người bạn gái bây giờ hắn đang theo đuổi là ai
không?

- Điều này mình không biết. Tên tiểu tử như cậu bây giờ có cơ
hội học tập anh ta vài chiêu đấy, đủ để cậu dùng không hết nữa.

Tư Mẫn Cát biết nhiều chuyện trong trường học thật, tôi nên hỏi
thăm anh ta xem sao:

- Cậu có quen nữ sinh khoa tiếng Trung không?

- Khà khà, biế t hế t thế nào đượ. Tuy nhiên bên đó cũng có khá nhiề u người đẹp đấ y.

- Cậu từng gặp một cô gái mặc váy đen, tóc dài, người cao cao chưa?

Kim Mẫn Cát nghĩ một lúc:

- Chẳng ấ n tượng gì. Có phải cậu nhấ m cô này rô i phải không? Anh đây sẽ đễ y giúp cậu, chẳng câ n nói, chuyện của cậu chính là chuyện của tớ.

Tôi bị anh ta bắ t thóp nên cảm thấ y hơi ngại, vội vàng chuyển đề tài:

- Cậu biế t chuyện trường mình có ma không?

Vừa nói điề u này, Kim Mẫn Cát như lấ y lại đượ tinh thầ n:

- Tấ t nhiên là nghe rô i. Nghe nói sau nửa đêm phía bên tòa nhà thực nghiệm thường xuyên nghe thấ y tiế ng ma quỷ khóc thét đấ y. Cái ao nước phía trước mặt tòa nhà nghe nói cũng từng có một sinh viên tự sát. Có người buổi tớ i đã nhìn thấ y một cô gái áo trắ ng, tóc ướt sũng cứ bay đi bay lại trong rừng cây bên cạnh ao nữa đấ y. Cậu thấ y có sợ không?

Nghe anh ta nói như vậy, tôi cảm thấ y phía sau lưng ón lạnh, chẳng trách khi đế n chỗ tòa nhà thực nghiệm tôi lại cảm thấ y nơi ấ y thật lạnh lẽo. Tớ i hôm đó Mạnh Phi nghe thấ y có tiế ng người khóc, xem ra cũng không phải là nói mò rô i. Nghĩ lại như thế thật đáng sợ. “Hóa ra là có ma thật!”, tôi tự nói với mình.

- Cậu nói cái gì? Cậu nhìn thấ y ma rô i?

- Không, chỉ là tối hôm đó trong hội mình có một cô gái nghe thấy tiếng người khóc trong tòa nhà ấy!

- Có chuyện đấy à? Mình cứ cho rằng chuyện ấy là bịa đặt thôi, mình rất muốn xem xem ma trông ra làm sao nữa đấy.

- Ma có gì đáng xem chứ? Sợ quá đi mất!

- Cậu nhìn thấy rồi à?

- Chưa.

- Thế sao cậu biết là đáng sợ? Nếu có ma thật thì còn tốt. Chết cũng chẳng đến nỗi đáng sợ nữa. Sau khi chết biến thành ma, ở một mức độ nào đấy cũng là bắt đầu một cuộc sống mới đấy, đúng không?

Kim Mẫn Cát đúng là một người hoàn thiện thật. Tuy nhiên nếu xét kỹ ra, anh ấy cũng có chỗ chẳng phải. Người ta sợ chết đến vậy, chẳng qua là sợ mất đi tất cả những gì mình có. Sau khi chết biến thành ma có nghĩa là tinh thần không chết. Nếu nói như vậy thì dường như ma còn cao hơn người một bậc. Bởi vì trên đầu họ không có cái mác của “động vật” nữa. Tôi bắt đầu nghĩ lung tung.

Kim Mẫn Cát như chợt nhớ ra điều gì đó:

- Đúng rồi, mấy ngày hôm nay cậu ốm có phải là do đã gặp ma rồi không?

- Không, mình chẳng gặp gì cả.

Anh ta nói một cách thần bí:

- Muốn nhìn không? Nếu không tối hôm nào đấy bọn mình đi vào trong rừng xem ma nữ, thế nào? Người khác có thể nhìn thấy,

chúng ta cũng có thể chứ.

Anh trai này đúng thật là to gan. Tôi tuy trong lòng cảm thấy run rẩy nhưng nhìn thấy anh ta đầy tự tin như vậy, cũng thấy tò mò và bị thu hút, tôi nói:

- Được rồi, đợi mình khôi phục thể lực rồi chúng ta đi nhé.

- Được thôi, nhất ngôn cửu đỉnh, đến lúc đầy cậu mà không đi thì đừng trách mình thâm độc vô tình nhé.

Mấy ngày sau tôi đã lại khỏe như vâm. Kim Mẫn Cát ngày nào cũng hỏi tôi. Khi nghe thấy tôi nói sau khi tắt đèn xong sẽ đi, anh ta đã quá đổi vui mừng. Sau khi ăn tối xong, chúng tôi ra ngoài trường đi dạo. Công trường có một chiếc cầu vượt, mỗi ngày trên cầu xe cộ đi lại nhộn nhịp, dưới cầu người đi bộ như mắc cửi. Bây giờ thời tiết tuy hơi lạnh nhưng người đi dạo buổi chiều tôi không hề ít.

Kim Mẫn Cát kéo cánh tay tôi:

- Nghe nói chiều nay dưới cầu một nữ sinh viên bị xe đâm chết, cậu có biết không? Chúng ta ra xem sao.

- Thật không? Ở lớp nào vậy?

- Hình như là sinh viên nữ năm thứ hai học về pháp luật. Nghe nói cô ấy trông rất xinh đẹp, thật tiếc quá.

- Bây giờ thì còn gì đáng xem nữa? Xác chết chắc chắn đã bị khuôn đi rồi.

- Đến xem hiện trường xảy ra tai nạn cũng được. Đi viếng hoa khôi của trường một chút.

IV

Đèn đường sáng rực. Chúng tôi xuyên qua làn đường tấp nập để đến chân cầu. Cây cầu vượt này được thiết kế rất dỏ, chỗ góc rẽ của đoạn đường thông lại không có bất cứ một biển báo nào, phía bên ngoài lại là đường xe cộ đi. Người đi bộ nếu không chú ý xe cộ khi qua lại thì khi đi xuống phía dưới cầu rất dễ xảy ra tai nạn.

Hôm nay ở đây quả nhiên đã xảy ra tai nạn giao thông thật. Phía trước phần đường dành cho người đi bộ kia có vẽ một vòng màu trắng hình người. Xem ra là bị ô tô đâm vào trên phần đường dành cho người đi bộ. Phần đầu của vòng màu trắng vẫn còn một vết máu lớn màu đen tím đã khô.

Tôi và Kim Mẫn Cát đứng ở chỗ đường đi ra của lối đi. Chúng tôi đứng chờ người tại đó nhìn những chiếc xe ô tô phóng như bay qua, chúng lao qua cả chỗ mặt đường nơi có vẽ cái vòng hình người màu trắng đó. Chẳng ai trong chúng tôi nói gì. Tôi nghĩ lúc này cách nghĩ của anh ấy chắc cũng giống tôi thôi: Đang thôn thức về sự vô tình của đời người. Một bông hoa đang nở rộ trong phút chốc như thế này đã bị rơi rụng. Tôi đã từng xem thường những thanh niên chán chường uể oải, nhưng xem ra đến ngày hôm nay, ý nghĩa tích cực nào ở đâu? Đời người có bao nhiêu đâu!

Chúng tôi đứng lặng im không biết bao lâu mới từ từ quay về trường học. Trên đường đi, tâm trạng của chúng tôi đều không được tốt. Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ mà, người bạn cùng trường đã mất ấy tuổi đời cũng tầm như chúng tôi, chúng tôi sao lại không buồn được cơ chứ?

Kim Mẫn Cát dường như tự nhủ với mình:

- Không biết bố mẹ cô ấy khi biết chuyện này sẽ như thế nào? Bất hạnh quá!

- Đúng vậy, cũng không biết cô ấy đã có bạn trai chưa? Nếu đã có thì anh ta chắc chắn sẽ đau buồn đến chết mất.

Kim Mẫn Cát đột nhiên dừng bước lại:

- Đúng rồi, cậu không nói thì mình suýt quên mất. Bạn trai cô ta chính là Tư Mã Văn - chủ tịch “Tinh không xã” của bọn cậu đây. Khi nào cậu gặp anh ta nhất định phải khuyên nhủ anh ta nhé.

Tại sao lại trùng lặp thế, lại là bạn gái của Tư Mã Văn xảy ra tai nạn giao thông? Tuy nghe nói tiếng đồn gần xa về Tư Mã Văn nhưng ấn tượng của tôi về anh ta cũng vẫn tốt. Anh ta tuy đào hoa nhưng cái chết đột ngột của bạn gái chắc chắn sẽ giáng cho anh ấy một đòn mạnh lắm. Lần sau gặp nhất định tôi sẽ an ủi anh ấy.

Do chuyện ban nãy nên tinh thần tôi phút chốc giảm hẳn xuống. Tôi nói với Tư Mã Văn:

- Hay hôm nay chúng ta không đi vào rừng ma nữa? Hay là đổi ngày đi, mình chẳng còn tâm trạng nữa.

- Tất nhiên là phải đi chứ! Ban nãy tâm trạng tớ cũng không tốt nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Hơn nữa chúng ta đã đi viếng cô ấy rồi, cậu đừng có lười thôi nữa.

- Mình thật sự không muốn đi.

- Cậu còn nhớ mình từng nói gì không? Nếu đến lúc đây cậu không đi thì đừng trách mình ác độc với cậu đây, hi hi! - Nói rồi anh ta nhấc cổ áo của tôi lên và lôi lên lôi xuống.

Cứ như thế , dưới sự “ép buộc” của anh ta, tôi đành đi vậy.

V

Một trận mưa thu, một cơn gió lạnh. Buổi tối sau cơn mưa lớn đã hơi có cảm giác lạnh, không còn thấy uy phong “con hổ mùa thu” của buổi sáng nữa rồi. Đã mười một giờ đêm, trong trường ngoài hai đứa đang lang thang tứ phía là chúng tôi ra đã chẳng thấy bóng dáng của ai nữa.

Thấy tôi ngáp ngủ, Kim Mẫn Cát vỗ sau lưng:

- Buồn ngủ rồi à? Mình thấy thời gian bây giờ cũng tương đối rồi đấy, chúng ta đi tìm ma nữ chơi đi. Gặp được nó, cậu đừng run nhé.

Chẳng cần nhìn thấy ma nữ, chỉ nghe thấy lời anh ta tôi cũng đã run lên rồi. Chuyện kinh khủng thế này tôi chưa bao giờ làm. Thứ mà mọi người tránh vì sợ hãi thì anh ta lại muốn đi tìm, sao há'n ta lại to gan thế nhỉ? Nhìn bộ dạng hùng hục khí thế muốn thử của há'n, tôi cảm thấy rât lạ. Thấy tôi còn chần chừ không tiến lên phía trước, Kim Mẫn Cát kéo tay tôi đi về phía hồ.

Cứ như thế anh ta vừa lôi vừa kéo tôi đi. Đến bên hồ, Kim Mẫn Cát cũng đi chậm lại. Không biết là do tâm lý hay thế nào mà vừa đến bên hồ, tôi đã cảm thấy từng cơn gió lạnh thổi đến. Đèn đường hàng ngày quen thuộc như chẳng hề có giờ lại trở nên tối om chẳng rõ nữa.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, một ánh trăng tàn cong cong đang dần trôi vào phía sau mây đen. Rừng cây ở phía bờ đối diện mờ mờ ảo ảo. Lòng tay tôi dựng đứng cả lên, tôi kéo Kim Mẫn Cát:

- Được rồi, chúng ta cần gì phải chơi trò hù dọa bản thân thế này? Đi về ngủ thôi.

Kim Mẫn Cát nghiêm mặt:

- Đàn ông là phải làm việc có đầu có cuối, người chỉ vì sợ hãi mà bỏ cày giữa đường thế này thì cả đời cũng chẳng gặp được ma. Thật chẳng có tiếu bộ gì!

Anh ta nói năng hùng hồn thế có nghĩa là anh ta chẳng sợ gì hết. Không biết gan anh ta được luyện bằng gì nữa. Có anh ta ở bên, tôi cũng bạo lên hẳn. Chúng tôi từ từ đi men ven hồ để đến với rừng cây ở phía đối diện. Hôm nay bên hồ đặc biệt yên tĩnh, lại không có tiếng ếch kêu gây phiền lòng. Lẽ nào chúng đề đã chuẩn bị ngủ đông trước rồi? Hoa sen tàn trên mặt hồ vẫn như vậy, lá sen khô ở phía dưới dường như bị sương trắng che phủ, sen tàn như tự đứng đờ khi gió lộng trong ánh sáng mịt mờ.

Chúng tôi đã đến được bờ bên kia của hồ. ánh đèn sáng phía bên kia từ xa lại chiếu. ánh sáng càng trở nên ảm đạm, tôi chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt Kim Mẫn Cát đang mở to đôi mắt và một khoảng mờ mịt của rừng cây ở phía trước mặt. Đây là lần đầu tiên tôi đến rừng cây này, còn trước đây chỉ là liếc qua vài lần. Bây giờ mới phát hiện ra, trong rừng toàn là một màu xanh của những cây liễu.

Một trận gió thổi qua, lá cây kêu xào xạc. Sương mù trong rừng dường như trào dâng. Cây liễu trước mặt cũng dường như đang lắc đầu quầy quậy, nghe răng múa vuốt. Tôi nói khẽ với Kim Mẫn Cát:

- Chúng ta quan sát từ bên ngoài hay vào bên trong?

Kim Mẫn Cát dường như cũng hơi do dự, anh ta nghĩ rồi nói:

- Bên ngoài dường như không có gì, chúng ta đi từ từ vào trong đi. Ở đây nếu như không có gì hơn, chúng ta đi về phía tòa nhà thực nghiệm xem sao.

Tôi nơm nớp lo sợ theo sau Kim Mẫn Cát đi vào khu rừng tối tăm. Những cành cây dài liên tục rũ trước mặt, chúng tôi phải giơ tay ra phía trước để mở đường. Lúc này đêm cực kỳ yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân lạo xạo của chúng tôi.

Khi đi gần đến bên hồ, từ đằng xa, trong tiếng lạo xạo của lá cây, tiếng người con gái khóc thốn thốc cứ vắng vắng truyền lại một cách đứt quãng. Tôi cảm thấy sau lưng mình mồ hôi lạnh cứ tuôn ra, tay chân buốt t cóng. Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao tay Mạnh Phi lại lạnh đến vậy. Nửa đêm nghe thấy tiếng khóc đúng là thật ghê rợn. Tôi kéo vạt áo của Kim Mẫn Cát đang ở phía trước:

- Nghe thấy rồi, có tiếng người con gái đang khóc. Chúng ta đến đó xem xem.

Từ trước tới nay tôi đều bán tín bán nghi với chuyện ma quỷ. Nhận lời Kim Mẫn Cát vào rừng tìm ma vào ban đêm tất nhiên là do nể mặt anh ta, ngoài ra cũng là do tâm lý vô cùng hiếu kỳ của mình, muốn tìm hiểu đến tận cùng. Nhưng bây giờ tiếng khóc rõ ràng của người con gái kia khiến tôi cảm thấy hai chân mình đang run rẩy, không dám đi thêm bước nào nữa. Cùng với tiếng khóc đang không ngừng kích thích bên tai, tôi chỉ cảm thấy khu rừng đen tối này đang phát ra những trận gió từ cõi âm, khiến người ta không lạnh mà run.

Kim Mẫn Cát quay đầu, thấy tôi vẫn ở nguyên chỗ cũ, bèn rón rén đi trở lại, anh nói khẽ:

- Cậu sao thế? Sao không đi?

Dưới ánh sáng yếu ớt, khuôn mặt Kim Mẫn Cát đầy hung phẫn. Tôi phát hiện ra cùng với nhịp thở của anh ấy, trước mặt anh đã kết thành từng vòng sương trắng. Hóa ra nhiệt độ đã thấp đến mức đó. Tôi do dự một lúc:

- Mẫn Cát, mình hơi sợ. Nếu có ma thật chúng ta nên làm thế nào?

- Đừng sợ. Đây gọi là tà không thắ ng chính, đến lúc đó khí dương của chúng ta ắ t sẽ áp nó xuố ng. Đi thôi!

Tôi đành tiế p tục đi theo anh ta về phía trước. Tiếng khóc của người con gái ngày một gầ n. Khi sắ p ra khỏi rừng, nhờ vào ánh sáng mờ ảo từ phía bên kia, tôi nhìn thắ y một cái bóng mờ mờ. Chiếc váy dài của cô ấy đang tung bay, cô ấy dựa vào một cái cây và cúi đầ u khóc ắ m ức.

Canh ba nửa đêm, một người khóc trong rừng cây, đây khẳng định không phải là người. Tôi vội vàng cúi người xuố ng, chỉ sợ bị cô ta phát hiện. Tuy nhiên Kim Mẫn Cát bên cạnh tôi đã làm một động tác ngoài sức tưởng tượng: Anh ta đứng thẳng dậy, dùng sức ho một tiế ng. Tôi bị tiế ng ho của anh ta dọa cho suýt ngã ngồ i xuố ng đầ t.

VI

Tiếng khóc đột nhiên dừng lại. Tôi nhìn thấy cô ta quay đầu lại phía chúng tôi, đột nhiên, “cái cây” mà cô ta dựa vào cử động, bóng một người khác hiện ra, đối mặt với khu rừng tối mịt và nói:

- Ai ở đó? - Giọng nói có chút run rẩy.

Giọng nói đó quen lắm, là giọng của Tư Mã Văn. Tại sao anh ta lại ở đây? Hóa ra tôi đã sợ hụt à. Tôi vội vàng đứng dậy, bước lên phía trước vài bước:

- Anh Tư Mã Văn à? Em là Tân Quan.

Khi chúng tôi bước đến gần, Tư Mã Văn liếc mắt hỏi:

- Muộn thế này rồi, các cậu ở đây làm gì thế?

Tôi nhìn trộm người con gái ban nãy khóc, hóa ra đó là Mạnh Phi, người tôi ngày đêm mơ tưởng. Cô ấy cũng đang nhìn về chúng tôi một cách nghi hoặc. Không hiểu tại sao một ngọn lửa không tên trong lòng tôi trong phút chốc bùng cháy. Tên Tư Mã Văn này quả nhiên danh bất hư truyền. Vừa mới được vài ngày gần gũi thôi anh ta đã hẹn hò ban đêm với Mạnh Phi rồi. Không biết anh ta làm gì khiến Mạnh Phi phải khóc thương tâm đến vậy.

Trong lòng tức tối, vì vậy tôi nói năng cũng có chút châm biếm:

- Tư Mã Văn, muộn thế rồi anh còn ở đây làm gì? Nghe nói bạn gái anh chiều nay vừa xảy ra chuyện xong, tại sao anh còn có tâm trạng hẹn hò với người con gái khác chứ?

Tư Mã Văn nói một cách rất không vui, anh ta kéo tôi bước vào trong rừng vài bước rồi nói nhỏ:

- Đây là chuyện của tôi, không cần cậu phải quan tâm! Hai người bọn cậu có phải đang theo dõi tôi không?

Tôi đã bị anh ta chọc cho tức.

- Hơ, tôi theo dõi anh làm gì? Chúng tôi vừa qua đây và bắt gặp thôi. Tôi chỉ cảm thấy người như anh mất mặt quá, xác của bạn gái anh còn chưa lạnh, tại sao anh lại có thể làm thế này?

Tư Mã Văn như không còn lời nào để nói. Lặng thinh một lúc, anh ta nói tiếp:

- Trước đây chúng tôi đã chia tay rồi, bạn gái hiện tại của tôi cậu cũng biết, là cô ấy!

Nói rồi anh ta nhìn Mạnh Phi.

Nghe thấy anh ta nói thế, lửa trong tôi càng lớn hơn. Tôi cảm giác như hai con mắt mình đang muốn phun lửa ra. Có điều trong màn đêm đen kịt, Tư Mã Văn không thể nhìn thấy được.

- Bây giờ không còn sớm nữa, chúng tôi về đây, hai cậu tiếp tục đi chơi nhé.

Tư Mã Văn nói xong quay người đi luôn.

Ngay lập tức tôi nắm lấy cánh tay anh ta, kéo anh ta quay lại.

Tư Mã Văn dùng lực để thoát ra khỏi tay tôi:

- Cậu còn có chuyện gì?

Lần này đến lượt tôi chẳng có gì để nói nữa. Tôi chỉ ngẫm thích Mạnh Phi, cô ấy đi lại với người nào liên quan gì tới tôi? Nếu trách thì trách tôi ban đầu không chịu thổ lộ với cô ấy.

Kim Mẫn Cát đứng bên cạnh nhìn thầy thầy vội vàng chạy lại. Anh ấy cho rằng chúng tôi sắp đánh nhau nên lớn tiếng trách mắng Tư Mã Văn.

- Anh làm cái gì thế?

Tôi vội vàng ngăn lại.

- Không có chuyện gì, ban nãy cậu ta suýt nữa ngã ra, mình đã đỡ cậu ta. Chúng ta về thôi.

Tư Mã Văn không nói gì nữa, quay đầu đi về chỗ cũ và nói thềm vài câu với Mạnh Phi, sau đó ôm vai cô ấy và đi về phía bên hồ. Trong giây lát Mạnh Phi quay lại nhìn tôi. Trong đêm tối, tuy không nhìn rõ được mặt cô nhưng tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt đau buồn của cô. Lúc này trong lòng tôi trăm mối tơ vò nhưng chỉ có thể đứng ở đó nhìn họ biến mất dần trong bóng đêm.

Kim Mẫn Cát thầy bọn họ đã đi xa, tức tối nói với tôi:

- Hả chính là Tư Mã Văn à! Cái tên này đúng là không có lương tâm. Nếu cậu không ngăn tôi lại, chắc chắn tôi đã dạy cho hả ta một bài ròi đấy!

- Chúng ta về thôi.

- Còn chưa nhìn thầy ma mà, sao lại về ròi, đi đến bên tòa nhà thực nghiệm xem sao.

Lúc này tôi chẳng còn tâm trạng gì nữa:

- Một mình cậu đi đi, tôi quay về` đây.

Kim Mẫn Cát đi theo sau tôi, dường như anh ta cảm thấ`y rấ`t lạ, không hiểu tại sao tâm trạng tôi lại xuô`ng đố`c đê`n vậy. Một lúc sau anh ta như hiểu ra điê`u gì đó:

- Cái cô gái mặc váy đen khoa tiế`ng Trung mà cậu nói không phải là cô gái vừa bị Tư Mã Văn lừa đấ`y chứ? Người anh em có mắ`t thậ`t đấ`y, cô gái đó quả nhiên trong sáng thoát tục, thậ`t khác với người bình thường!

- Thê` cũng có ý nghĩa gì nữa chứ, bây giờ người ta đã là hoa thom có chủ rồ`i.

- Thậ`t tức ché`t đi đượ`c. Người con gái tồ`t như vậy sao lại bị Tư Mã Văn lừa cơ chứ? Người anh em đừng nản lòng, chúng ta sẽ dẫ`n nghĩ cách dạy dỗ hấ`n.

Thấ`y tôi không nói gì nữa, Kim Mẫn Cát cũng lặ`ng lẽ đi theo tôi về` kí túc xá nam.

VII

Sau đó vài ngày, tâm trạng tôi không được tốt. “Tinh không xã” đã gửi đi thông báo hoạt động trên mạng vài lần nhưng tôi đều không đi. Vài tháng trôi qua, tôi cũng không nhìn thấy Mạnh Phi bao giờ, câu chuyện bên hồ đã dần dần mờ nhạt trong lòng tôi.

Một buổi sáng, tôi bị đánh thức bởi tiếng vỗ tay trong phòng ngủ. Nhìn xuống dưới chỉ thấy mấy người bọn họ đang bàn tán xôn xao trước cửa sổ. Nhìn theo hướng nhìn của bọn họ, hoa trong trường được bao bởi một màu sáng bạc, dưới ánh sáng mặt trời cảm thấy vô cùng chói mắt. Hóa ra trong đêm đã rơi một trận tuyết lớn. Sau khi dậy, tôi lấy ra bộ quần áo nhưng, xem ra phải mặc quần áo ấm hơn rồi.

Không khí sau trận tuyết vô cùng mát mẻ. Trận tuyết lần đầu tiên này cũng khiến trong lòng tôi cảm thấy rất thoải mái. Buổi trưa, sau khi đi học về, tôi và Kim Mẫn Cát nói nói cười cười đi ra khỏi lớp học.

- Tân Quan! - Một giọng nói gọi giật tôi lại.

Quay đầu lại, hóa ra là Tư Mã Văn. Tôi thấy anh ta mặc một chiếc áo dày màu nâu nhạt, tay đút vào trong túi, chân run run, xem ra đã đợi được một lúc lâu.

- Tư Mã Văn, anh đang đợi ai à?

- Đợi cậu đây, Tân Quan, mấy buổi hoạt động của hội sao cậu không hề tham gia?

- Vâng, má y buổi đó em toàn có việc nên không thể đi được. Ngại chẳng dám chào hỏi anh.

Tư Mã Văn nhắ c nhắ c chiề c kính:

- Tầ n Quan, tôi nghĩ cậu có thể có chút hiểu lâ m với tôi. Lầ n đầ u tiên khi cậu đế n "Tinh không xã", tôi đã cảm thấ y rấ t có duyên với cậu. Còn về hiểu lâ m của chúng ta, tôi sẽ đầ n giải thích với cậu.

Không ngờ Tư Mã Văn lại nói được ra những lời như thế này, tôi lại càng trở nên ngại hơn:

- Em thực sự không hiểu nhắ m gì đâu, thật đầ y. Em không tham gia hoạt động của hội thật sự là do chồ ng lên lịch của việc khác.

Tư Mã Văn cười:

- Thế thì tô t. Chiề u nay chúng ta có thể quan sát được nhật thực toàn phầ n, tôi đế n để mời cậu tham gia, cậu chắ c không bận việc gì nữa đầ y chứ?

Tư Mã Văn nô ng nhiệt như thế bảo tôi làm sao từ chồ i được.

- Tầ t nhiên rô i, em đang định chiề u nay đế n hội để tham gia hoạt động đầ y. Sao anh lại đích thân đế n vậy?

- Ha ha, tôi tìm cậu còn có một chút việc. Có thể chiề u nay ngoài những bạn trong hội của chúng ta ra còn có rấ t nhiề u người đế n đó để tham gia hoạt động. Cậu biế t đầ y, dụng cụ của chúng ta có hạn, đế n lúc đó sợ rằ ng không đủ. Tôi muố n phiề n cậu đi cùng tôi mua một số các phụ kiện khác như kính bảo vệ mắ t hàn bằ ng điện chẳng hạn.

Tôi nhìn Kim Mẫn Cát:

- Tất nhiên em không thể từ chối được rồi. Cậu cũng đi cùng bọn mình nhé.

Tư Mã Văn bước lại vỗ vỗ vào Kim Mẫn Cát.

- Được thôi, cùng đi chứ, càng nhiều người càng tốt.

Kim Mẫn Cát ngẩng đầu nhìn mặt trời và nói với Tư Mã Văn:

- Buổi chiều có nguyệt thực sao? Nếu có thật thì em cũng tham gia vào hoạt động của các anh, tuy nhiên, bữa cơm trưa anh lại phải sắp xếp rồi.

- Ha ha, không vấn đề. Chúng ta đi thôi, đi mua kính bảo vệ mắt trước.

Thế là, chúng tôi lê những lớp tuyết dày ra khỏi trường học. Phía bên ngoài trường vẫn ồn ào, không khí lạnh vô cùng, ba người chúng tôi đều phải rụt cổ lại, vừa đi vừa nói cười.

Chẳng được bao xa, Tư Mã Văn đột nhiên đứng lại. Anh ấy nhìn sang bên kia đường, sau đó quay đầu lại nói với chúng tôi:

- Các cậu ở đây đợi tôi một chút, phía bên kia có người gọi, tôi qua đó xem sao.

- Ai thế?

- Không biết. Các cậu đợi một lát, tôi sẽ quay lại ngay.

Nói rồi Tư Mã Văn vừa tránh ô tô vừa chạy từ từ về phía đường đi dưới cầu vượt.

Kim Mẫn Cát hỏi:

- Ban này ai gọi anh ta thế? Sao mình chẳng nghe thấy tiếng gì?

Tôi cũng cảm thấy rất lạ:

- Cậu cũng không nghe thấy à? Mình còn tưởng một mình mình không chú ý nữa chứ.

Chúng tôi đang nói thì chợt nhìn thấy khuôn mặt Tư Mã Văn đầy sợ hãi, anh ta chạy như bay từ phía lối đi dưới cầu về phía chúng tôi. Cùng lúc này, một chiếc ô tô kéo theo ống thép từ phía đô thị diện anh ta phóng như bay tới. Hai đứa chúng tôi giật mình, cùng nhau hét lên:

- Tư Mã, cẩn thận xe!

Tiếng gọi của chúng tôi và tiếng dừng xe chói tai dường như đã thức tỉnh Tư Mã Văn. Anh ta đứng ở giữa đường, sợ hãi nhìn về chiếc xe đang lao tới trước mặt mình. Do xe phanh quá gấp nên một dây các ống thép bay ra từ phía sau xe, những chiếc ống lao thật nhanh đến và đập nghiêng đứng lên đầu của Tư Mã Văn, lúc ấy anh đang đứng sững ra như một con rồ i.

Trong không khí khô hanh bỗng toát lên một hơi nóng từ phần đầu nứt ra của Tư Mã Văn. Dưới ánh sáng chói mắt, bộ óc lẫn hai màu đỏ và trắng được văng ra đầy dạt trông giống như thú hoa được các tiên nữ rắc ra, nó rơi cùng lúc với cơ thể của Tư Mã Văn.

Chúng tôi bị cảnh tượng xảy ra đột ngột trước mắt làm cho sững người. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ. Con đường đang náo nhiệt trong lúc này tự nhiên hỗn loạn cả lên, mọi người từ bốn phương tám hướng tụ tập lại đầy. Có người đã báo cảnh sát, lái xe vừa gây ra tai nạn đang chờ người ngò i trong buồng lái. Phản ứng đầu tiên của tôi chính là ai đã dọa cho Tư Mã Văn ra nông nổi này, khiến cho anh ta

chạy một cách hoang mang về phía chúng tôi mà quên mất rằng mình còn phải đi qua con đường có xe chạy qua.

Tôi bàn bạc với Kim Mẫn Cát, anh ấy sẽ đi báo với trường, tôi sẽ ở lại trông hiện trường. Tôi đi xuyên qua đám người chen chúc, đi đến bên phía đường thông dưới chân cầu và nhìn khắp phía. Ở đó một cô gái mặc đồ trắng đang nấp trong góc đường thông tôi tìm.

Tôi không nhìn rõ được cô ta, chỉ cảm thấy cô ấy thân hình nhỏ nhắn, mặc quần áo mỏng, tóc đen che đi khuôn mặt nên không thể nhìn rõ. Tôi chạy về phía cô ta để đi điều tra cho rõ. Người con gái đó nhìn thấy tôi chạy lại nên quay người đi và rẽ vào một lối tôi không nhìn thấy nữa. Tôi vội vàng hét lên:

- Đợi đã.

Tôi chạy nhanh hơn để đến chỗ cô ta vừa mới rẽ định tiếp tục đuổi theo. Nhưng bức tường trước mắt khiến tôi dừng đứng tóc gáy. Rõ ràng tôi nhìn thấy cô ta rẽ vào trong này mà, tại sao ở đây lại là một bức tường chứ? Lẽ nào cô ta không phải là người? Tôi càng nghĩ càng thấy sờn gai óc. Nhìn về phía đám người đang ồn ào phía bên ngoài, tôi như phát điên khi chạy về phía lối ra của con đường thông.

Lúc này cảnh sát đã đến. Họ dùng thước để đo đạc. Xác của Tư Mã Văn nằm dưới đất đã được đây một tấm vải trắng, một vũng máu tươi đã thấm lên trên mặt tuyết phía rìa miêng vải đó. Đầu tôi tê liệt, chuyện ngày hôm nay thật đáng sợ, tôi không dám nhìn lại, cũng không dám đứng lại nơi đây nữa.

Câu chuyện này đã được truyền đi khắp trường, rất nhiều sinh viên đều đổ ra xem, một mình tôi đi ngược lại về phía trường. Lúc này tôi cảm thấy ánh mặt trời đã tôi đi nhiều. Ngẩng đầu lên

nhìn mặt trời, vẫn chói mắt như thế, có thể do nhật thực sắp bắt đầu.

VIII

“Tút tut...”, di động của tôi đang reo. Mở điện thoại ra, một số lạ: “Cậu có thể đến Tinh không xã một lúc không, giúp mình thu dọn di vật của Tư Mã Văn?”. Đó là Mạnh Phi.

Mạnh Phi đã biết nhanh thế sao? Cô ấy chịu được cú sốc này không? Tôi vội vàng xô c lại tinh thần đang rối loạn, nhanh chóng chạy về phía tòa nhà thực nghiệm.

Trên đường đi, mặt trời ngày một tối. Khi tôi đi đến bên cửa của đại sảnh, tôi cảm giác như đã đến lúc hoàng hôn rồi. Tôi chạy vội đến cầu thang, ánh đèn trên hành lang sáng lên theo tiếng động. Cuối cùng đã đến được tầng mười của “Tinh không xã”, tôi thở dốc khi đẩy cửa ra, trong phòng không một bóng người.

- Mạnh Phi, cậu có ở đây không? - Tôi gọi lớn.

Không có người trả lời, lẽ nào cô ấy không ở đây? Tôi nhìn bốn phía, cửa căn phòng phía sau cầu thang xoáy dường như đang mở, cô ấy ở trong phòng quan sát sao? Tôi nhẹ nhàng bước lên, cửa phòng quan sát hơi đóng, bên trong tối đen. Đẩy cửa ra, đây là lần đầu tiên tôi đến căn phòng này. Tôi chỉ thấy bên trong có một chiếc kính viễn vọng rất to, ống kính hướng lên trời, chỉ thấy những cánh cửa sổ hình tròn trên đỉnh tòa nhà đều đóng cả. Ở đây vẫn không nhìn thấy bóng Mạnh Phi đâu. Một cánh cửa nhỏ khác trong phòng quan sát cũng đang đóng hờ.

Tôi đến đó và đẩy cửa ra, bên ngoài cửa lại là đỉnh tòa nhà thực nghiệm. Lúc này bên ngoài đã rất tối, tôi ngẩng đầu nhìn mặt trời. Mặt trời lúc này cong lên giống hệt như mặt trăng vậy. Trên bầu trời cũng đã xuất hiện sao.

Mạnh Phi đang đứng ở một nơi không xa. Cô ấy quay lưng về phía tôi, trên người chỉ một chiếc váy màu đen mà lần đầu tôi nhìn thấy cô ấy, mái tóc dài và váy cô đang nhẹ bay trước cơn gió lạnh.

Tôi gọi nhẹ một câu:

- Mạnh Phi.

Cô ấy từ từ quay đầu lại, vẫn đôi mắt đau thương quen thuộc, chỉ có điều lúc này nó đang chứa đầy nước mắt.

- Mạnh Phi, cậu đừng quá buồn, chuyện của Tư Mã chúng tớ đâu rất đau lòng. Sao cậu lại mặc phong phanh thế? Bên ngoài lạnh lắm, chúng ta vào trong rồi nói chuyện đi.

Cô ấy lặng lẽ nói:

- Mình không lạnh. Đây là cái váy mình mặc lần đầu tiên gặp Tư Mã. Đây là nơi lần đầu tiên mình nhìn thấy Tư Mã, không ngờ mọi chuyện lại xảy ra nhanh đến vậy, mình sẽ không còn được nhìn thấy anh ấy nữa.

- Đúng vậy, chuyện hôm nay quá bất ngờ. Khi xảy ra chuyện mình và anh ấy đang ở cạnh nhau. Còn có một chuyện thật kì lạ, chúng ta vào trong trước, mình sẽ từ từ kể cho cậu nghe.

- Mình không muốn nghe gì nữa. Mình không thể chấp nhận được sự thật là không được gặp anh ấy nữa. Mình phải đi tìm anh ấy. Tần Quan, mình biết cậu thích mình, mình gọi cậu đến cũng là để có thể nhìn thấy cậu lần cuối.

Tôi giật mình thảng thốt:

- Mạnh Phi, đừng bao giờ làm chuyện đại dột. Cậu còn trẻ thế mà, thế giới còn rất nhiều chuyện cậu chưa từng trải qua. Cậu đừng bao giờ nghĩ quẩn.

Mạnh Phi từ từ quay đầu đi, cô ấy đi đến men đình tòa nhà:

- Tà'n Quan, không có anh ấy cuộc sống của mình chẳng có ý nghĩa gì. Tạm biệt nhé!

Lúc này tôi gần Mạnh Phi chỉ trong gang tấc, không suy nghĩ nhiều, tôi xông về phía trước, định ôm ngay lưng cô ấy.

Khi tay tôi vừa tiếp xúc với phần lưng cô ấy, một chuyện kì lạ đã xảy ra, hai tay tôi xuyên qua người cô ấy, tiếp đó cả người tôi xuyên qua cơ thể yếu điệu xinh đẹp của cô ấy và rơi thẳng từ trên lầu xuống. Cơ thể tôi xoay vòng, tôi nhìn thấy bầu trời đầy sao, trên đình tòa nhà không một bóng người.

Đình tòa nhà thí nghiệm đang rời khỏi tôi một cách nhanh chóng, một cảm giác lạ lùng vì không có nơi nào để bám khiến tim tôi thắt lại. Chuyện gì thế này? Tại sao lại thế này? Tính mạng của tôi kể từ lúc thế này sao?

Cửa sổ phía bên vượt nhanh qua tôi, tôi không hề chuẩn bị trước khi được đón cái chết. Cùng với một tiếng động cực lớn, phần lưng tôi đau quá. Mọi thứ trước mắt từ mờ ảo dần chuyển sang toàn một màu đen.

IX

Khi mở mắt trở lại, trước mắt tôi là khuôn mặt của Kim Mẫn Cát. Anh ấy cười đến mức không khép được mồm lại, không kìm được anh ta quay đầu lại nói với những người xung quanh:

- Anh ấy tỉnh rồi, anh ấy sống lại rồi.

Tôi lả lịm không ra đầu mô'í, không biết mình đang ở đâu. Tôi nhớ rõ mình rơi nặng nề từ trên tầng mười xuống, lẽ nào tôi ngã không chết? Làm gì có chuyện đấy! Lẽ nào đây chỉ là một giấc mộng? Tôi ngơ'í dậy hỏi Kim Mẫn Cát. Nhưng cơ thể chỉ hơi động đậy một chút thì toàn thân đau đớn như tan ra, đau như trời đất xoay chuyển, tôi không nén được đã rên lớn lên một tiếng. Lúc này mới phát hiện ra toàn thân mình đang được băng bó bằng những lớp thạch cao dày.

Những người xung quanh lúc này vây lấy tôi. Có bạn cùng học, thầy cô giáo, bác sĩ, y tá. Bác sĩ nói một cách ân cần:

- Cậu đang bị thương nặng, đừng có động đậy.

Đôi mắt Kim Mẫn Cát đầy nước mắt, vừa cười vừa nói với tôi:

- Cậu biết đau là tốt rồi. Bọn mình đều nghĩ rằng lần này nhất định cậu không qua nổi, ai mà ngờ nổi, tên tiểu tử như cậu mà gặp phải đại nạn không chết!

Tôi vẫn ngờ nghệch, nhìn thầy nhiều người như vậy, tôi cố sức hỏi rằng:

- Rồi cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Nghe tôi hỏi như vậy, sắc mặt Kim Mẫn Cát sầm xuống ngay lập tức:

- Mình còn định hỏi cậu có chuyện gì xảy ra nữa đây? Sao cậu lại tự sát? Có chuyện gì thì nói với bạn bè, lẽ nào chúng tớ lại không quan tâm đến cậu sao?

- Không có, thật sự không có.

Lúc này, câu chuyện kì lạ khi trong phút chốc tôi rơi từ trên đỉnh tòa nhà xuống lại hiện ra rõ ràng trong đầu. Tại sao lại như thế? Lẽ nào..., người yêu trong mộng của tôi, mối tình đầu cay đắng của tôi, lẽ nào cô ấy... lại là ma? Nghĩ đến đây, tôi không lạnh mà run, những giọt mồ hôi như hạt đậu chảy trên trán.

Bác sĩ thấy vậy bèn ngừng cuộc nói chuyện xôn xao của mọi người lại:

- Bệnh nhân hiện giờ còn đang bị kích động. Tôi nghĩ tốt nhất tạm thời mọi người nên quay về đi, hôm khác lại tới. Ở đây chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho cậu ấy. Cậu ấy đã tỉnh lại thì sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì nữa.

Mọi người lúc này mới im lặng trở lại, tất cả đến đầu giường an ủi tôi, sau đó lần lượt tạm biệt tôi ra về. Tôi gọi Kim Mẫn Cát một tiếng, ý muốn anh ta ở lại. Kim Mẫn Cát nhìn bác sĩ, bác sĩ cười nói:

- Có thể nhận ra hai người bạn cậu là thân thiết nhất. Cậu ở lại nói chuyện với cậu ta cũng được, có điều đừng có làm cậu ta quá kích động - Nói rồi, ông cùng y tá đi ra.

Trong phòng bệnh giờ chỉ còn lại hai bọn tôi, trong phút chốc thấy tĩnh lặng đi rất nhiều. Kim Mẫn Cát ngồi ở đầu giường, nắm lấy tay tôi:

- Tã`n Quan, nói cho mình biế`t đã xảy ra chuyện gì?

- Cậu nói trước đi, sao mình lại đế`n đây?

- Được rồ`i. Buổi trưa hôm đấ`y mình đi thông báo cho trường về việc Tư Mã Văn xảy ra tai nạn xe, sau đó quay lại cùng bọn họ bận rộn chạy trước chạy sau. Hôm đó đúng là ngày nhật thực toàn phầ`n thật. Ban ngày mà cứ như là đêm khuya vậy, đèn đường đã được bật sáng hế`t cả. Lúc đó mình mới nhớ đế`n cậu, mình tìm khắ`p nơi mà chẳng thấ`y cậu đâu. Khi mình tìm đế`n bên hồ`, mình nhìn thấ`y có một người con gái đang khóc chạy đế`n, cô ta nói rằ`ng phía bên tòa nhà thực nghiệm có người tự sát. Mình chạy lại xem sao, trong lòng còn nghĩ hôm nay là ngày gì nữa? Sao lại không lành đế`n vậy! Khi mình chạy vào trong tòa nhà mới phát hiện ra người tự sát chính là cậu! Lúc đấ`y cậu làm mình sợ quá, mình vội vàng chạy lại, phát hiện ra hơi thở của cậu đã yếu lắ`m rồ`i, mình vội vàng gọi 120, sau đó bọn họ đưa cậu vào đây. Cậu đã hôn mê ba ngày rồ`i, mình còn tưởng cậu không tỉnh lại cơ đấ`y.

Tôi vẫn chưa hiểu.

- Tại sao mình lại ngã không chề`t cơ chứ? Mình ngã từ tầ`ng cao thề` cơ mà.

- Cậu chắ`c đang rắ`t thắ`t vọng đúng không? May mà mái nhà của đại sảnh tầ`ng một đã cứu cậu. Cậu quên rồ`i à? Cái mái đó là mái trong suố`t, khung và giá được làm bằ`ng hợp kim nhôm pha thêm kính mà. Cậu đã phá vỡ nó và tạo ra một lỗ lớn trên mái nhà rồ`i đấ`y. Mạng của cậu lớn thật đấ`y. Hiện tại trên người cậu có bảy chỗ xương gãy, còn bị thương cả bên trong nữa. Nhưng cái mạng cậu coi như đã giữ lại được. Sao cậu lại khổ thề` chứ? Tã`n Quan, sao cậu lại nghĩ đại đột như vậy? Trưa hôm đó vẫn còn tồ`t mà, sau đột nhiên cậu lại nhảy lằ`u tự sát?

- Mình thật sự không tự sát, mình là vì ngăn người khác tự sát mới bị ngã xuống đây.

- Ô? Thế có nghĩa là người tự sát lại là một người khác. Thế người đây là ai? Cậu đã xả thân cứu giúp mà bao nhiêu ngày nay có thấy bóng của người đó đâu? Người này đúng là không còn nhân tính nữa rồi!

Tôi kể lại tỉ mỉ chuyện nhìn thấy ma nữ ở đường thông dưới cầu và chuyện tôi ngã từ đỉnh tòa nhà xuống cho Kim Mẫn Cát. Sau khi nghe xong, anh ta hét lên:

- Chuyện quái lạ như thế tại sao lại một mình cậu gặp phải, sao mình không gặp nhỉ? Đúng là tiếc quá.

- Cậu nhìn thấy mình bây giờ thế này mà còn hâm mộ mình nữa à? Lẽ nào chưa đủ thảm bại sao?

- Ha ha, cũng đúng. Tuy nhiên mình có một cách. Mình sẽ về hỏi thăm xem, nếu khoa tiếng Trung không có người con gái mà cậu gọi là Mạnh Tử thì cô ta nhất định là ma! Tư Mã Văn chắc chắn cũng là do cô ta hại chết. Nếu có mình sẽ kéo cô ta tới đây, xem cô ta còn mặt mũi nào nhìn cậu! Ngày mai đợi tin của mình nhé.

Lúc này tôi cũng rất muốn biết thân phận của Mạnh Phi:

- Được, nhờ cậu đây.

X

Khi Kim Mẫn Cát ra về thì cũng là hơn tám giờ tối rồi. Chỉ có tôi một mình ở trong căn phòng vô cùng tĩnh lặng, ngay cả tiếng dịch chày chai dịch truyên cũng nghe rất to. Tôi nhìn quanh phòng từ bệnh, bồn mặt đều trắng xuống tận nền, rèm cửa sổ màu trắng, giường màu trắng. Đầu giường có đặt bình dưỡng khí. Góc tường còn đặt một số dụng cụ y tế, xem ra đây là phòng cấp cứu.

Tôi nghĩ rất nhiều nhưng vẫn chưa tìm ra được manh mối, trong lúc đó y tá đã đến thay thuốc máy lần cho tôi. Trong phòng cảm giác như mỗi lúc một tĩnh lặng hơn. Tôi cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, chỉ mong đợi tin tức ngày mai của Kim Mẫn Cát.

Tôi mơ màng muốn ngủ. Y tá lại đến thay thuốc, sau khi thay xong cô ấy kéo chăn lên cho tôi. Thấy tôi mở to mắt nhìn, cô ấy cười:

- Không còn sớm nữa, nghỉ đi. Có chuyện gì thì gọi chị, chị ở phòng bên.

Nói xong cô ấy tắt đèn trong phòng, khi ra ngoài còn nhẹ nhàng khép cửa lại.

Cảm giác như đêm đã rất khuya, ánh điện trong hành lang chiếu vào qua lớp kính trên cửa, tất cả mọi thứ trong phòng đều trở nên mờ mờ ảo ảo. Dòng suy nghĩ của tôi cũng mờ ảo dần.

Không biết bao lâu sau, tiếng người con gái khóc thốn thức cùng với tiếng nước chảy tí tách tí tách kéo tôi dậy từ trong giấc mơ. Trong đêm tĩnh lặng, tiếng nước chảy ồn ào khiến người ta khó

chịu. Tôi mở to mắt, âm thanh ấy dường như truyền từ ngoài cửa vào. Lẽ nào có người ở bên ngoài?

Lòng tôi không nén được sợ hãi, lúc này một cơn gió thổi vào qua khe hở. Gió thổi vào khiến chân tóc tôi dường như nổ tung ra. Tiếng theo đó, cửa mở ra không một tiếng động. Một người con gái thân hình xinh xắn nhỏ nhắn xuất hiện trước cửa, dưới mặt đất không nhìn thấy bóng hình cô, chỉ nghe thấy tiếng cô khóc thốn thức.

Tôi sửng người, đó chẳng phải là người con gái mà tôi đã từng đuổi theo ở dưới cây vượn sao? Cô ta vẫn mặc chiếc váy trắng, chiếc váy còn ướt sũng dính vào thân người, tóc cô ấy thả tự nhiên, nước nhỏ liên tục xuống dưới. Tôi cảm thấy phía sau mái tóc đen nhánh đó là đôi mắt đang nhìn trừng trừng về phía tôi.

Con ma nữ này còn không chịu tha cho tôi sao? Toàn thân tôi căng thẳng, nhưng chỉ cần động nhẹ là đã đau đến không chịu nổi. Tôi lúc này giống như con cừ non đang đợi mổ xẻ, chỉ có thể nghiêng đầu mở to mắt nhìn cô ta, mở rộng để thở. Từng vòng sương trắng bay lên trước mắt tôi.

Cô ta mang hơi lạnh từ từ đến. Không nhìn thấy mặt cô ta, chỉ có ánh đèn phía ngoài hành lang chiếu lên mái tóc ướt sũng của cô, phản chiếu lại ánh sáng u ám dễ sợ.

- Tân Quan, sao ngươi còn chưa chết?

Cô ta di động về phía đầu giường, một câu nói yếu ớt được phát ra từ phía sau tóc. Âm thanh này nghe xong chỉ khiến người ta nổi những cục da gà lớn.

- Cô... cô là ai? Tại sao lại trách tôi không chết?

Đôi mắt với thứ chưa bao giờ được nhìn, tôi phải lấy hết can đảm để hỏi cô ta.

Một hồi lâu cô ta không nói gì, chỉ đứng lặng yên ở đó, khí lạnh ghê người. Tôi cảm thấy máu trên người mình sắp đông lại hết.

Đột nhiên, mắt tôi hoa đi. Trước mắt tôi xuất hiện một thân hình thon thả mềm mại, chiếc váy dài màu đen, mái tóc dài bóng bệnh, ánh mắt đau thương, là Mạnh Phi!

Khóe môi cô ta nở một nụ cười nhạt:

- Tân Quan, tại sao cả cậu cũng không nhận ra tôi?

Không ngoài dự đoán, cô ta đúng là ma nữ. Nhìn thấy cô ta biến sang hình người này, nỗi sợ hãi trong tôi trong chốc lát giảm đi một nửa, tiếp theo đó là sự phẫn nộ:

- Mạnh Phi, tại sao cô lại hại chết Tư Mã Văn?

- Hơ hơ, đâu chỉ có hắn ta! Con bạn gái tiện nhân của hắn cũng là do ta mang đi đấy!

Khóe môi Mạnh Phi nở một nụ cười khinh miệt.

- Tại sao cô lại hại người? Họ đã c tội gì với cô?

Ánh mắt Mạnh Phi đầy những oán hận:

- Tôi muốn các người chết! Ban đầu là hai đứa bọn nó, Tư Mã Văn không để ý tới tôi khi đang mang thai, hắn bỏ tôi ra đi. Lúc đó, một người không kẻ giúp đỡ như tôi lang thang bên hồ vào lúc đêm khuya. Tôi đã không còn mặt mũi nào nhìn người khác, cũng không còn dũng khí để sống nữa. Ngoài việc tự vẫn bên hồ, tôi còn có thể làm thế nào nữa? Cậu nói xem bọn chúng có đáng chết không?

Nghe cô nói như vậy, tôi dường như đã hiểu được hết. Hóa ra cô ấy là người sinh viên nữ đã tự vẫn bên hồ mà mọi người vẫn nhắc tới, hóa ra ở đây còn có nhiều chuyện đến vậy. Nhưng ngọn lửa phần nộ từ đâu đến đã khiến tôi không tự kìm chế được mình, nếu có thể cử động được, tôi đã sớm cho cô ta vài cái tát.

- Thế tôi đã làm gì để cô phải tức? Cô lại đặt tôi vào chỗ chết?

Lúc này mắt của Mạnh Phi để lộ sự hung ác, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy như vậy. Ánh mắt lạnh lẽo vô cùng:

- Cậu nói cậu chọc tức tôi thế nào à? Đàn ông các cậu đều không tốt đẹp gì! Từ lần đầu tiên gặp tôi, ánh mắt cậu đã không rời khỏi người tôi một phút, các cậu đều là bọn háo sắc! Lúc đó tôi cũng đã muốn giết chết cậu để tránh tai họa cho biết bao nhiêu cô gái trên đời này! Gặp phải tôi coi như cậu đã không may, tôi nay tôi đến lấy cái mạng chó của cậu!

Đúng là con ma nữ ác độc không thuốc chữa. Lúc này tôi không còn sợ hãi gì nữa:

- Cô là đồ chó chết! Tuy tôi đồng cảm với cảnh ngộ của cô nhưng cô cũng không thể nghĩ tất cả đàn ông đều như vậy! Cô biết không, tôi luôn thầm yêu cô, quan tâm tới cô, nếu không tôi cũng đã không mắc lừa cô để ngã từ trên đỉnh tòa nhà xuống! Cái loại quỷ hồ đồ như cô muốn thế nào thì làm như thế đi, cô hãy giết chết tôi cho cô được vui vẻ!

Tôi nhắm mắt lại. Để cho con ma nữ này làm phiến cũng đã đủ đen đủi rồi, có khi chết đi còn vui hơn.

Một hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, chỉ thấy hơi lạnh vẫn còn, tôi biết cô ta đang ở bên cạnh tôi. Tiếng khóc thảm thiết lại được vang đi. Tôi từ từ mở mắt ra, lại thấy cô ta trở lại hình dáng ướm

sững như ban đầu, đầu cúi xuống. Không biết là nước hay nước mắt cứ rơi liên tục từ trên tóc cô ấy xuống.

Tôi không nén được lòng trách ản, lúc này trong mắt tôi con ma nữ trông thật đáng thương, không đáng sợ nữa. Nghĩ đến cảnh ngộ của cô thật khiến người ta chua xót lòng. Hành vi của Mã Văn đúng là chết chưa đến hết tội. Tôi nói khẽ:

- Sao cô không ra tay đi? Cô tên thật là gì?

Sau mái tóc dài truyên đến một hơi thở nhẹ:

- Trời ơi, Tân Quan, không ngờ cậu lại là một người đàn ông tốt đến vậy. Đầu do tôi không tốt nên mới hại cậu đến mức này. Tôi tên Ngụy Viện, là sinh viên khoa pháp luật, tôi học cùng lớp với bạn gái của Tư Mã Văn sau này.

Nghe cô ấy nói vậy, tôi ngẫm cảm nhận được ma nữ này trước kia nhất định là một người con gái nhát gan hay xấu hổ. Sau khi chết cô ấy lại có thể làm được những chuyện đáng sợ thế này, rõ ràng là mọi hận của cô ấy rất sâu sắc.

- Ngụy Viện, tôi nghĩ khi còn sống cô là một cô gái đáng yêu. Dù sao Tư Mã Văn bọn họ cũng đã chết, mọi hận của cô cũng đã được rửa rồi, cô cần gì phải lưu luyến trên thế này nữa?

Cô ấy ngừng khóc:

- Tân Quan, cảm ơn anh, tôi đã hiểu rồi. Anh là người tốt, anh cứng rắn hơn nhiều so với tên thối nát kia. Anh nói đúng, bọn chúng đầu đã chết, tôi cũng chẳng còn gì để luyến tiếc nữa. Tôi nghĩ nếu tôi còn sống nhất định tôi sẽ yêu anh, nhưng bây giờ chúng ta là ma và người rồi, nếu có duyên, chúng ta kiếp sau sẽ gặp lại.

Tôi định nói điều gì nhưng đã thấy bóng hình của Nguyệt Viên dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất không còn dấu vết. Một hồi lâu, tôi vẫn nằm sững sờ mở to mắt nhìn khắp căn phòng trống rỗng.

Trong phòng dần dần trở nên ấm áp, tôi nằm cả đêm trằn trọc không ngủ. Tôi thực sự không tin nổi những chuyện kì như vậy đã từng xảy ra.

Chiều ngày hôm sau, Kim Mẫn Cát vội vàng chạy tới, nhìn thấy tôi anh ấy nói một cách lạ lùng:

- Người anh em, anh đã gặp ma thật rồi đấy. Khoa tiếng Trung không một ai tên Mạnh Phi cả.

Tôi không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn ra phía cửa sổ. Bên ngoài lại có tuyết rơi rồi. Ai ngờ cuộc đời sinh viên của tôi lại bắt đầu thế này.

Vài tháng sau, một mình tôi đi đến bên hồ giờ đã mọc đầy cỏ xanh non mơn mớn. Cây liễu trong rừng cũng đang đung đưa những cành mềm mại. Tôi đặt một bó hoa cúc đang cầm trong tay xuống bờ hồ. Một cơn gió mát thổi qua, mặt hồ nổi lên từng đợt sóng, lá sen xanh non dường như cũng cúi đầu gửi lời chào tới tôi.

Câu chuyện đã kết thúc tốt đẹp, nhưng con người trong hiện thực lúc này lại chưa đạt được kết thúc tốt đẹp. Sau khi nhận được câu chuyện mà mình viết, Tân Quan không nói câu nào, anh lại công Nguyệt Quang lên. Anh đang nghĩ xem lời nguyện mà mình phải chịu sẽ là gì? Mất tích một cách thần bí, tai nạn gây chết người hay là mắc chứng bệnh nan y?

Cho dù là thế nào, anh cũng đã đọc xong câu chuyện và không thể quay đầu lại được. Màn đêm nặng nề như sắp đổ sập xuống,

một trận mưa bão điên cuồng đang được thai nghén.

Quay trở lại nhà Nguyệt Quang, hai người bọn họ mặc định với nhau sẽ không nhắc tới chuyện kia nữa. Nguyệt Quang đã mệt, cô nằm trên giường và ngủ thiếp đi rất nhanh. Trong khi đó Tân Quan phá lệ, không hề rời đi. Anh ngồi bên cạnh giường, yên tĩnh nhìn người con gái trước mặt như đang có tâm sự gì.

Bình minh đang lên, bóng đen bầu trời phủ khắp mọi nơi, giống như một cái lưới bao trùm tất cả mọi người trong đó. Sự tĩnh lặng được phá vỡ bởi một chuỗi tiếng gõ cửa gập rút. Người đầu tiên bị đánh thức là Tân Quan. Anh ngẩng đầu lên, phát hiện ra đêm hôm qua mình đã nằm bên giường của Nguyệt Quang và ngủ tại đây.

Không để cho anh kịp nghĩ nhiều, tiếng gõ cửa lại vang lên nặng nề một lần nữa, giống như là tiếng từ dưới địa ngục truyền lên, sức mạnh của nó giống như đang muốn phá vỡ cửa để vào.

Nguyệt Quang nằm trên giường cũng đã tỉnh dậy. Trong bóng tối, cô và Tân Quan nhìn nhau. Âm thanh như phá cửa đã buộc họ phải đưa ra quyết định.

- Tôi ra đây.

Nguyệt Quang nói nhạt một câu. Cùng lúc đó cô ngồi dậy và đi về phía cửa.

Khi cô sắp đi tới cửa, Tân Quan đột nhiên ôm lấy cô. Nhìn Nguyệt Quang quay đầu lại, lặng lẽ nhìn mình, Tân Quan không biết nói gì, anh không có lựa chọn nào khác, đành buông tay ra.

Nguyệt Quang cười, nụ cười có đôi chút bất lực. Đi ra đến trước cửa, cô cúi đầu, đưa tay vặn khóa cửa.

Khóa vừa mới được mở ra, cửa phòng trong giây lát bị đẩy mạnh từ bên ngoài vào, đập mạnh vào tường. Một bóng người đi ra từ bóng tối, cho dù ánh sáng trong phòng yếu ớt nhưng hai người trong phòng đều có thể nhìn rõ dung mạo của người vừa đến.

Cô ấy là Đào Tử!

Đào Tử đứng trước mặt họ, đang bị thương, khoe môi cô hơi sưng, cổ tay cô quấn dây băng màu trắng. Bước vào phòng, cô từng bước từng bước ép sát Nguyệt Quang. Hai ánh mắt đập vào nhau, đôi mắt chọi chọi liệt, ánh chớp tóe lửa.

Bụp! - Âm thanh một cái tát đột nhiên vang lên, vang dội nhưng không trong trẻo.

Nguyệt Quang bị cái tát đột ngột đó làm cho sững người. Cô đứng nguyên chỗ cũ, ánh mắt mang theo hận thù, nhìn Đào Tử chằm chằm.

- Không chịu nổi một cái tát đúng không? Sao không nghĩ cho những người mà cô đã từng hại ấy?

Khi nói câu này, nước mắt Đào Tử tuôn ra theo lời nói. Cô ấy cắn chặt răng, dường như cái tát đó vẫn chưa trút được nỗi hận, cô lại định đi tới cho Nguyệt Quang thêm một cái tát nữa.

- Dù rồi đi nữa, cho cô ấy thêm thời gian đi!

Tân Quan xông ra đúng lúc, định ngăn Đào Tử lại nhưng không ngờ cô ấy quay người lại nhanh chóng, trở tay và dành cho Tân Quan một cái tát.

- Tân Quan!

Đào Tử phần nộ hét lên:

- Cậu tỉnh lại đi! Con ma nữ này đầu tiên đã giết chết Tiểu Phi, bắt cóc em và Tô ng Lương Ngâm, giả dạng thành y tá để dọa Hứa Thiên Cát. Cô ta khiến mọi người đều sợ hãi, tội cô ta không thể tha thứ!

Trong lòng Tân Quan như vừa bị nổ tung, vô số những hình ảnh lướt qua trong đầu anh. Tô i hôm qua trước khi đến nhà Nguyệt Quang, người xuất hiện trước cửa gian bếp dùng chung chính là người may mắn thoát chết: Đào Tử. Cô ấy nói với anh, từ ngay hôm đầu tiên sau khi rời khỏi cửa nhà Nguyệt Quang, cô ấy đã ngồi lên chiếc xe taxi đã được người ta sắp xếp từ trước.

Trên xe ấy, lái xe đã chỉnh sóng để mở “Vút con trong trường học” mà cô đã viết cho “Những chuyện kì quái trong trường học”. Bị nhốt lại trong xe khi nó đang chạy, không còn cách nào thoát được, Đào Tử đã bị ép nghe toàn bộ câu chuyện. Tiếp đó, lời nguyện như ứng nghiệm vào người, cô đã bị mắc ảo giác nghiêm trọng. Giờ đây khi chân tướng sự việc đã dần dần được nổi lên mặt nước, Đào Tử mới biết, nguyên nhân của nó, không phải là việc trả thù vì đã bỏ con, cũng không phải ma quỷ tồn tại trong lòng mà chính là vì cốc nước cô đã uống ở nhà Nguyệt Quang!

Chiếc taxi lao nhanh ra ngoài ô và Đào Tử bị vút ở một căn nhà đất bỏ hoang. Trong lúc kinh ngạc, cô đã nhìn rõ khuôn mặt của người lái xe. Cô ta, chính là Nguyệt Quang!

Cuối cùng Tân Quan đã hiểu. Khi mình ra ngoài mua đồ, tại sao Nguyệt Quang mãi không ra mở cửa. Lúc đó, không phải là cô ấy đang ngủ trưa mà là lợi dụng khoảng thời gian đó để trói Đào Tử lại ở ngoài ô.

Trong mấy ngày bị giam cầm, chân tay Đào Tử bị trói, mô m bị dính băng dính, muốn trốn thoát mà khó như lên trời. Nhưng

điều khiến cô càng cảm thấy sợ hãi hơn, là Nguyệt Quang đã lấy điện thoại của cô đi, mục đích là để sẵn bắt mục tiêu tiếp theo: Tô ng Lương Ngâm!

Đêm hôm đó, khi Đào Tử đang ngủ mê man thì cô bị đánh thức bởi tiếng khóc sột sùi. Cô mở to mắt, đột nhiên phát hiện ra bên cạnh mình có thêm cơ thể một người đang ướt át toàn thân. Đào Tử dùng hai tay run rẩy đang bị trói lại của mình đẩy người ấy lên. Hai ánh mắt nhìn nhau và những giọt nước mắt chảy ra. Tô ng Lương Ngâm cũng bị trói!

Hai người con gái đối mặt với cái chết đã thể hiện ý chí được sống mãnh liệt. Họ giúp nhau xé rách băng dính trên mõm người còn lại. Tô ng Lương Ngâm trước khi bị bắt tới đây, cô đã bị Nguyệt Quang đẩy xuống nước, chút nữa thì mất mạng. Bộ quần áo ướt dính vào người khiến cô áy phát run, và cô áy bị sót ngay sau đó.

Sau một loạt sự nỗ lực, cuối cùng họ đã được giải thoát khỏi chiếc dây thừng buộc chân tay. Hai người Đào Tử, Tô ng Lương Ngâm thoát ra một cách thuận lợi khỏi sào huyệt quỷ.

Sau khi nhanh chóng đưa Tô ng Lương Ngâm vào bệnh viện, Đào Tử cố gắng chống đỡ cơ thể mình, cô lấy ra từ trong túi một tờ giấy bị vò nhăn nhó, phía trên có ghi địa chỉ của Tân Quan. Trước khi báo cảnh sát, cô biết, buộc phải báo cho người đang mê muội tên hung thủ kia biết tất cả.

Ở chỗ của Tân Quan, Đào Tử được biết bệnh tình của Hứa Thiên Cát và cái chết của Tiểu Phi. Vào lúc cô nhắc điện thoại, chuẩn bị báo cho cảnh sát để kết thúc tất cả thì Tân Quan đã nắm lấy tay Đào Tử, nói với cô ấy rằng, cho Nguyệt Quang một cơ hội nữa, anh sẽ khuyên cô ta đi tự thú.

- Nhưng anh không làm được! Tôi đã cho anh thời gian cả một đêm, cô ta vẫn chưa phải chịu sự trừng trị của pháp luật!

Tiếng hét lớn của Đào Tử làm vỡ tan dòng suy nghĩ của Tân Quan. Anh nhìn Nguyệt Quang một cách đau khổ, rồi hỏi khẽ:

- Cô không phải là cô ấy, cô nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu? Nguyệt Quang ở đâu?

Trong phút chốc, Nguyệt Quang nghe được giọng nói đã bị tan vỡ, mà âm thanh đó đến từ chính trong lòng cô. Cô mở miệng và nở nụ cười đau khổ, cười đến mức trên khuôn mặt cô đã y nước mắt:

- Nguyệt Quang? Chỉ có thể là Nguyệt Quang thôi sao?

Câu nói này vừa được thốt lên, cô đã dùng sức đẩy hai người trước mặt ra và trốn khỏi cửa.

Trời đất rung chuyển! Tân Quan như vừa nhận được làn tra khảo đầu tiên của lòng mình. Người anh yêu từ trước tới nay không phải là Nguyệt Quang sao? Nhưng tại sao người đàn bà này hỏi một câu hỏi đơn giản như thế mà anh cũng không trả lời nổi?

Cơ thể Tân Quan lại bị một lực khác đẩy ra ngoài cửa. Tân Quan định thẫn lại, nghe thấy Đào Tử nói một cách nghiêm túc mà rõ ràng:

- Nếu anh còn muốn tìm lại Nguyệt Quang thực sự, muốn làm cho người đã chết là Tiểu Phi, người đang nằm trong bệnh viện là Tông Lương Ngâm và Hứa Thiên Cát một chút gì đó, anh hãy đi bắt tên hung thủ đó đi!

Lớp sương mù thứ bảy

Ba đêm

Nguyệt Quang chạy như bay, cô dùng cả cuộc sống của mình để chạy với buổi sáng được bao trùm trong sương mù. Đợi đã, không nên gọi cô là Nguyệt Quang nữa. Tên thật của mình là gì, cô cũng không nhớ ra. Ba năm nay, Nguyệt Quang là bí danh duy nhất của cô.

Cô là Nguyệt Quang, Nguyệt Quang chính là cô.

Những cái gọi là vết cấn trên da được tuột dần ra cùng với mồ hôi, nó giống như cởi bỏ bộ mặt mà cô luôn mang theo. Trò chơi đã kết thúc, cô đã thua một cách thảm bại, thua trong chính vòng tròn mà mình đã vẽ ra. Hóa ra, cho dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua được Nguyệt Quang thực thụ. Cô có chết cũng không thay thế nổi vị trí của Nguyệt Quang trong trái tim của Tần Quan.

Trong lúc chạy như bay, trước mắt cô đã hiện ra một khoảng đất công trường trống. Trong lòng cô thầm nghĩ: Cuối cùng cũng vẫn đến chỗ này!

Khoảng đất công trường này trước đây là một công viên có phong cảnh rất đẹp. Ba năm trước, chính tại nơi đây, cô ôm tâm trạng phẫn kích chờ đợi tác giả mà mình yêu thích nhất: Nguyệt Quang!

Nhưng Nguyệt Quang đã thất hẹn. Ngày hôm đó cô đã đợi cho đến khi công viên đóng cửa. Khi nhân viên bảo vệ đuổi cô ra khỏi công viên, cô cũng không thấy Nguyệt Quang xuất hiện.

Ngày hôm sau, trên phầ n tin tức thông báo một sự việc: một người con gái trẻ uố ng thuố c tự tử. Trong tâ m ảnh hiện trường mơ hồ , cô đã nhận ra trên tay người ché t có đeo một sợi dây, đó là sợi dây chính tay cô làm để tặng cho Nguyệt Quang!

Cô không thể tin vào tâ t cả. Má y lâ n chạy đê n chỗ cảnh sát để yêu câ u nhận dạng chiế c dây đeo đó. Cuố i cùng, cô đã nhìn thâ y chiế c dây đeo trên cổ tay cái xác. Tim cô trong phút chố c như đượ chia ra làm hai mảnh, người tự sát chính xác là Nguyệt Quang!

Chuyện này đã làm “Quán đêm” rồ i loạn cả lên. Nguyệt Quang thật của cô đã không xuấ t hiện nữa. Mỗi ngày đăng nhập vào trang web, cô đợi cô â y gửi bài mới, đợi cô â y nói chuyện cho vui nhưng dù đợi thê nào cũng không có kế t quả.

Nguyệt Quang nói, các cô đơn độc, thê giới này đã vút bỏ họ, do vậy cô chỉ có thể làm bạn với quý thầ n mà thôi. Nhưng bây giờ, ngay cả Nguyệt Quang mà cô yêu thích nhâ t cũng không chố ng đỡ nổi nữa, cô â y đã rời cô mà ra đi. Trong đầ u cô đột nhiên xuấ t hiện một suy nghĩ ghê người: Nguyệt Quang không ché t! Cô â y mãi số ng trong “Bàn chuyện quái dị trong trường học”! Mãi số ng trong thê giới hư ảo đó!

Không thể không thừa nhận, cô và Nguyệt Quang có quá nhiê u điểm tương đò ng, họ hiểu lẫn nhau. Cô đã dễ dàng đoán ra mật khẩu ID của Nguyệt Quang và trở thành một Nguyệt Quang mới!

Văn của Nguyệt Quang là do cô tiế p tục viế t. Cô đã tự tay giải tán “Quán đêm” và mở ra một khung trời mới. Nguyệt Quang đã bị cái thê giới lạnh lẽo này ép tới ché t. Trong nhật kí của cô ghi lại vô số những đắ ng cay đau khổ.

Cô đọc đại cương một câu chuyện mà Nguyệt Quang trước khi ché t đã viế t, bô i cảnh thời gian là ba năm sau khi ché t. Nhân vật

chính của câu chuyện chính là tất cả các tác giả của "Quán đêm"! Cô phải hoàn thành tâm nguyện của Nguyệt Quang, cô cố chấp cho rằng, linh hồn con người đâu là méo mó cả. Nếu trong lòng má y người đó thực sự có quỷ họ cũng nên xuống địa ngục!

Trò chơi đã bắt đầu. Không ngờ được rằng, chính cô, người thao túng cũng bị lún vào. Cô muốn đạt được tất cả những thứ của Nguyệt Quang: sự tài tình, phong thái, tính cách, tất cả, tất cả... Nhưng cô phát hiện ra, cô không thể đạt được tình yêu mà Nguyệt Quang có.

Cô mở to mắt để thở. Vào lúc ngẩng đầu lên, cô đã thấy một bóng người bay lướt qua trên khoảng đất thi công trống trải. Cô hơi có chút kinh ngạc, sau đó hít một hơi thật sâu, cô lại nhìn thấy!

Từ ba ngày hôm trước, lúc nào cô cũng nhìn thấy một bóng người chuyển động nhẹ nhàng đó. Trong gương, ngoài cửa sổ, trong bể nước... đâu đâu cũng có. Cô biết đó là ai, một người dẫn cô ra khỏi đêm tối, dẫn cô rời khỏi thế giới phức tạp này.

- Chị Nguyệt Quang!

Cô hét thật to lên bầu trời.

Ồ, nhớ ra rồi, vẫn còn một trình tự vẫn chưa chấp hành theo. Cô đã chuẩn bị từ lâu, cả người cô nằm trên khoảng đất thi công đầy sứt gổ, mắt cô nhắm nhắm. Đó là câu chuyện kinh dị đầu tiên cô viết. Cô đã đưa cho Nguyệt Quang xem qua, cô ấy nói là viết rất tốt. Điều này khiến cô đã đọc lại nó vô số lần và đã thuộc lòng từ lâu.

- Tên của câu chuyện đó là "Ba đêm".

Cô nói lầm bầm.

I

Tôi không nên quay lại.

Tôi biết anh ấy vẫn đang đợi mình.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi do không làm tốt quan hệ với bên tổ chức đảng nên sau nửa tháng rời khỏi trường tôi lại quay về. Câu chuyện, xảy ra vào chính ba ngày tôi quay về trường. Nói thực ra, là trong ba đêm tôi ở đó.

Đêm thứ nhất.

Hôm đó thành phố A đổ một trận mưa lớn. Khi xuống taxi, tôi lập tức bị bao bọc trong một không khí vừa ẩm ướt vừa lạnh.

Tàu hỏa chạy chậm giờ nên tôi về trường vào khoảng hơn mười giờ tối. Do phải xây thêm một tòa kí túc mới nên các con đường xung quanh tòa nhà dành cho sinh viên hầu như đều có bụi bay. Đúng vào hôm đó trời mưa nên mặt đất lầy lội.

Trường học quy định khu nhà ở mười giờ tắt đèn. Tòa nhà dành cho nữ sinh to lớn kia vào lúc này chỉ còn ánh đèn vàng mờ phía bên ngoài cửa tròn chiếu sáng. Tôi nhờ vào ánh đèn, cẩn thận nhảy qua các hố bùn lầy, đến trước cửa tròn của tòa nhà.

Lấy điện thoại ra, tôi gọi số của Tiểu Phượng.

Tiểu Phượng học dưới tôi một khóa, là người cùng quê với tôi. Khi tôi còn ở trường làm phụ san, cô ấy thường đến nộp bài nên cũng được coi là bạn thân thiết. Lần này quay lại trường, sau khi làm tốt quan hệ với tổ chức đảng là tôi đi luôn. Có lẽ vì không ở lại quá lâu

nên tôi gọi điện thoại cho cô ấy, nhờ cô giúp đỡ, sắp xếp cho tôi ngủ mà y đêm. Cô ấy đã vui vẻ nhận lời.

Tôi nói rằng buổi chiều sẽ đến nhưng không ngờ tàu hỏa chạy muộn giờ, cũng chẳng kịp thông báo với cô ấy, không biết cô ấy còn đợi tôi nữa không.

Điện thoại của Tiểu Phụng báo tín hiệu khá lâu mà không thấy nhấc máy.

Tôi đứng dưới ánh đèn chỗ cửa tròn. ánh đèn vàng mờ.

Cây thân leo bám vào tường của cửa tròn đang vươn dài sự sống của nó trong đêm. Dưới ánh sáng tối màu, chúng đang nhe nanh múa vuốt.

Tiếng chờ máy trong điện thoại di động vang ra mỗi lúc một khó nghe hơn. Hơi lạnh ẩm ướt trong không khí xung quanh như đang mọc một cánh tay dài và chúng chạm tay vào người tôi.

Đúng vào lúc này, đột nhiên tôi cảm thấy như có một đám khí lạnh xông thẳng vào sau lưng mình, giống như một cơn gió lạnh lùa thật mạnh, thổi vào từng lỗ chân lông trên da thịt. Nó mang đến một cái lạnh thấu xương. Tôi ý thức, quay người lại, nhưng chỉ là một khoảng không tối om, còn nơi công trường thì công khí tức xá thứ hai cho sinh viên nữ không xa lắm có một lớp đất đang đùn lên.

- Chị về rồi à...

Điện thoại di động đột nhiên vang lên một giọng nói. Như bị đóng băng lại, tôi hơi run, không hề thấy một sợi dây sức sống nào trên người.

Người tôi run lên:

- Cậu là ai?

Một lúc lâu sau, phía bên kia mới đáp lại:

- Chị à, em là Tiểu Phụng mà, cái gì mà cậu là ai chứ. Chị đừng có làm trò cười trong đêm tối nữa được không?

Giọng nói ở bên kia trở lại bình thường, đúng là Tiểu Phụng.

Ban này, có lẽ là do tôi quá căng thẳng nên đã nghe nhầm.

Đèn trong phòng văn thư kí túc xá nữ lúc này cũng sáng lên. Nó làm tan dần màu đen xung quanh.

Quay người lại một cách nghi ngờ, tôi đẩy cửa khu kí túc xá nữ. Nhưng, cái cảm giác về sự tồn tại của hơi lạnh càng trở nên rõ ràng hơn. Tôi thậm chí còn thấy có một hơi lạnh trượt nhanh qua cánh tay mình sau đó chui vào một góc nào đó trong kí túc.

Tôi đứng ở cửa tiền sảnh của tầng một. Tôi có cảm giác như khu kí túc nữ đã từng quen thuộc lúc này có một hơi lạnh không thể xóa bỏ được. Một góc tiền sảnh không quá mười mét vuông lại rộng như một khoảng không vô tận.

- Chị Nguyệt Quang.

Tiếng gọi của Tiểu Phụng đã kéo tôi ra khỏi cái cảm giác khác lạ đó. Cô ấy chạy lại, ôm lấy tôi:

- Chị đến là tốt rồi, chị làm em lo chết đi được.

Lời nói và cái ôm của cô ấy m áp vô cùng.

Phòng ngủ của Tiểu Phụng là phòng 105 tầng một, đây là căn phòng quay theo hướng mặt trời. Bên trong, ngoài cô ấy còn có ba người bạn cùng lớp, quan hệ của họ với tôi cũng được coi là thân

thiệt. Chết chớ đi diện với căn phòng là phòng giặt rửa và phía trong là nhà vệ sinh. Khi tôi đi theo Tiểu Phụng qua hành lang, nói ra thì rá t kì lạ, dường như tôi ngửi thấy một mùi rau kiệu chua cay, nhưng do mệt mỏi vì cả ngày đi đường nên tôi không có tâm trí nào để nghĩ tới những chuyện khác. Giờ tôi chỉ muốn có một chiếc giường.

Giờ tắt đèn đã qua từ lâu, trong phòng ngủ không còn điện, máy chị em đã mở điện thoại di động của mình đợi tôi. Nói chuyện với họ được vài câu thì tôi rút lui, nói rằng rá t mệt. Khi tôi đưa ra yêu cầu muốn ngủ, mọi người không có ý kiến gì khác.

Giường ngủ của Tiểu Phụng là chiếc giường phía dưới, góc trái của căn phòng. Chăn đệm đã được trải ra từ trước, cô ấy lấy một con vật bằng bông nhỏ để tôi làm gối, còn cẩn thận bảo tôi nằm bên cô ấy. Rá t nhanh, mọi người đã chìm vào trong giấc ngủ.

Ngoài cửa sổ, mặt trăng cong cong màu trắng nhạt, giống như con mực có cánh tay dài vô tận, nó xuyên qua khe hở của rèm cửa và đưa cái nhìn lạnh lẽo vào bên trong.

Không biết có phải do lạ giường hay không mà tôi chẳng ngủ được. Đêm hết mưa, vừa ẩm vừa lạnh. Tiếng thở của Tiểu Phụng vừa nhẹ nhàng lại vừa rõ ràng vang bên tai tôi. Tất cả, giống như lời nguyện của đêm đang giãy vò tôi, khiến tinh thần và tâm trí tôi như tỉnh mà không phải tỉnh.

Đột nhiên, giường hơi động đây.

Sự chấn động nhẹ ấy đã lập tức khiến tôi tỉnh giấc. Tiếp sau đó, từ từ tôi cảm nhận được Tiểu Giai đang động đây, xì xào, tiếng chăn bị xô dịch và tiếng mặc quần áo từ giường trên truyền xuống, sau đó, một chiếc chân màu trắng giờ xuống bên mép

giường trên. Sự nhẹ nhàng dường như không có trọng lượng, trong bóng tối nó trắng toát.

Sau đó, một chiếc chân khác cũng từ từ hạ xuống từ giường trên đó. Hai chiếc chân lấp hết cả tầm nhìn của tôi, khiến tôi có một ảo giác rằng đôi chân đó có thể là đến từ một nơi tôi không biết đến, mà chủ nhân của nó là một con quỷ bị chột treo, rời khỏi trần thế với những oán hận.

Răng của tôi va vào nhau.

Đôi chân treo trên giường trên ấy lại động đậy, một chiếc chân đang mò tìm, rồi trượt xuống, rất nhanh nó rơi xuống giường tôi, giống như đang giẫm vào cái đầu đang ẩn trong bóng tối của Tiểu Phụng. Không khí thật kì quái mà như bị siết chặt lại.

Vậy là, tôi nghe thấy tiếng răng của mình va vào nhau.

Chiếc giường lại động đậy một cái. Một chiếc bóng lao “vù” xuống đất.

Tuy trong lòng biết rằng cái bóng lao xuống đất ấy chính là Tiểu Giai ở giường trên nhưng không biết là do bị ảo giác và bóng đêm đánh lừa hay sao mà tôi luôn cảm giác trên người cô ấy có một mùi rất quái lạ. Cô ấy có mái tóc rậm, hơi dài, dưới ánh sáng yếu ớt được chiếu vào từ ngoài cửa sổ, trông cô ấy như đang trong trạng thái như răng múa vuốt.

Sau khi nhảy xuống giường dưới, đối mặt với giường của tôi và Tiểu Phụng, không biết cô ta nghĩ gì mà không động đậy gì. Một lúc sau, cô ta đột nhiên thò đầu về phía tôi, bóng đen của chiếc đầu tiến về phía tôi từng chút, từng chút một.

Tôi cảm thấy ngay cả việc thở giờ cũng đã trở thành một vấn đề lớn. Tôi lấy hết dũng khí để quát nhỏ lên một tiếng: “Này”, tuy đây chỉ là một tiếng quát nhỏ thôi nhưng trong đêm tối tĩnh mịch nó có tác dụng như tiếng sấm vậy.

Cô ta sợ quá. Lùi cả người lại phía sau, toàn bộ khuôn mặt nhăn nhó để lộ ra trong những tia sáng khiến tôi nhìn ra trên mặt cô ấy đầy những nỗi sợ hãi. Dùng tay đập vào ngực, cô ấy nói với ngữ khí hơi trách móc:

- Chị, chị làm em sợ muốn chết. Sao lúc ngủ còn vừa nghiến răng vừa mở to mắt thế kia.

Không ngờ tôi đã làm cô ta sợ. Tôi hơi dựng người dậy:

- Muộn thế này em còn đi đâu?

Tiểu Giai cười:

- Muộn thế này tất nhiên là dậy đi tiểu rồi. Chị à, có phải chị ngủ không quen không, chị căng thẳng à?

Không sai, tất nhiên là cô ấy đi tiểu rồi, tôi vội cười và nói:

- Có lẽ là vậy. Em cần chị đi cùng không?

- Không cần đâu, rất gần, một lúc là được mà. Chị mau ngủ đi.

Cô ấy lại cười, sau đó giống như một chú mèo tinh nhanh chuồn ra đằng cửa.

Cửa vừa mở rồi lại đóng. Bỗng dừng dường như tôi lại ngửi thấy mùi rau kiệu chua cay xông tới. Lần này nó còn mạnh hơn nhiều so với lần đầu xuất hiện. Tôi ngò i chờ người trên giường, nhưng bất an trong lòng không thể giải tỏa đi được.

Nhất định là có gì đó bí hiểm. Lần quay lại này trong lòng tôi
luôn cảm thấy lạ kì.

II

- Á...

Đột nhiên, tiếng một người con gái kêu lên vô cùng thê thảm truyền từ bên ngoài vào trong phòng. Âm thanh đó giống như tiếng kêu gào tuyệt vọng của con dã thú đang giãy giụa trước khi chết, nó mang theo một sức mạnh xuyên vào đến chói tai, làm chấn động cả khu kí túc nữ.

Các chị em phòng 105 đều bị tiếng thét kia làm tỉnh giấc. Tiểu Phụng bò dậy, ấn sáng điện thoại và hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Ai thế?

Hai người còn lại cũng mở đèn điện thoại di động, cùng một lúc trong phòng có ba tia sáng chiếu lên. Trực giác nói với tôi, có thể là Tiểu Giai đang đi vệ sinh đã xảy ra chuyện. Tôi nhảy xuống giường, chạy chân đất ra ngoài cửa, mở cửa ra, chạy qua lối hành lang hẹp rồi xông vào trong phòng giặt đồ rồi điện chếch với căn phòng.

Trong phòng giặt không có người. Tiếng nước chảy tí tách đã phá vỡ không khí lặng ngắt như tờ sau tiếng kêu thảm thiết đó. Tôi nhìn kĩ mới phát hiện ra dường như tất cả các vòi nước đều mở, nước bắn xuống gạch giống như một cơn mưa mang theo nỗi oán hận.

Do lo cho Tiểu Giai nên tôi không nghĩ nhiều. Tôi lấy hết dũng khí, dựa vào tường đi về phía ngách bên phải có thông với phòng vệ sinh.

Không biết có phải là do đèn được điều khiển bằng âm thanh hồng ngoại không mà tôi đã ho cả hai tiếng vẫn không thấy đèn sáng lên. Tôi chỉ còn cách đi tiếp vào bên trong, vừa đi vừa gọi lớn:

- Tiểu Giai, em có ở đây không?

Vừa đi được ba bước, chân tôi bị một vật gì đó ngăn lại. Không giữ nổi được thăng bằng, tôi ngã xuống.

Sau khi ngã, trước mắt tôi xuất hiện một khuôn mặt. Đó là khuôn mặt đầy kinh hãi của Tiểu Giai. Dưới ánh sáng tối mờ, khuôn mặt cứng đờ đó chỉ cách tôi gang tấc. Tôi gắng gượng ngò ở dậy và lay người cô ấy:

- Tiểu Giai, dậy mau.

Cô ấy đã không còn ý thức, không động dậy gì.

Lúc này tiếng nước chảy bên tai tôi đột nhiên dừng lại, bốn phía đều tĩnh lặng như tờ.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy một người con gái mặc đồ trắng đứng phía trước người tôi và Tiểu Giai.

Mái tóc dài của cô ta thả thẳng xuống, gợn như che lấp hơn nửa khuôn mặt. Phía trên bức tường sau lưng cô ta là cửa sổ đối diện với phòng vệ sinh. Ánh sáng màu trắng xanh ảm chiếu thẳng xuống mặt. Do ngược hướng ánh sáng nên tôi không nhìn rõ khuôn mặt cô ta.

Tôi và cô ta chỉ cách nhau qua Tiểu Giai đang ngất lịm trên đất. Cô ta đối mặt với tôi, gợn đến mức chỉ cách nhau có mấy tấc.

Dưới ánh trăng trắng xanh đang chiếu xuống, tôi không thể chạy trốn trước mắt cô ta được.

- Cô...

Tim tôi đập như bị gõ mạnh vào vậy.

Cô ta nhìn tôi chầm chầm vài giây rồi đột nhiên cử động. Tôi cảm giác như cô ta đang định xông thẳng về phía tôi. Tôi sợ quá bò dậy, chạy như bay ra khỏi phòng vệ sinh rồi lao đầu về phòng ngủ 105, sau đó nhanh tay khóa cửa lại.

Cho dù người con gái đó là ai thì tôi cũng có cảm giác cô ta hung dữ, không có thiện ý.

Lúc này phòng ngủ đã có điện. Cả tòa nhà sáng lên.

Ngoài cửa ngay lập tức vang lên âm thanh của một cơn bão táp, len qua phòng ngủ, sau đó biến mất ở phía cửa sổ hướng bắc cuối đường đi.

Tôi không đứng vững được nữa mà dựa vào tường. Tôi cảm giác như máu trong cơ thể mình đều chảy đi hết.

Ba cô gái chạy lại hỏi tôi đã nhìn thấy gì. Môi tôi run rẩy, răng tôi do run sợ va vào nhau liên tục. Một từ tôi cũng không nói ra được.

Vài phút sau, người quản lý phòng ngủ nữ đến. Bọn họ đã cứu Tiểu Giai đang hôn mê bất tỉnh trong phòng vệ sinh.

Đêm đó, mấy người con gái trong phòng đã đi cùng Tiểu Giai đến trạm xá của trường.

Tiểu Giai tỉnh lại rất nhanh. Cô ấy dường như đã vô cùng sợ hãi. Dù cho phía cảnh vệ của trường có hỏi câu hỏi gì, cô ấy cũng đều cắn ngón tay, không nói một lời.

Tôi nhớ đến người con gái tóc dài mình gặp trong hành lang, trực giác đã cho tôi biết, Tiểu Giai nhất định đã bị người con gái đó làm cho sợ hãi.

Cảnh sát hỏi hơn nửa tiếng đồng hồ chẳng thu được kết quả gì nên đành rời đi. Họ an ủi vỗ về Tiểu Giai, nói với cô ấy rằng khi nào muốn trả lời câu hỏi của bọn họ thì có thể đi ghi cung bất cứ lúc nào.

Trong đêm tối như mực, máy đưa con gái chúng tôi ngồi vây quanh giường bệnh của Tiểu Giai, ai cũng đặt ra rất nhiều câu hỏi trong đầu nhưng không ai muốn nói ra.

- Cô ta nói, cô ta muốn mời mình ăn cơm.

Tiểu Giai đột nhiên nói ra một câu không có trọng tâm. ánh mắt cô đờ dại. Đầu tóc rối bù.

- Cô ta còn nói, tớ đã chiếm giường của người khác. Đây là bạn tốt nhất của cô ta và bất cứ nhất định phải chuyển đi chỗ khác.

Cô ấy lại nói.

Tiểu Phượng lắc lắc tay Tiểu Giai:

- Tiểu Giai, cậu đang nói gì thế, cậu đừng dọa chúng tớ được không?

- Cô ta, cô ta ở hành lang ấy.

- Cô ta là ai?

- Cô ta...

Tiểu Giai muốn nói nhưng lại thôi. Đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước giống hệt như bị mù đột nhiên chuyển động. “Roạt”

một cái cô ấy chuyển hướng ánh mắt về phía tôi. Sau đó cô ấy từ từ chui người vào trong chiếc chăn bông trắng như tuyết, cho đến khi cả mặt cô ta trùm vào đó, chỉ còn lại một vài cọng tóc rải rác trên giường.

Cái ánh mắt cô ấy nhìn tôi lúc đó giống như một chiếc đinh cắm sâu vào tim tôi.

Ngày thứ hai, qua những phân tích của cảnh vệ thì do tòa kí túc thứ hai dành cho sinh viên nữ đang xây dở nên nhân viên rất phức tạp. Nhân định có phần tử không tốt đã vào phòng ngủ của nữ giới ban đêm định giờ trò. Tiểu Giai khi đi vệ sinh nhìn thấy, và người con gái đã bị sự việc xảy ra đột ngột này dọa cho đến mức tinh thần đầu óc không được minh mẫn nữa. Theo họ những người này là công nhân thi công của tòa nhà. Hấn gây án không thành công nên trong lúc hoảng loạn nhân định sẽ để lại nhiều vết tích và đầu mối. Tìm ra chắc chắn không phải là vấn đề lớn.

Bởi câu chuyện xảy ra quá đột ngột nên tôi cùng mấy sinh viên nữ của phòng 105 đều phải khai tường trình, kể lại cho nhiều người khác nhau về đầu đuôi câu chuyện, rồi còn an ủi Tiểu Giai. Do vậy, mãi tới lúc hoàng hôn chúng tôi mới quay về phòng ngủ.

Đêm thứ hai.

Tôi đã gặp Thụ bên ngoài cửa tròn phòng ngủ nữ.

Thụ là bạn học cùng lớp với tôi, anh và tôi được kết nạp đảng vào năm cuối cùng. Anh ấy ở phòng kí túc nam, nghe nói bên kí túc nữ xảy ra chuyện, trong khi tôi lại không xuất hiện ở chi bộ đảng nên đã rất lo lắng và chạy tới đây xem tôi ra sao. Khi biết tôi chỉ hơi sợ hãi, anh ấy đã an ủi tôi, còn nói với tôi rằng, chuyện quan hệ với tổ chức anh ấy có thể chạy giúp tôi, tôi chỉ cần yên tâm đợi ở đây là được.

Nhìn theo bóng Thụ đang đi xa dần, bước vào trong ánh sáng còn lại của buổi hoàng hôn, trong lòng tôi dâng lên niềm xúc động. Bốn năm nay, đặc biệt là năm cuối cùng, giữa tôi và anh ấy luôn có những lúc mà những rung động tình cảm nửa có nửa không. Nhưng, cho đến tận sau cùng anh ấy vẫn không nói với tôi. Mãi cho đến khi tôi tắt nghiệp và gõ lên tàu hỏa, cái giây phút mà anh đưa cánh tay lên vỗ tôi thì tôi mới phát hiện ra, chúng tôi đã đi quá xa rồi.

Quay về phòng 105, tôi phát hiện ra ba cô gái đã nằm trên giường, không một tiếng nói. Tiểu Phụng nghĩ một lúc rồi nhảy xuống giường kiểm tra lại khóa cửa, khi chắc chắn là không có vấn đề gì mới quay lại giường ngủ. Do có buổi tối hôm trước nên mọi người đều cảm thấy mệt mỏi, hơn nữa đều sợ hãi cái buổi tối mỗi lúc một tiến đến gần này.

Đêm dần dần buông xuống, đi đến bên cửa sổ tôi chồm vào mép cửa và nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy cửa tròn ở mép bên phải, bên trong bên ngoài đều có rất nhiều người đang đi lại. Tôi nhớ đến lúc vừa mới xong, ở đó còn có một người con trai đang đứng, người con trai đó tên là Thụ. Anh ấy rất giống một cái cây, trẻ khỏe, chắc chắn và rất cao lớn.

Ánh mắt nhìn mơ hồ về bốn phía. Đột nhiên tôi phát hiện ra trước mặt lại mờ mờ ảo ảo xuất hiện hình dáng một tòa nhà. Tuy tòa nhà đó rất xa lại không thật nhưng đối diện với cửa sổ phòng ngủ của chúng tôi nó lại phát ra ánh sáng màu sáng trắng như tuyết và chói mắt. Trong bóng sáng, một người con gái tóc đen mặc đồ trắng đứng ngược sáng, nhìn tôi từ phía đằng xa.

Thế là thế nào? Phía đó chẳng phải là một lớp đất nền nông sao? Tôi gạt sức dụi mắt, sau đó nhìn về phía đối diện. Tôi lại phát hiện ra nơi đó bị một đám sương dày đặc phủ lấy, không thể

nhìn rõ mọi thứ, đương nhiên đó cũng không phải là hoang tưởng nữa rồi.

- Chị, hôm nay chị ngủ giường Tiểu Giai nhé.

Tiếng Tiểu Phụng đột nhiên vang lên.

- Ừ, được.

Tôi quay người lại, nhìn lên chiếc giường tầng trên của Tiểu Giai, đột nhiên tim tôi căng lên không nguyên cớ.

- Tôi qua ngủ không ngon, hôm nay lại phải mệt mỏi cả ngày, mọi người ngủ đi thôi.

Tiểu Mai ở giường bên cạnh khẽ nói, cô ôm chặt con gà u bông vào trong lòng.

- Ừ.

Tôi đáp lại, vì lúc này chỉ còn một mình tôi đứng trên đất.

Kéo rèm cửa vào, cả căn phòng 105 ngay lập tức chìm vào trong bóng tối.

III

Tôi mò mẫm để lên giường. Khi chân bước lên bậc thang bên giường, đột nhiên tôi cảm thấy tất cả đều rất quen thuộc. Dường như chiếc giường này thuộc về tôi. Thời gian bốn năm ở đại học tôi đã từng lên lên xuống xuống biết bao nhiêu lần.

Không sai, chiếc giường mà tôi đã từng nằm trên ấy chính là ở vị trí này. Sau đó tôi nhớ lại, trong cái tòa nhà ban đầu đó, chỗ ở của tôi cũng là căn phòng này.

Nhưng tòa nhà kí túc do một nguyên nhân kì lạ là phía trường không chấp nhận nên nó đã bị đổ xuống.

Trên đồng cỏ nát bây giờ đang phá đất để xây một khu nhà kí túc khác.

Tôi hôm qua, cái cơn lạnh tấn công vào tôi đó, đến từ chính hướng ấy...

Trong bóng tối, tôi bắt đầu cảm thấy bất an.

Ngoài cửa sổ có ánh trăng lạnh lẽo, xuyên qua tấm rèm cửa hình cây trúc, chiếu xuống người tôi thì đã chỗ mờ chỗ nhạt tạo cảm giác mơ hồ.

Tôi từ từ nằm ngửa người, kéo chăn lại và trùm kín người. Trong lòng tự nhủ, ngủ đi, chỉ có ngủ mới đánh bại được bóng đêm.

Cuối cùng tôi cũng đã vào được giấc ngủ. Mãi đến lúc quá nửa đêm, một tiếng động nhẹ đáng chết đã đánh thức tôi dậy. Sau đó tôi nghe thấy tiếng ken két trái khoá vang lên. Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cửa cánh mở cánh đóng, bóng một người con gái lướt qua. Đầu

óc còn đang mê muội của tôi thoáng chốc đã tỉnh táo hẳn. Bởi ban này nhìn không được rõ nên bây giờ không phân biệt được người con gái đó đi vào trong phòng hay đi từ trong phòng ra. Chợt người nhìn sang giường bên, trên giường vẫn có hai người đang nằm, cúi đầu xuống giường dưới, dưới ánh sáng mờ tối, tôi thấy giường của Tiểu Phụng đang lộn xộn, người đã không thấy đâu.

Tôi nghĩ chắc là cô ấy đã dậy đi vệ sinh. Cái con bé này, sao lại không gọi mình đi cùng? Chuyện xảy ra tối hôm qua chẳng phải để lại trong lòng nó nỗi sợ hãi kinh khủng sao? Vừa mới đây, chẳng phải nó còn lên lên xuống xuống để khóa cửa sao?

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, kim giây vừa mới chạy đúng vào chỗ kim giờ. Hai giờ sáng.

Nghĩ một lúc, cuối cùng tôi cũng xuống giường, quyết định đi vào phòng giặt cùng cô ấy. Lúc này, cửa sổ phòng ngủ bỗng lóe lên một luồng sáng. Nó chiếu vào khiến cho phòng ngủ có một màu trắng toát. Bàn ghế, giường đệm còn cả người đứng ở chính giữa là tôi cũng đều không thoát khỏi ánh sáng ấy.

Phía trước mặt rõ ràng là công trường mới bắt đầu thi công, do hai ngày nay trời mưa nên ngừng làm. Vậy đèn điện từ đâu tới?

Tôi không tìm được và chạy đến, nhẹ nhàng kéo một góc rèm cửa sổ ra, sau đó nhìn về phía trước mặt.

Lập tức, cảnh tượng trước mắt khiến tôi sửng sốt. Tôi nhìn thấy dưới ánh trăng sáng trong như nước, trong ánh sáng của những ngôi sao chiếu xuống, phía trước mặt một khu nhà kị túc đồ sộ hiện ra. Chiếu cửa sổ đối diện với phòng ngủ của chúng tôi được thả p đèn sáng. Ánh sáng đó giống như được lấy năng lượng từ nơi có điện cao áp đến hàng vạn vôn, nó chiếu đến một ánh sáng chói lóa đến kinh hãi.

Một người con gái mặc đồ trắng tóc dài đứng trong ánh sáng chói lọi như tuyết trắng. Tuy cách tôi rất xa song tôi còn có thể nhìn thấy rất rõ kiểu tóc, mắt mũi miệng, trang phục thậm chí cả cái nốt ruồi đen giữa hai đường lông mày của cô ta. Đó là cái nốt ruồi ẩn Độ.

Còn nhớ bên bể rửa tay của nhà ăn, tôi đã từng hỏi cô ấy:

- Cái nốt ruồi giữa đôi lông mày của bạn là chấm thêm vào à?

Cô ấy đã cười, tiếng cười như tiếng chuông:

- Tại sao lại là vẽ được, sinh ra đã có đấy.

Cô ấy nhìn hộp cơm của tôi:

- Ấy, cậu cũng ăn đồ chua cay à. Thế thì chúng ta là bạn ăn rồi. Mình tên là Vân Hiểu, có nghĩa là mây vào sáng sớm ấy.

Không sai, cô ấy chính là Vân Hiểu. Cô ấy đứng bên trong khu nhà đồ i diện, ở chỗ đồ i diện với phòng tôi, mắt nhìn xa xăm, nét mặt thần thờ, chỉ nhìn chằm chằm vào tôi, dường như có trăm ngàn lời muốn nói.

Đừng, đừng. Tôi sợ tới mức máu trong người dường như đã ngưng đọng lại, đầu đau như bị người ta khoan sâu vào tận tim. Tôi đột nhiên nhớ ra, đúng thật, ở khoảng đất trống đó đúng là đã từng có một tòa nhà. Bốn năm trước, tôi và ba người bạn gái đã từng đi vào căn phòng mà lúc này đang có đèn sáng chói đó.

Trong khi tôi đang ngủ tại chính chiếc giường tầng trên của Vân Hiểu.

Mười ngón tay tôi cố hết sức bám vào mép cửa sổ. Trong lòng chát chúa nổi buồn mà không ai giúp đỡ, tôi khẽ hét lên:

- Đứng, đừng tìm tôi nữa, tha cho tôi đi, Vân Hiếu.

Cánh cửa phòng ngủ sau lưng tôi đột nhiên bị vặn “két” lên một tiếng. Âm thanh đó với một người mà cơ tim sắp đứt như tôi cũng không thua kém gì âm thanh từ dưới địa ngục.

Tòa nhà đổ ị diện trước mặt biển ớn mất theo âm thanh ấy. Chỉ còn lại sương mù và trăng, sao ở trên trời cao.

Tôi bàng hoàng quay người lại, hai tay lại bám vào mép cửa sổ, tôi bám chặt, đang cố tích lũy sức mạnh.

Phòng ngủ lúc này mở ra, ánh đèn của hành lang hắt vào trong phòng, để lại trên mặt đất một bóng sáng hình thang hơi méo mó, trong bóng sáng đó có một cô gái đang đứng.

Do ngược sáng nên tôi không nhìn ra được quần áo và khuôn mặt của cô ta. Nhưng tôi biết chắc chắn cô ta không phải là Tiểu Phụng, vì cô ta có một mái tóc dài để xõa. Người con gái này hai tay cầm hai chiếc đĩa, từng bước từng bước một bước lại gần, từng bước từng bước tiếp cận tôi.

Một mùi chua cay xông thẳng vào mũi tôi.

Tôi đã dự cảm được cái gì đó nhưng vào lúc này, đầu tôi đau như muốn nứt ra, không thể phân biệt được mọi thứ trước mắt mình rồi cuộc là thật hay là mơ.

Người con gái đặt đĩa lên trên một chiếc bàn nhỏ, sau đó đi về phía bên cửa, bật đèn “tách” một cái.

Mái tóc dài của cô ta xõa xuống, cô ta quay đầu lại nhìn tôi, trên khuôn mặt đẹp đến mức hoàn mỹ toát ra một phong thái đến lạnh người. Nó ốt ruồi ỉ nằ m giữa lông mày dường như thằ n kì đến mức

biết nói: “Nguyệt Quang, mình đói rồi, cậu cũng đói rồi phải không, cùng ăn một chút đi”.

Vân Hiểu, cô ta chính là Vân Hiểu.

Tôi không thể không chế được mình nữa, ngã lên chiếc bị lò sưởi hơi trước cửa sổ. Thân trí tôi lúc thì rõ ràng, lúc thì mơ hồ. Cô ấy nhìn thấy tôi không động đậy gì bèn nở một nụ cười lạnh nhạt nơi khóe miệng. Kéo một chiếc ghế gỗ xuống, cô ấy bắt đầu ăn.

Mùi của món thịt chua cay trùm lên khắp căn phòng kín mít.

Người con gái nằm một bên xoay người, cô ta thu người vào trong phía bóng tối của giường.

Vân Hiểu lập tức ngược mắt lên nhìn cô ta, cô đặt đĩa “cách” một cái:

- Làm sao, khó chịu à? Tôi thế đấy, muốn làm gì thì làm, không ai được quan tâm tới tôi. Tôi biết, các cậu đang ghen tị với tôi bởi tôi luôn đạt được cái mình muốn trước các cậu một bước.

Cô ấy nói xong lại tiếp tục cầm đĩa lên ăn. Đương nhiên, chẳng ai nói gì với cô ấy. Cô ấy ăn một lúc rồi đột nhiên nhìn tôi, phàn dưới mặt từ từ áp xuống dưới, con ngươi lại không động đậy. Mắt tôi nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang ngược lên trên của cô, cái khuôn mặt đang từ rất xinh xắn chuyển sang quái dị tới mức khiến người ta ngạt thở.

- Cậu không ăn thật sao? - Cô ấy nhẹ nhàng hỏi tôi.

Tôi vừa cố gắng thở, vừa nuốt nước bọt, sau đó lắc đầu nguây nguậy.

- Nhưng rõ ràng cậu thích ăn mà. Nếu không phải vậy thì tại sao chúng ta lại trở thành bạn ăn? Trở thành bạn tốt nhất của nhau được? Cậu biết không? Đây là món mình tự làm đây, hôm nay vừa sáng ra mình đã chạy đi mua bình ga, mệt chết người. Mình làm món ăn vất vả thế tại sao cậu không ăn? Chẳng phải cậu rất muốn cùng mình chia sẻ các món ăn sao?

Nói rồi, cô ấy đứng dậy và đi về phía tôi, bước chân gập gáp.

Cô ấy đứng trước tôi, thân người cứng nhắc dong dỏng của cô trông giống như một bức điêu khắc bằng đá được dựng ở đó. Cô ấy đưa mắt nhìn xuống, do góc độ nhìn, con ngươi chỉ thừa ra một vệt mờ mờ.

Gấp món thịt chua cay, cô ấy từ từ đưa đến bên miệng tôi:

- Ăn đi.

Tôi chỉ có thể mở miệng để tiếp nhận miếng thịt, sau đó ngẩng đầu nhìn nụ cười quái dị được nở ra nơi khóe miệng cô ta.

- Nguyệt Quang, chỉ có cậu là tốt với tớ. Tớ này bọn mình ngủ chung nhé. Ngủ cho đến chết thì thôi.

Tôi đi đến bên bàn, mồm lẩm bẩm:

- Không, đừng thế mà.

Không biết tôi lấy đâu ra sức mà đứng được người dậy. Tôi bám lấy cái thang giường, tay chân mềm nhũn và không ngừng run rẩy nhưng tôi vẫn trèo được lên tới giường của mình.

Vân Hiếu không để ý tới tôi, cô ta ngồi trên ghế và tiếp tục ăn cơm. Phía sau lưng cô ta dưới ánh điện trắng xanh trông thật trơn trượt. Tôi không dám nhìn nữa mà trùm chăn lên từ đầu tới chân.

Mồ hôi lạnh toát ra rất nhiều, nhất định là trong mơ, không sai, tôi đang nằm mơ. Cái đêm của ba năm trước lại xuất hiện trước mắt tôi, Vân Hiểu, người đã chết được ba năm nay lại xuất hiện. Tất cả chỉ với một câu giải thích, tôi đang mơ ngủ.

Nhưng, mùi vị của miếng thịt chua cay vẫn chưa nuốt vào cổ họng vẫn còn kích thích thật mạnh lưỡi tôi. Tất cả sao lại thực đến thế, tôi vội vàng phun “phụt” một miếng thịt vào trong chăn, sau đó ép mình. Ngủ đi! Ngủ đi!

Một lúc lâu sau tôi vẫn không buồn ngủ, sau đó tôi nghe thấy tiếng Vân Hiểu tắt đèn, cô ấy đi lại chỗ tôi, đứng ở bên cạnh giường một lúc. Trong trực giác, tôi thấy đầu cô ta và cái đầu đang ở trong chăn của tôi không hề có khoảng cách.

- Nguyệt Quang, cậu ngủ chưa?

Cô ta đột nhiên hỏi.

Tôi làm gì có dũng khí trả lời cô ta. Cô ta lầm nhảm nói một mình:

- Hay là đợi một lúc.

Sau đó tôi cảm giác như cô ta đang ngồi ở giường dưới.

Tôi nắm chặt lấy một góc của chiếc chăn bông, trong lòng lạnh như băng. Tôi dường như nhớ lại được buổi tối hôm đó, cô ấy cũng ngồi im lặng trong bóng đêm và đợi mãi cho tới hai giờ sáng.

Tất cả đều giống như thời gian đang quay ngược lại, tôi đã quay trở lại ba năm trước. Ba năm trước, hai giờ sáng Vân Hiểu đã bật chiếc bếp ga mà cô ấy mang từ nhà tới, cả phòng ngủ biến thành một biển lửa. Trong bốn chị em chỉ có mỗi tôi còn sống sót. Tôi không biết tại sao ông trời lại sắp xếp như vậy, bởi vì tôi biết Vân Hiểu muốn tôi chết cùng cô ấy nhất.

Hay là tôi có thể ngăn cho tất cả không xảy ra? Không có đường lùi lại đâu, chắc chắn phải thử một lần. Thế là, tôi ngò ì dậy trên giường, sau khi chỉnh lại quần áo của mình, tôi nói:

- Vân Hiểu, mình vẫn chưa ngủ, chúng ta nói chuyện được không?

Trong phòng kín túc tôi om, không ai trả lời.

- Vân Hiểu?

Cô ta không trả lời.

- Vân Hiểu, mình xuống đây.

Tôi lấy hết dũng khí và leo xuống chiếc thang bên cạnh giường. Một bậc, lại một bậc... đột nhiên, chân trái của tôi bị một bàn tay nắm lấy. Cánh tay đó vừa lạnh lẽo lại vừa cứng chắc, nó bám vào chân tôi một cách đầy hận thù rồi kéo mạnh xuống. Tôi sợ tới mức tim đập chân run. Từ chỗ bị nắm lấy đã nổi lên một lớp da gà và chúng nhanh chóng lan ra toàn bộ cơ thể. Tôi nắm chặt tay vào giường, vội vàng nói:

- Vân Hiểu, thả mình ra, để mình nói chuyện với cậu. Mình chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi, mình muốn xin lỗi cậu, Vân Hiểu, Vân Hiểu, mình muốn xin lỗi cậu.

Một lúc sau, tiếng cậu xin của tôi đã biến thành tiếng khóc nghẹn ngào. Cánh tay đó không còn kéo tôi nữa, nó đột nhiên được thu về. Tôi run lập cập khi xuống giường, sau đó kéo một chiếc ghế lại và ngò ì xuống.

Bóng của Vân Hiểu trong bóng tôi của chiếc giường dưới lúc ẩn lúc hiện, không hề động đậy.

- Vân Hiểu, cậu tha lỗi cho mình nhé. Thực ra chính mình cũng không biết tại sao những ngày sau đó mình luôn nhìn thấy cậu, không biết là do cậu đến tìm mình hay là trong lòng mình có ma, do vậy mình luôn sinh ra ảo giác. Nhưng mình đã chịu đủ rồi, mình nên làm thế nào. Cậu nói cho mình biết, mình nên làm thế nào mới chuộc được tội?

Vân Hiểu không trả lời.

Trong khoảng thời gian đó, trong lòng tôi dâng lên một cảm giác tuyệt vọng. Thôi hết rồi, cả cuộc đời này không thoát được nữa rồi. Tôi hướng cái nhìn ai oán về phía cô ta trong bóng tối, không biết tiếp theo nên nói cái gì đây.

Đột nhiên trước mắt tôi rực lửa sáng. Chiếu bật lửa trong tay cô ta sáng lên. Trong ánh sáng, tôi nhìn thấy một tay Vân Hiểu cầm chiếu bật lửa, tay kia vịn van bình ga, cô ấy cười lớn với tôi:

- Chuộc tội? Có thể chứ. Cậu chết cùng mình là được rồi. Cùng nhau chết, cùng nhau chết.

Mặt cô ấy thò về phía tôi. Cái khuôn mặt vốn xinh đẹp trong phút chốc đã được thay đổi. Tóc đứt đoạn như bị đốt cháy, thịt trên mặt như bị cháy thành than, cô ấy giống như một cái cây đang bị đốt vậy, nhanh chóng bị hóa thành than, khô kiệt.

Cảnh tượng trước mắt vượt qua khỏi giới hạn tâm lý mà tôi có thể chịu đựng được, tôi không thể kìm chế được tiếng hét của mình, sau đó tôi nhảy lên và chạy ra ngoài cửa.

Tôi chạy chân đất thực mạng trong cái hành lang trống rỗng, nhịp thở nặng nề đã đè lên màng nhĩ, tôi dường như nghe thấy vô số tiếng kêu thét thanh, giống như mình không phải chạy trong hành lang mà là đang chạy trong địa ngục vậy.

Rất nhanh, một tiếng nổ vang trời vang lên phía sau tôi, dường như một trận động đất đang xảy ra vậy. Sau lần chấn động đó, tôi đứng chờ người ra, quay người lại, tôi chỉ còn nhìn thấy ánh lửa ngút trời bốc ra từ căn phòng ấy, bao nhiêu những ngọn lửa bắn ra từ sau cánh cửa đó.

Đó là do Vân Hiểu đột cháy bình ga.

Một nỗi đau như bị khoan vào tim trào dâng trong lòng tôi. Vân Hiểu lần này lại thả tôi ra, cô ấy muốn giày vò tôi tới chết sao? Tôi quỳ xuống trong hành lang trống trải, ôm lấy tim mình rồi bật ra tiếng gào bi thương.

IV

- Chị, chị gặp ác mộng à?

Tiểu Phụng cố gắng gọi, cuối cùng tôi đã tỉnh dậy sau giấc mộng. Mở to đôi mắt tôi thấy trời đã sáng. Tôi dụi mắt và nước mắt đã trút đầy bàn tay.

Tiểu Phụng bám vào đầu giường và nhìn tôi, cô ấy nói với vẻ hơi lo lắng:

- Chị, chị không sao chứ?

- Không sao, chị gặp ác mộng. Có thể do không ngủ quen ở giường trên ấy.

- Ừ, thế thì tối nay chị em mình ngủ với nhau nhé. Em ôm chị ngủ thì sẽ không gặp ác mộng nữa đâu.

Cô ấy nhìn tôi cười, đôi lông mày cong như hình trăng khuyết. Tôi cũng cười với cô ấy, một con người trong trắng như tờ giấy thật khiến người khác ngưỡng mộ.

- Chị à, com phần chị để trên bàn ấy, em đi học đây.

Tiểu Phụng ôm lấy sách vở và nhảy chân sáo rời khỏi, trông giống như một con hươu kiêu ngạo, khỏe mạnh trên thảo nguyên.

Tôi ngò i dậy trên giường, nhìn về phía cửa sổ đang nửa mở, nửa bên tôi đóng. Phía bên ngoài cửa sổ đang tồn tại một đống đổ nát. Nhớ lại nơi đó đã từng có một tòa nhà kí túc nữ, trong tòa kí túc nữ có một phòng 105, phòng 105 đã từng xảy ra một vụ nổ ga, những sinh viên nữ sống trong đó chỉ còn một người sống sót.

Địa ngục không thu nhận người đó. Người đó là tôi.

Một hồ i lâu tôi mới định thâ n lại, tôi thu dọn giường, gấ p chăn. Đột nhiên, ngón tay của tôi không động đậy được nữa.

Tim của tôi trong phút chồ c như bị rơi vào hầ m băng đá. Từ từ nhắ c bàn tay phải lên, tôi nhìn thấ y ngón tay mình đang kẹp một miế ng thịt. Có lẽ là đã được ngâm qua ớt, nó có màu đỏ tươi trông giồ ng như màu máu vậy.

Đây là cái gì? Tại sao lại có miế ng thịt này? Vậy, buổi tô i qua, không phải chỉ là một giấ c mơ? Lòng tôi vo lại một mô i, tôi gắ ng sức vút miế ng thịt đi. Không đâu, không đâu, có lẽ tá t cả chỉ là sự trùng hợp, giường của Tiểu Giai đã có miế ng thịt chua cay này từ trước rô i.

Đúng, nhắ t định là như vậy.

Buổi sáng hôm â y tôi không ăn thứ gì, ngủ cái gì cũng đề u là một mùi chua cay.

Sáng muộn, Thụ gọi điện thoại cho tôi nói quan hệ với tổ chức đảng đã làm xong hế t, sáng ngày mai đề n chi bộ đảng lầ y là được. Tôi thở ngay một hơi dài, cảm giác như viên gạch lớn trong lòng đã được rơi xuồ ng đầ t.

Trang giấ y đòi học sinh hãy giờ đi cho nhanh!

- Nguyệt Quang, hiện tại mình không có việc gì làm. Chiề u nay, chúng ta tìm một chỗ nào đi chơi đi.

Thụ đột nhiên nói.

Tôi nắ m chặt lầ y chiề c điện thoại di động của mình, trong giây lát tim tôi đập huỳnh huých. Đây là lầ n đầ u tiên Thụ hẹn tôi, trong

vòng bốn năm ngăm chờ đợi, lần đầu tiên anh ấy hẹn hò với tôi.

- Đi, đi đâu chơi?

Tôi cứ nmoi dưới, khẽ hỏi.

- Cậu nói xem?

Đầu đột nhiên bị một cơn đau khủng khiếp. Tôi ấn huyết thái dương và bảo:

- Chúng ta đi thăm Vân Hiểu đi.

Vừa nói hết lời tôi lập tức có cảm giác bị sấm đánh. Tôi đang nói gì? Tôi điên rồi sao?

Thụ nghe tôi nói vậy liền đáp lại:

- Được thôi, cậu có lòng thật đấy. Vậy chiều nay mình đến đón cậu.

Lời nói của anh ấy đầy sự ấm áp. Nhất định trong lòng anh ấy tôi là một người lương thiện và luôn nhớ về kỉ niệm cũ.

Tôi nhắm mắt thật chặt. Thụ, lần này là vì Thụ đấy.

- Được thôi. - Tôi bảo.

Buổi chiều tôi và Thụ đi đến nghĩa địa nơi đặt mộ của Vân Hiểu. Buổi chiều hôm đó, trời tối dần, khi chúng tôi đến nghĩa địa, mưa đã bắt đầu ập xuống.

Bầu trời xám xịt giống như một viên đá chì cực lớn, nén xuống đất liền một cách nặng nề, cả khu nghĩa địa đều chìm trong một bầu không khí bi ai. Tôi từng bước từng bước đi theo Thụ tiến đến gần chỗ của Vân Hiểu, tim tôi như có một viên đá nặng đè lên, nặng

nề` đê`n mức việc thờ cũng trở nên khó khăn. Nhưng, tôi thật sự rấ`t muố`n, rấ`t muố`n có thể nhấ`c viên đá đang đè nặng lên tim mình xuố`ng. Tôi hi vọng Thụ có thể giúp tôi làm được.

Mưa từng hạt rơi xuố`ng.

Thụ bật chiế`c ô trong suố`t lên sau đó đưa cánh tay ra, kéo tôi về` phía cậu á`y. Cậu á`y không bỏ tay ra.

Chúng tôi sánh vai đi đê`n trước bia mộ của Vân Hiểu.

Mưa mỗi lúc một lớn, xô`i mạnh vào bia mộ của Vân Hiểu. Khuôn mặt xinh đẹp của Vân Hiểu trên bức chân dung trong mưa giồ`ng như đang chảy nước mắ`t không ngừng. Tim tôi đột nhiên căng lên, cảm giác đôi mắ`t trong sáng như nước của Vân Hiểu đang nhìn chắ`m chắ`m vào tôi, thái độ vô cùng ghé`m.

Trước mộ Vân Hiểu đặt một bó bách hợp, có người nào đó đã đặt nó cách đây không lâu. Cánh hoa trắ`ng muố`t điểm chút vàng đang khoe ra sức số`ng tràn trề`. Thụ đưa ô vào tay tôi, sau đó cúi lưng xuố`ng và chỉnh lại bó hoa, đặt nó sát về` phía trước mộ của Vân Hiểu.

Tim tôi run lên.

- Thụ, bó hoa này, là do cậu tặng?

Thụ quay đầ`u nhìn tôi, khuôn mặt anh trong mưa mờ ảo hiện ra một ánh sáng thiêng liêng và trong sáng.

- Đúng vậy, là tớ tặng đầ`y.

Ngừng một lát, anh á`y lại quay đầ`u nhìn về` bức chân dung trên bia mộ:

- Nguyệt Quang, thực ra Vân Hiếu là người đã u tiên mình thích. Lúc đó vừa mới vào đại học, vừa nhìn thấy cô ấy mình đã thấy thích. Mình rất nhát gan, phải vài tháng sau mới dám tỏ tình với cô ấy. Nhưng cô ấy đã từ chối mình. Tuy nhiên, tuy cô ấy từ chối mình nhưng mình luôn có cảm giác cô ấy có gì không thật. Chẳng kịp đợi mình hỏi cho rõ ràng, phòng ngủ nữ đã xảy ra chuyện. Thế nên mình đoán rằng, không phải cô ấy không thích mình mà là cô ấy đã biết rằng cô ấy sẽ phải chết nên mới từ chối mình.

Nghe xong lời Thụ nói, đã u tôi lại bắt đã u đau lên, tại sao, tại sao lại như vậy? Nếu là như vậy, thì Thụ cũng là của cô ta rồi. Vậy thì Thụ đang ngày một tiến gần mình, mình cũng buộc phải đẩy anh ý ra xa thôi.

Nói xong những câu trên, Thụ đột nhiên quay người lại, nở rộng đôi lông mày và hướng nụ cười về phía tôi.

- Nguyệt Quang, cậu biết tại sao mình lại kể những lời giấu kín trong lòng mình cho cậu nghe không? Bởi vì mình đã nghĩ nhiều rồi, những thứ thuộc về tuổi trẻ và tình yêu của thời sinh viên, còn cả những giấc mơ còn chưa thành hình kia nữa, hãy để cho chúng lưu lại mãi mãi trong thời sinh viên đi. Mình biết mình nên trân trọng người ở trước mắt mình, Nguyệt Quang, mình không phải không có lòng mà chỉ là mình cần thời gian. Cuối cùng bây giờ mình đã có thể thẳng thắn thừa nhận, mình chuẩn bị xong rồi, hi vọng thời gian vẫn chưa muộn lắm, những thứ của mình vẫn chưa bị mất đi. Mình hi vọng cậu có thể trở thành người ở trước mắt mình mãi mãi.

Lời nói của anh ấy vô cùng cảm động. Một người con gái trong cả cuộc đời nếu có thể nghe thấy những lời nói này thì cho đến già cô ta vẫn cảm thấy mình là người hạnh phúc. Nhưng tự nhiên tôi lại không một chút gì cảm động đối với lời tỏ tình đã chờ đợi từ bấy lâu

nay, chỉ cảm thấy dường như mình đang bị rơi vào một hầm băng đá.

Chân dung trên bia mộ Vân Hiểu là một khuôn mặt ngay ngắn mà trầm lặng. Khi Thụ nói với tôi những lời đầy, tôi cảm nhận được rõ ràng khuôn mặt cô ấy đã thay đổi. Nó trở nên nghiêm nghị, hai con mắt đẹp đẽ của cô ấy càng để lộ ra ánh nhìn đầy căm hận không nói được thành lời.

- Không được, cậu đã để lỡ rồi - Tôi nói lắm bầm. Không liên quan gì đến Thụ, mình không muốn cướp Thụ của cậu, cậu đã để lỡ thật rồi.

Nhưng khuôn mặt của Vân Hiểu càng trở nên u ám hơn. Đôi mắt đầy oán hận của cô ấy giống như một con dao, muốn xẻo thịt trên người tôi.

Tôi không đứng vững được nữa, gót chân tôi mềm nhũn ra, cả người tôi ngã xuống. Chiếc ô trong suốt trên tay không biết bay đi về hướng nào. Thụ ôm lấy tôi, quỳ xuống lo lắng, anh ôm tôi vào lòng. Tôi mơ hồ mở mắt ra, vừa đúng có thể nhìn thấy chân dung của Vân Hiểu trên bia mộ qua vai anh ấy.

Mắt của Vân Hiểu như bị con người màu đen chọc cho to ra, giống như nó đang cố hết sức để nhảy ra khỏi bức ảnh. Sau đó, tôi nhìn thấy hai dòng máu chảy xuống từ trong con người đó, màu đỏ tươi, đầy những tia máu oán hận. Nó trôi đi theo nước mưa.

- Buổi tối mình sẽ tới tìm cậu.

Tôi như nghe thấy câu nói thẳm âm còn rõ ràng, vụn vặt hơn cả tiếng mưa. Cuối cùng không còn chỗ đứng nữa, tôi ngã t đi trong lòng Thụ.

V

Đêm thứ ba.

Thụ ở lại phòng ngủ 105 cùng tôi mãi cho tới khi chỉ còn vài phút trước khi tắt điện.

Đầu tôi đau liên tục, hơn nữa tinh thần lại sa sút, ngay cả những gì xảy ra chiều nay tôi cũng không nhớ. Ngồi trên giường của Tiểu Phụng, tôi cảm thấy tất cả đều rất khó chịu.

Không khí nóng nực. Không có gió. Bầu trời u tối đến mức khó hiểu.

May mà, đối với tôi, đêm nay là đêm cuối cùng ở lại trong kí túc xá nữ. Hi vọng rằng những buồn rầu khó hiểu đang vây lấy tôi chắc cũng sẽ kết thúc.

Đúng mười giờ, “tạch”, phòng ngủ đã bị cắt điện. Kí túc xá nữ chìm trong bóng đêm.

Tôi ngủ trên giường của Tiểu Phụng, cô dùng đôi tay mềm mại để ôm lấy tôi, tôi nghe thấy cô nói khẽ bên tai tôi: “Chị, ngủ ngon nhé”, mùi thơm của các thiếp nữ mới lớn vây quanh lấy tôi. Rất nhanh thần trí, tôi đã có chút mơ hồ.

Đêm thứ ba được Tiểu Phụng ôm lấy trong vòng tay này, tôi hi vọng sẽ là một đêm ngọt ngào không có những giấc mơ.

Đang mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ thì đột nhiên, cánh tay đặt trên phần eo của cô ấy nhẹ nhàng lay động tôi.

- Nguyệt Quang.

Tiếng nói thẳm nhỏ nhẹ bên tai vang lên sau đó. Tôi ngay lập tức tỉnh lại trong cơn buồn ngủ mơ màng. Bởi vì, Tiểu Phụng chưa bao giờ gọi tôi là Nguyệt Quang.

Chỉ có cô ta mới gọi tôi như vậy, cô ấy nói: Tôi là một đám mây trên trời, cậu là ánh sáng mặt trăng trong bầu trời đêm tối. Cô ta, là Vân Hiểu.

Tôi ngay lập tức mở to đôi mắt, cơ thể như rơi vào một căn phòng đóng băng với đầy chàm bầy. Cái cánh tay đặt lên eo tôi đã kẹp chặt vào cơ thể tôi.

Qua ánh đèn ngoài cửa tối mờ, tôi nhìn thấy Tiểu Phụng nằ nghiêng người bên cạnh tôi, phần thân phía trên quay về phía tôi, khuôn mặt trắng xanh dường như sắp kề sát vào mặt tôi. Hơi thở của cô ta rơi lạnh lẽo trên má tôi. Ánh đèn ít ỏi chiếu vào một nửa mặt của cô ta, trên một nửa khuôn mặt ấy, tôi đã nhìn thấy sự tê liệt trong ánh mắt và nét nhạo báng trên khóe miệng.

Tuy là khuôn mặt của Tiểu Phụng nhưng tôi chắc chắn cô ta là Vân Hiểu, một Vân Hiểu đã chết cách đây ba năm.

Tôi trong lúc này đang rơi vào trong vòng tay của con ma nữ. Vòng tay đó mạnh mẽ và khiến tôi tuyệt vọng.

Cô ta không hề động đậy. Nhịp thở của cô ta, một hơi, hai hơi...

Tôi biết, điều gì phải đến sẽ đến, hơn nữa đầu óc đã tỉnh táo lại trong phút chốc, thế là tôi nhớ ra trước ngôi mộ cô ta đã nhắc tôi rằng, tối nay cô ta sẽ tới.

Tôi tuyệt vọng mở to mắt, chớp mắt cũng chẳng dám chớp. Rất nhanh, một giọt nước mắt to nhỏ xuống từ trong mắt tôi. Tôi lấy

hết can đảm mở miệng ra để hai hàm răng mình được run lên một cách mạnh mẽ:

- Tha cho Tiểu Phụng, không liên quan gì tới cô ấy cả.

Trong phút chốc con mắt mà tôi nhìn thấy không nói gì, đột nhiên nó dần dần áp sát vào tôi, mãi cho tới khi đôi môi lạnh cóng của cô ta chạm vào tai tôi khiến toàn thân tôi run lên:

- Thế thì phải xem cậu đã. Nghe lời mình thì qua đêm nay mình sẽ không đến tìm cậu nữa.

Tuy không thể khẳng định được lời cô ta nói là thật hay giả nhưng trong lòng tôi có một cảm giác được thả lỏng nên bị sụp đổ. Thế là nước mắt tôi trào ra như suối. Nhưng tôi không dám phát ra một tiếng nào.

Môi cô ta làm lạnh tai tôi. Rồi đột nhiên nó phá ra vài tiếng cười khinh bỉ:

- Cậu thật đáng thương.

Đó là cách nói chỉ có ở Vân Hiểu, biến tất cả mọi thứ trở nên nhỏ bé. Chỉ có mình cô ta đứng trên tất cả.

Cuối cùng cô ấy đã thả tôi ra và ngơ ngác nhẹ nhàng mặc quần áo. Mái tóc dài của cô ấy lay động trước mắt tôi giống như những sợi mì đang rơi xuống. Mặt cô ấy đột nhiên quay về phía tôi khiến tôi nhìn thấy giữa hai hàng lông mày của Tiểu Phụng đột nhiên xuất hiện một cái nốt ruồi ấn Độ, nó như múa võ dương oai để nói rằng: Mình là Vân Hiểu.

- Tại sao bạn không mặc quần áo?

Tôi cắn chặt răng, nghĩ thầm. Hay là tùy cô ta đi, có thể cô ta sẽ mở lòng tốt để tất cả được kết thúc trong đêm nay. Thế là tôi mặc quần áo vào, đi theo người con gái lúc nào cũng có thể bay lên đó. Tôi run rẩy đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó đi về cửa sổ phía bắc ở tận cùng của tòa nhà. Vân Hiểu mở toang cánh cửa, song sắt của cửa có một cái lỗ rất to, cô ta có thể trèo qua một cách dễ dàng.

Đứng ở ngoài cửa sổ nơi không có trăng cũng chẳng có sao, trong bãi cỏ dại mọc nơi chân tường, cô ta đứng đó và vẫy tay về phía tôi:

- Ra ngoài này đi. Hai hôm trước mình vừa tìm được đường cho cậu.

Tôi chỉ còn cách làm theo lời cô ta, run rẩy trèo ra khỏi cái lỗ ấy.

Đêm hôm đó trời nóng khác thường, tôi lao đảo đi theo sau Vân Hiểu. Tôi thở mạnh, một màu trắng phía trước khiến tôi chỉ có thể nhìn thấy theo cái bóng của cô ta, chỉ sợ không theo kịp. Lúc này, chỉ còn một sức mạnh duy nhất cổ vũ tôi, đó chính là câu nói ban nãy cô ta vừa nói.

Vân Hiểu dẫn tôi đến tòa giảng đường chính. Trong màn đêm đen tối, tòa nhà đó chỉ sáng có hai ba bóng đèn, đó là của những sinh viên vẫn còn ngồi lại để học.

Tôi đi theo mà không nói một câu nào, giống như một con rôi bị giật dây vậy. Tôi cố gắng đi theo cô ta để tìm cho được cọng rơm cứu mạng duy nhất trước khi sợi cơ tim còn chưa bị đứt hẳn. Hành lang và cầu thang có chút ánh sáng mờ ảo của đèn tường, thân hình Vân Hiểu bị chiếu đèn đó chiếu thành chiếc bóng lúc dài lúc ngắn, sau đó nó đè nặng lên người tôi.

Cuối cùng cô ta dừng lại trước cửa một căn phòng. Sau đó, cô ta từ từ quay người lại, hai con ngươi như hai viên đạn thủy tinh hướng

về phía tôi.

- Đến rồi.

Tôi ngẩng đầu lên, tầm biên của căn phòng đó ghi mấy chữ “Chi bộ đảng”.

- Tôi, tôi có thể làm gì được cho cô?

Tôi nuốt nước bọt, hỏi một cách sợ sệt.

Cô ta tiến lại gần tôi, bàn tay từ từ đưa vào trong túi, đột nhiên, tay cô ta vẫy lên, một ánh sáng trắng nhảm đúng về phía tôi, ánh sáng chói mắt làm tôi sợ đến hồn bay phách lạc.

Một con dao găm chỉ vào mũi tôi, hơi lạnh của mũi dao dường như thổi lên mặt tôi:

- Cậu phải trả thù cho mình, mình đã gọi cho hắn nói rằng tôi nay cậu hẹn hắn ta. Hắn ta lập tức đến ngay bây giờ.

Tôi nhìn Vân Hiểu một cách tuyệt vọng. Tuy cơ thể của Tiểu Phượng nhưng bàn tay cầm con dao trước mắt tôi hết như một ma nữ báo thù thì đích xác là Vân Hiểu mà tôi quen. Đó là người con gái đã chết ba năm trước, kiêu ngạo, tự phụ, khiến tất cả những người con gái khác ghen tị. Hơn nữa tôi còn biết người mà cô ta nói là ai.

Tôi không còn lựa chọn nào khác, đành cầm lấy con dao trong tay cô ta.

Cô ta nhìn chằm chằm vào tôi, đột nhiên cười lên một cách điên cuồng, trong tiếng cười, nước mắt của cô ta tràn ra:

- Tại sao cậu lại không nghe lời tôi sớm chứ?

Tôi dùng hai tay nắm chặt lấy con dao và nói lầm nhảm:

- Thực hiện xong lời hứa thì cô hãy thả Tiểu Phượng ra.

Cô ta nghe xong, tiếp tục cười điên cuồng:

- Tôi chưa bao giờ thấy một đứa khôn nạn như cô cũng biết lo cho bạn bè.

Sau đó cô ta quay người rời xa tôi thật nhanh, chạy trên hành lang, chốc lát đã mất hút.

Tôi đứng một mình đơn độc trước cửa phòng chi bộ đảng, trong tay cầm một con dao găm. Ban nãy con ma nữ đã muốn tôi lấy nó làm hung khí đi giết một người.

Người đó, là...

- Tôi ở đây.

Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai tôi. Tôi sợ tới mức nảy cả người lên.

- Nguyệt Quang, tôi ở đây.

Một cơn gió lạnh thổi từ sau tai tôi, giọng nói của Vân Hiểu.

Lông tơ trên khắp người tôi dựng đứng cả lên. Tôi biết Vân Hiểu đang đứng ở phía sau lưng tôi, cũng giống như chiếc bóng dưới ánh đèn vậy, kiểu tôi không phải là tôi tại.

- Hấn ta đến rồi, đang ở tầng dưới.

Quả nhiên, tôi nghe thấy tiếng va đập giữa giày da và hành lang, ngày một vang nặng nề hơn. Vân Hiểu không còn nói nữa, cô ta chỉ dùng hơi thở lạnh lẽo của mình thổi vào phía sau cổ tôi để nhắc nhở tôi rằng, tôi không có sự lựa chọn nào khác.

Tiếp bước chân mỗi lúc một gần, sau đó tôi nhìn thấy bóng một người cao lớn xuất hiện ở phía cuối hành lang.

Người đó là bí thư chi bộ đảng của khoa chúng tôi. Người mà Vân Hiểu muốn tôi giết chính là người mà xuất hiện trong hành lang tối om trong đêm tối chỉ vì cú điện thoại của một sinh viên nữ.

VI

Ba năm trước vào một đêm tối, sau khi học xong, tôi đã nhận được một cú điện thoại của Vân Hiểu, cô ấy yêu cầu tôi nửa tiếng nữa đến văn phòng khoa. Hôm đó do có việc nên tôi đã để lỡ, không để ý lắm đến cú điện thoại của cô ấy. Kết quả là cả đêm cô ấy không quay về.

Ngày hôm sau, cô ấy như mất hồn khi quay trở lại kí túc. Chẳng nói gì mà chỉ dùng ánh mắt đầy thù hận nhìn tôi.

Một tuần sau, cô ấy đã mang từ nhà lên một bình ga và đốt cả tòa nhà kí túc nữ. Tối hôm ấy cô đã dùng những lời lẽ cay độc nhất để chửi rủa tôi vì tối hôm đó nếu tôi có thể xuất hiện ở văn phòng khoa thì cô ta đã không bị tên bí thư khoa dùng những điều kiện như quan hệ tổ chức đảng, học bổng dành cho học sinh xuất sắc để ép buộc và cưỡng hiếp cô ấy.

Ngày hôm đó phòng ngủ nữ sinh đã có ba bông hoa bị lụi tàn. Cô là bông hoa mọc cao nhất, xinh đẹp nhất, dường như khi sinh ra đã phải chịu định mệnh sẽ bị tàn phá như vậy.

- Giết chết hắn! Giết chết hắn!

Vân Hiểu nói liên tục khi nhìn thấy người con trai đang bước lại gần.

Người đó tiến từng bước khiến tôi dường như có thể nhìn thấy mụn trứng cá trên khuôn mặt và sắc mặt đăc ý của hắn. Hắn ta đã bắt đầu nói như thể không chờ đợi được:

- Nguyệt Quang, chúng ta nên bàn qua việc này một chút. Thực ra trong khoa còn có học bổng được ở lại trường. Em liên tục là sinh viên có phẩm chất và học lực tốt, điều này, trước đây, có điều em vẫn chưa hiểu lắm...

Hắn ta dường như tiến gần tôi trong gang tấc. Trong ánh đèn âm đạm, mặt của hắn dữ tợn mà các thớ thịt kéo ngang ra.

Đó là một khuôn mặt khiến người ta buồn nôn.

Đột nhiên hắn ngừng lời lại, các bộ phận trên khuôn mặt đau tới mức co rúm, đôi mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào tôi, con ngươi dường như nhảy ra khỏi mắt. Sau đó cả cơ thể to lớn của hắn ta đổ “rầm” xuống đất.

Tôi từ từ nhấc tay của mình lên, nhìn thấy con dao găm đã biến sang màu đỏ máu. Dưới ánh sáng âm đạm, màu sắc đó mở rộng một cách vô hình về hai phía của bóng đêm.

Phía sau tai tôi đã không còn tồn tại gì nữa, tôi đứng sững người ra để nhìn chằm chằm vào con dao dính đầy máu tươi trong tay. Đầu tôi dường như đã ngừng hoạt động.

Sau đó, tôi ngã t ngay xuống đất.

Trong tay tôi vẫn cầm chắc con dao đó.

Trong giây phút trước khi ngã t xuống, cánh mũi tôi không ngửi thấy máu tanh của máu mà lại là mùi vị món thịt chua cay mà tôi vô cùng thích ăn, vây quanh lấy tôi.

Tôi dường như nghe thấy tiếng Vân Hiểu đang nói một cách rõ ràng dễ nghe:

- Ấy, cậu cũng ăn đồ chua cay à. Vậy chúng ta có thể làm bạn ăn với nhau được rồi. Mình là Vân Hiểu, nghĩa là đám mây vào sáng sớm.

Khi trời còn sớm, một buổi sáng đẹp trời, tôi và một thiếu nữ có chiếc nô-t ruồi à n Độ xinh đẹp mà kiều sa Vân Hiểu cùng đạp một chuyên xe của trường học, chúng tôi cùng nhau ngắm nhìn sân trường vào buổi sáng sớm, nhìn thấy cây cối xanh tươi hai bên lối đi được lát thẳng dẫn tới trường.

Ánh mặt trời hôm đó tươi sáng giống như niềm vui đầu tiên của một đời người.

Ngày hôm sau, những sinh viên đến tự học từ từ mờ đã nhìn thấy bí thư khoa và tôi nằm trong đống máu trước cửa phòng chi bộ đảng. Máu của bí thư đã chảy được một đêm, không biết dùng bao nhiêu nước mới có thể rửa sạch hết.

Bí thư đã chết do chảy quá nhiều máu. Tay tôi cầm hung khí. Đói mặt với tất cả những người chết và sống, tôi nói rất ít và sau đó đã bị giữ lại tại đồn công an. Tôi quyết định mãi mãi giữ im lặng về chuyện này. Tôi sẽ chịu tất cả mọi sự trừng phạt của pháp luật ở mọi mức độ khác nhau.

Trong những ngày im lặng, tôi luôn suy nghĩ. Có lẽ ba đêm đó cùng với những giấc mơ mà tôi cho rằng Vân Hiểu sau khi chết đã làm phiền tôi chỉ làm lòng tôi không thấy yên ổn. Tôi chưa bao giờ tha thứ cho lỗi lầm đã khiến Vân Hiểu gặp phải khổ đau mà mình đã mắc phải. Hơn nữa, cái đêm mà Vân Hiểu tự sát cũng là một mảnh kí ức mà tôi không thể xóa bỏ. Do vậy tâm trí tôi rơi vào trạng thái mơ hồ hoặc hoang tưởng. Sự tồn tại của Vân Hiểu cũng chỉ là trong kí ức và nỗi đau trong tâm hồn.

Tuy hiện tại đang bị giam nhưng tôi cảm thấy mình rốt cuộc cũng đã thoát ra khỏi ra khỏi trạm kiểm soát không thể nào vượt qua. Do đó trong những ngày bị giam giữ ở đồn công an, tôi cảm thấy thoải mái như chưa bao giờ được thoải mái thế.

Sau này tôi nghe luật sư của mình nói, một số sinh viên nữ trong trường từng bị người bí thư đó ức hiếp đồng ý ra tòa làm chứng cho tôi, chứng minh rằng bí thư là một tay vô đạo đức. Như vậy mức án của tôi cũng sẽ được giảm, tôi có thể sẽ không phải bị giam giữ nhiều năm. Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười với ông.

Đã có lúc xiên xích trong tâm hồn là nặng nhứt nhưng tôi cũng đã có cơ hội vứt nó đi.

Một hôm, Thụ đến tìm tôi.

Qua cánh cửa giám sát dày, anh ấy nở một nụ cười ấm áp và nhìn tôi.

- Nguyệt Quang, chuyện của cậu mình đã biết cả. Mình không hề muốn rút lại những lời mình đã nói. Dù cậu có bị giam giữ bao lâu mình vẫn nhứt định đợi cậu.

Nói xong anh ấy đưa tay nhẹ nhàng đặt lên cửa sổ giám sát. Năm ngón tay thon thon mà chắc nịch, lòng bàn tay quay vào phía tôi giống như đang mở ra một cánh cửa sổ tươi sáng.

Mắt tôi đã ướt, tôi từ từ đưa bàn tay của mình lên. Nhưng vào đúng lúc này, một người con gái cũng đến thăm nom đi qua, cô ta dừng lại, quay đầu nhìn tôi từ phía sau lưng Thụ.

Tôi cảm thấy máu trong cơ thể mình đều sắp ngưng đọng lại.

Ánh mắt của người con gái đó kiêu ngạo mà đầy sự châm chọc, một khí chất luôn đứng trên người khác từ khi sinh ra. Tôi nhìn

thấy một chiếc nốt ruồi àn Độ giữa hai hàng lông mày của cô.

Vân Hiểu!

Hòn lìa khỏi xác, cánh tay đang đưa ra của tôi cứng đờ lại giữa không gian, không thể cử động được.

Kể xong câu chuyện “Ba đêm”, cô đứng dậy, ánh mắt sáng ngời. Từ nơi xa, một bóng người mỗi lúc một gần, cô đã nhìn rõ rồi, đó chính là Nguyệt Quang! Cô ày đề n gọi lại những gì trước đây của cô ày sao?

Cô lê bước, phát hiện ra dưới chân mình có một thùng xăng, một ý nghĩ hiện ra trong đầu, cô lập tức hiểu ra mình phải làm gì.

Đồ chấ t dịch bắ t lửa này thành một vòng tròn nhỏ, cô lấ y ra bao diêm mình mang theo. Đây là sở thích của cô bởi vì cô sợ ánh lửa lớn nhưng lại thích những đố m lửa nhỏ như thế này.

- Nguyệt Quang!

Những ngón tay mảnh dẻ của cô vừa lấ y ra bao diêm thì đã nghe thấy tiếng hét gọi từ nơi xa. Cô nhìn thấy Tân Quan và Đào Tử từ xa chạy lại, đợi hai người đứng trước mặt mình, cô mới khẽ nói:

- Các bạn nhận nhậ m người rồi, mình không phải là Nguyệt Quang. Cô ày đã chề t cách đây ba năm, cô ày đã uố ng thuố c tự vẫn.

Câu nói này như một lưỡi rìu sắ c chém vụn cả thể xác lẫn tinh thần Tân Quan. Tuy anh đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi chính tai anh được nghe thấy thì anh cảm thấy khó có thể tiế p nhận được.

- Đừng mê muội mãi thế , hãy đi đầ u thú cùng chúng tôi.

Đào Tử đưa tay về phía cô.

Cô kiêu ngạo nhìn cô ấy, nói một cách khinh thường:

- Tại sao cô cho rằng những việc tôi làm là sai? Xã hội này bản thủ như thế, văn của các người làm thế nào mà viết ra được. Tại sao con người lại mồm nói một đằng trong lòng lại nghĩ một nẻo vậy. Tại sao lại cứ ở đây mà không chịu ra đi?

Đào Tử đã hiểu. Người con gái trước mắt cô tôn sùng nhất ở Nguyệt Quang chính là ở cái chết. Họ phải dùng chính bản thân mình để chứng minh cuộc sống này không có thuốc chữa, chỉ có ở trong truyện, trong tưởng tượng, trong thiên đường hoặc trong địa ngục mới có hạnh phúc thực sự.

- Cô đã nghĩ như vậy tại sao không phải là người đầu tiên ra đi? Cô cũng là người không dám chết, cô dựa vào cái gì để cướp lấy quyền lợi của người khác?

Đào Tử không còn nhẫn nại khi tranh luận với cô ta. Cô bước lên phía trước, định kéo cô ta rời khỏi đó. Không ngờ rằng, vừa mới đưa tay ra thì đã bị Tần Quan ngăn lại.

- Coi như anh cầu xin em, hãy tha cho cô ấy đi!

Đào Tử như không còn tin vào tai mình nữa, cô nhìn vào Tần Quan khi anh đang nắm chặt lấy tay mình một cách nghi ngờ.

- Anh đang nói gì? Anh biết rõ rằng, cô ta không phải là Nguyệt Quang...

- Anh biết, anh biết!

Tần Quan bỗng nhiên hét lớn.

- Nhưng em buộc phải giúp cô ấy, đó là định mệnh của anh, là định mệnh mà “Tinh không xả” đã sắp đặt!

“Tinh không xả”! Đào Tử nhớ lại nhanh chóng, không ngờ rằng lời nguyện đã ứng nghiệm lên Tần Quan. Anh lại yêu một ma nữ, để chết không thôi!

- Anh điên rồi! Đi ra! Cái chết của Tiểu Phi là dựa vào những câu nói này của mọi người sao?

Đào Tử ngoan cố đẩy Tần Quan.

Ánh mắt toàn máu chứa đầy những mâu thuẫn, Tần Quan kéo Đào Tử lại, anh nói từng câu từng chữ:

- Anh nói cho em biết! Chuyện này không liên quan gì tới em, mau đi ngay!

Nói rồi Tần Quan quay đầu lại nói với người còn lại:

- Chạy mau, chạy càng xa càng tốt.

Người đứng trong vòng xoáy đã khóc, nước mắt từ trong lòng cô rơi xuống. Có lẽ cô có thể tham vọng, rằng trong giây phút này, người Tần Quan thực sự yêu là cô chứ không còn là bóng hình đã mất kia nữa. Cô từ từ châm lửa lên, nghẹn ngào khẽ nói:

- Quên em đi... em sớm đã không thể quay trở lại được...

Diêm rơi xuống đất, trong chớp mắt ngọn lửa chồm lên bao vây xung quanh, ngăn cách cô với hai người còn lại. Trong vòng lửa, cô giống như một con phượng hoàng đẫm máu chờ đợi được rửa sạch mọi tội ác, nghênh đón một sinh mạng mới.

Ánh lửa ngút trời trong mắt, Tần Quan run lên như phát điên.
Sự chât vắn của tình yêu bất anh phải sửa chữa, cuối cùng anh
vùng ra khỏi sự níu kéo của Đào Tử, buộc mình xông vào trong vòng
lửa đang bốc cháy, dùng tính mạng để ứng nghiệm lời nguyện mà
anh đã viết...

Phần cuối

Bước ra khỏi sương mù

Bên trong đình bả`ng đá của vườn hoa bệnh viện, tranh thủ chút thời gian trồ`ng, Đào Tử viế`t xong một bản tin mới. Bản tin này chủ yế`u nói rằ`ng, trong một công trường thi công nào đó của thành phố` này, một người con gái châm lửa tự thiêu, cuố`i cùng đã bị lửa nuố`t sô`ng. Hiện trường còn có một người đàn ông bị thương, có thể là do nhìn thấ`y người châm lửa nên muố`n cứu người chề`t. Người đàn ông bị thương nặng, sau khi nhập viện vẫn trong tình trạng hôn mê bắ`t tỉnh.

Viế`t xong tên người đưa tin, cô gác bút thử một hơi dài. Vai cô bắ`t ngờ bị người khác đặt tay lên, Đào Tử sợ hãi, quay người lại, là Tô`ng Lương Ngâm, cô vội vã:

- Cậu cũng đế`n thăm anh Tầ`n Quan à? Bác sĩ nói anh ấy vừa mới qua khỏi thời kì nguy hiểm.

Tô`ng Lương Ngâm bắ`t ngờ, nghe xong mà trong đầ`u đầ`y sương mù, cô nói:

- Tầ`n Quan á? Anh ấy cũng nằ`m viện? Mình đế`n thăm anh Hứa Thiên Cát. Hôm nay anh ấy nói trong đờ` đặc của Tiểu Phi phát hiện ra danh thiế`p phòng khám của mình, liề`n gọi điện thoại cho mình. Ké`t quả hóa nghiệm khô`i u của anh Thiên Cát đã có ké`t quả rồ`i, là khô`i u lành tính!

Đào Tử nghe xong cười mỉm.

- Đúng rồi, cậu còn chưa nói xem anh Tân Quan đã xảy ra chuyện gì?

Tông Lương Ngâm hỏi.

- Anh ấy xông vào đống lửa để cứu người, bị thương nặng.

Đột nhiên cảm giác thật mệt mỏi, Đào Tử có chút bất lực trong việc kể lại đầu đuôi sự việc. Cô nhìn Tông Lương Ngâm và hỏi:

- Cậu còn nhớ Nguyệt Quang chứ?

Cái tên ấy khiến Tông Lương Ngâm run lên nhưng cô vẫn nói rõ từng chữ, từng chữ một:

- Đương nhiên, mãi mãi cũng không quên được.

- Là Nguyệt Quang, cả hai Nguyệt Quang đã cứu anh ấy. Bọn họ muốn anh ấy phải tiếp tục sống.

Đào Tử khẽ nói, cô cầm tập bản thảo dày trong tay đưa vào lòng vuốt nhẹ nó. Đó là bảy truyện ngắn của “Bản chuyện kì quái trong trường học”, trong đó tên tại hai Nguyệt Quang. Đó là kí ức của bảy người bọn họ, tuy kinh hãi nhưng đã khắc sâu trong lòng mọi người.

Câu chuyện tuy đã kết thúc song cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Những người đã chết không thể sống trong một phương tiện truyền thông nào hết. Sự tồn tại của bọn họ mãi mãi chỉ là trong lòng những người đang sống...